

บทนำ

คึกคัก ภายในเมืองหลวงเจียบัง มีเพียงเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยเดินตรวจตราอยู่บนเส้นทางศักดิ์สิทธิ์ อาวุธโลหะที่คาดเอาไว้กระทบกันส่งเสียงดังสะท้อนไปมา

ชั้นบนสุดของบ้านที่เป็นอาคารสามชั้น ห้องที่อยู่ใต้หลังคาเฉียงเปิดหน้าต่างไว้บานหนึ่ง ปล່อยให้แสงจันทร์สีเงินสาดเข้าไปส่องลงบนเรือนผมสีทองอ่อน เด็กหนุ่มนั่งอยู่บนเก้าอี้โยกที่ทำจากไม้แดง นิ้วเรียวยืดแกว่งก้านยาว ในแกว่งบรรจุของเหลวสีแดง เขากำลังสูดดมกลิ่นหอม นั่นแล้วจิบช้าๆ

กึก!—เสียงแผ่วเบาดังมาจากหลังคา เด็กชายหน้ากลมน่ารักที่อยู่ค้ำข้างมุขลุกขึ้น ดวงตาฉายแววคร่ำย

"เคียว" เด็กหนุ่มที่อยู่ใต้หน้าต่างยื่นมือเป็นสัญญาณห้ามไม่ให้เด็กชายรู้ว่า "เป็นเพื่อนเก่า"

ลั่นเสียง เมาสีแดงพลันพุ่งเข้ามาจากหน้าต่าง ทั้งที่เป็นเพียงฝุ่นควัน แต่พบคาเคียวกลับมาเยือนอยู่ข้างเด็กหนุ่มและคลี่ยิ่งความ

"ฉันคิดว่าตัวเองคุ้นเคยอีก คุณมาเมืองหลวงหรือ" หญิงสาว

ถอดผ้าคลุมแล้วยิ้มขณะมองเขา

"มาได้สักพักแล้ว เขตเหนือเป็นของฉัน" เด็กหนุ่มค่อมของเหลวในแก้วจนหมด ริมฝีปากปรากฏคราบสีแดงสด "พวกเธออย่าได้คิดจะแตะต้อง"

ไซ้ 'ตอนนี้' เป็นของเขา เท่าที่ทุกคนรู้ก่อนหน้านี้ เดิมทีมีแวมไพร์ยึดครองและควบคุมเมืองหลวงอยู่หลายคน แต่พอเจอฟร็องซัว หากต่อต้าน ป่านนี้ถ้าไม่หายสาบสูญก็คงหลบหนีไปหมดแล้ว

ชายหนุ่มยื่นแก้วไปด้านข้าง เด็กชายรีบก้าวเข้ามารับ

"ยังค่อมเลือดที่เคอซาลเก็บมาให้อยู่อีกหรือ" หญิงสาวตะลึง "คุณยังไม่เอาเขี้ยวกลับมาอีก?"

เด็กหนุ่มดลึงคาใส่ หญิงสาวเงย탄ที แล้วก้มหน้าอย่างนอบน้อม

"เมืองหลวงไม่ใช่สถานที่ที่พวกเธอควระย่อง ไปล่าเหยื่อที่อื่นเถอะ" เด็กหนุ่มพูดเสียงเรียบพลางเลียเลือดที่ติดอยู่บนริมฝีปาก รสชาตินี้ช่างหอมหวานเหลือเกิน

"พวกเราวางแผนไปจากเกาะแห่งนี้อยู่แล้ว แต่ถึงยังงี้ก็ควรให้เวลาเราสักพัก" หญิงสาวทำท่าต่อรอง "เหมือนก่อนหน้านี้ตอนอยู่เมืองอันหลิน คุณยอมให้พวกเราล่าเหยื่ออย่างมีวินัย พวกเรา..."

เด็กหนุ่มปรายตามองเธอ "อย่าบีบให้ฉันต้องลงมือ เคนิส พูดความจริง"

หญิงสาวตกใจ เงาค่าโอบผ่านหน้าต่าง แสงสีเงินวูบขึ้นทันใด มีดเล่มหนึ่งพุ่งลงมาบนศีรษะของเด็กหนุ่ม แต่เขายกมือขวาขึ้นอย่างใจเย็น แล้วใช้นิ้วชี้เพียงนิ้วเดียวรับปลายมีดเอาไว้

"ฉันบอกแล้วว่า อย่าแตะต้องเธอ" เสียงนี้ทุ้มต่ำ ไม่เปลี่ยนไปเลย

"อย่าคิดว่ามีบอดีการ์ดแล้วจะแตกต่าง เคนิส" เด็กหนุ่มเงยหน้ายิ้มพลางมองชายหนุ่มที่หมอบอยู่นอกหน้าต่าง "ฉันไม่ชอบฆ่าพวกเดียวกัน"

เด็กชายที่ยืนอยู่ข้างๆ ฟังเสียงที่ดังมาจากชั้นล่างอย่างหวาดหวั่น

—เบาๆ กันหน่อยเถอะ อย่าทำให้มนุษย์ที่อยู่ข้างล่างตื่น

ชั่วพริบตา ในห้องก็มีผู้ชายเพิ่มมาอีกคน

"ชะตาของเมืองหลวงสิ้นสุกแล้ว นายไม่รู้สึกหรือ" ชายหนุ่มพูด
ตรงๆ "อนุญาตให้พวกเราล่าเหยื่อก็ปกป้องเด็กสาวคนนั้นได้!"

เด็กหนุ่มฟังแล้วนึ่วหน้า "ที่นี่ไม่ได้มีแค่พวกนายหรือ"

"ไม่ พวกเรามาเป็นกลุ่มแรก ขอเพียงคุณยอมให้พวกเราอยู่ด้วย
พวกเรามีวิธีกันคนอื่นให้อยู่ข้างนอกชั่วคราว" เคนิสตาเป็นประกาย "เป็น
ยังไงท่านเอิร์ล อาศัยกำลังของคุณคนเดียวคงลำบากไม่น้อยถ้าต้องรับมือ
กับเผ่าพันธุ์เดียวกันตั้งมากมาย"

"ทำไมต้องรุมวายแบบนี้ด้วย ปล่อยให้ทุกคนเข้ามาและแบ่งกัน
กินมนุษย์ก็สิ้นเรื่อง"

"มนุษย์เหลืออยู่อีกเท่าไร พวกนายกินแบบไม่มีขอบเขตอย่างนี้
ไม่ช้าก็เร็วจะไม่มีอาหาร" เด็กหนุ่มปรายตามองเขา "พวกนายไม่เหมือน
ฉันนะ ถึงไม่มีเลือด ฉันก็ยังสามารถดูดพลังวิเศษจากภูตผีปีศาจหรือ
มารอื่นๆ ได้..."

ใช่ นี่เป็นพรสวรรค์ที่หาได้ยากยิ่ง—เคนิสมองเด็กหนุ่มด้วยแววตา
อิจฉาเกมปรารภ

ทั้งที่เป็นเผ่าพันธุ์เดียวกัน ทำไมเขาถึงมีพรสวรรค์สามารถดูดพลัง
วิเศษของเผ่าพันธุ์อื่นได้ ข้อนี้ทำให้แวมไพร์ที่แม่จะถือกำเนิดพร้อมกันก็
ยังมีพลังไม่มากเท่าเขา เขาดูดพลังวิเศษของภูตผีปีศาจไปมากเหลือเกิน
ไม่มีใครรู้ว่าพลังของเขายิ่งใหญ่แค่ไหนกันแน่ เพราะพร่องซ้ำมักจะทำตัว
เรียบง่ายและใช้ชีวิตในแบบที่ตัวเองชอบ...

แต่คำานานที่เล่าขานกันมาหลายร้อยปียังคงอยู่ ตอนที่กฎเกณฑ์
ดั้งเดิมของโลกวิปริตผิดเพี้ยน สิ่งมีชีวิตชนิดต่างๆ ข้ามมิติเข้ามาในโลก
มนุษย์ แวมไพร์อายุสามพันปีที่เป็นเอิร์ลเคยปะทะกับพร่องซ้ำเพื่อแย่งชิง
อาหาร ซึ่งเป็นเด็กสาวธรรมดาคนหนึ่ง

ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น รู้เพียงว่าแวมไพร์สูงอายุที่ทุกคนเคารพ

หายสาบสูญไปตั้งแต่คืนนั้น และไม่ปรากฏตัวอีกเลย

ตายแล้ว? หรือว่าสลายกลายเป็นผุยผง หรือว่าถูกฟร็องซัวกินไปแล้ว

ไม่มีใครรู้ และไม่มีใครกล้าถาม แต่เผ่าพันธุ์อมตะทุกคนล้วนเกรงกลัวชื่อ 'ฟร็องซัว'

"ก็ได้ การล่าเหยื่อทุกครั้งต้องผ่านความเห็นชอบจากฉันก่อน เป้าหมายก็เช่นกัน" ฟร็องซัวถอนใจพลางเหลือบมองปีเตอร์ที่อยู่ข้างประตู "ในช่วงที่ไม่เหมาะจะล่าเหยื่อ ฉันจะเตรียมเลือดสำเร็จรูปไว้ให้พวกนาย"

"ไอ้สุวรรณค์! นายน่าจะรู้ว่าฆ่าสคๆ ถึงจะอร่อย" ปีเตอร์ทำหน้าจนใจ ใครจะอยากกินเลือดแค่แข็ง!

"ตอนนี้ยังไม่ถึงเวลา บรรยากาศในเมืองกำลังเปลี่ยนไป" เด็กหนุ่มลุกขึ้น พอเขาหยิบค้ว แวมไพร์ทั้งสองก็ระแคะระวังทันที "พวกนายเดินทางมากับโบสถ์แห่งวันอวสานโลก สถานการณ์เป็นยังงัยบ้าง"

"พวกเขาเข้ามาในเมืองแล้ว และยึดครองตำแหน่งสำคัญได้ทั้งหมดในชั่วข้ามคืน" เคนสีใช้นิ้วเรียวกดลงบนริมฝีปากพลางยิ้มหยอกเย้าข้อมือสวมกำไลลายคอกวิสทีเรียที่ทำขึ้นอย่างประณีต คิงดูคสายคาที่เดียว "โชคดียี่มีพวกเขา ติดตามโบสถ์แห่งวันอวสานโลกไม่มีทางขาดแคลนอาหาร เพียงแต่มีคนหนึ่งที่ฉันเกรงว่าจะเป็นภัยต่อเด็กสาวคนนั้น"

ฟร็องซัวปรายตามองกำไลข้อมือ รู้สึกได้ว่าเป็นของที่มีพลัง ไม่รู้เธอได้มาจากไหน เขาเดินไปได้หน้าต่าอย่างสุขุม แล้วหงนหน้ามองพระจันทร์

"ไม่เป็นไร ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเฟอร์ร่า ใครก็ไม่ต้องลงมือทั้งนั้น" เขาพुकเนิบช้า "เธอมีฉันคนเดียวก็พอแล้ว"

สถานการณ์ยิ่งอันตราย ชีวิตยิ่งตกอยู่ในวิกฤตมากเท่าไร เธอยิ่งต้องการเขามากเท่านั้น!

มีแต่เขาที่ช่วยเธอได้ มีแต่เขาที่ปกป้องเธอได้ มีแต่เขาที่สามารถพาเธอออกจากความเจ็บปวด มีแต่เขาที่สามารถพาเธอไปยังสถานที่ที่ไผ่ฝัน มีแต่เขาที่เธอพึ่งพาได้
เขาเพียงคนเดียวเท่านั้น!

บทที่ 1

วันที่โรงเรียนเปิดการเรียนการสอนอีกครั้ง สวรรค์ประทาน
แสงแดดอบอุ่นมาให้ แม้ท้องฟ้าจะปลอดโปร่งไร้เมฆ แต่นั่นเป็นแค่ภาพ
ลวงตาเท่านั้น อุณหภูมิข้างนอกต่ำเพียงสององศา ยังต้องสวมอุปกรณ์
กันหนาวให้เพียงพอ

หลายเดือนก่อน เขตเหนือของเมืองหลวงเกิดโรคระบาด เพื่อไม่ให้
เชื้อแพร่กระจาย โรงเรียนจึงประกาศหยุดการเรียนการสอนโดยไม่มี
กำหนด จนกว่าโรคระบาดจะยุติลง โรคระบาดครั้งนั้นเกิดจากการโรค
ตราบดีที่ค้นตัวยังไม่ถูกกำจัด โรคระบาดย่อมไม่หมดไป แม้จะไม่แน่ใจ
ว่ามารโรคจะจากไปได้อย่างไร แต่สถานการณ์โรคระบาดก็บรรเทาลงแล้ว

โรคระบาดครั้งนี้คร่าชีวิตผู้คนไปหนึ่งร้อยสามสิบห้าชีวิต ผู้คนใน
เขตเหนือต้องเผชิญกับความไม่ตาย ง่ายเลยกว่าจะได้เห็น
ฟ้าหลังฝน โรงเรียนเปิดเรียนอีกครั้ง นักเรียนในห้องของเฟอร์รามิสกับ
เจียงอวี๋เดินตายไปครึ่งหนึ่ง จึงมีแนวโน้มว่าน่าจะมีการรวมห้อง

"เฟอร์รา! เฟอร์รามิส!" เจียงอวี๋เดินร้องเรียกเสียงดังอยู่ข้างล่าง
"เร็วเข้า อย่าสายตั้งแต่วันแรก!"

"มาแล้ว!" เสียงดังมาจากชั้นสอง ไม่นานเด็กสาวก็โผล่ตัวลงมาตามราวจับของบันไดวน "รีบร้อนอะไรขนาดนี้ ไปโรงเรียนใช้เวลาไม่นานซะหน่อย"

"รีบไปกุสถานการณีกี่คืนนี่นา!" เจียงอวี๋เงินปั่น "โรงเรียนบอกว่าจะรวมห้องไม้ไผ่หรือ ไม่แน่ว่าอาจได้อยู่ห้องเดียวกันนะ!"

"เฮ้อ!..." เฟอรัรมิสถอนใจ เด็กผู้ชายผมทองยืนอยู่ในห้องครัว เขาน่ารักเหมือนตุ๊กตาตัวหนึ่ง "อรุณสวัสดิ์ สวีเซียน"

"อ้อ..." สวีเซียนทำแก้มป้องขณะมองเด็กสาวสองคนในชุดนักเรียน ยืนอยู่คนละฝั่งของโต๊ะอาหาร "ต้องไปโรงเรียนจริงๆ หรือ"

หืม?—เด็กสาวสองคนหันไปมองเด็กชายที่ยืนอยู่ข้างโต๊ะอย่างพร้อมเพรียงกัน

หมายความว่ายังไง!

"พี่มารีบอกแล้วว่า พวกเราต้องพยายามใช้ชีวิตให้ปกติที่สุด ควรไปโรงเรียนก็ไปโรงเรียน" ความจริงสองวันนี้เฟอรัรมิสรู้สึกไม่สบายใจอยู่ตลอด "เหลือเวลาที่จะได้ใช้ชีวิตอย่างปกติอีกไม่มากแล้ว..."

เธอไม่ลืมว่าจุดมุ่งหมายหลักของพวกเธอคือมุ่งหน้าไปทางเหนือ

คำสั่งเสียก่อนตายของพ่อคือให้เธอมุ่งหน้าไป 'ภูเขาซากุระ' ทางตอนเหนือที่เคยเป็นภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือ ที่นั่นมีดินแดนของผู้มีพลังจิตในตำนานรอเธออยู่ หวังว่าท้ายสุดแล้วที่นั่นจะเป็นแหล่งพักพิงที่ปลอดภัยสำหรับเธอ ไม่ต้องถูกคนไล่ล่าสังหารอีก

ห้วงเวลานี้เป็นยุค A.C. 503 หรือ After Curse หมายความว่า เป็นช่วงเวลาห้าร้อยปีหลังเกิดเวททัศน์ ที่นี่คือเขตเหนือของเมืองหลวงที่ภายนอกดูสงบสันติ แต่แท้จริงแล้วกลับมีคลื่นใต้น้ำปั่นป่วนอยู่

'เวททัศน์' เกิดขึ้นเมื่อห้าร้อยปีก่อนในยุคที่วิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้า มนุษย์มีชีวิตความเป็นอยู่สุขสบายและปลอดภัย มีพลังงานไฟฟ้าเพียงพอ มีการคมนาคมที่สะดวก เทคโนโลยีพัฒนาไปไกล เป็นยุคที่สุขสบายจนใครๆ คงไม่ฝัน ที่น่าเสียดายคือมนุษย์ในยุคนั้นไม่เห็นคุณค่า

ทำลายระบบนิเวศของโลกโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น ส่งผลให้เกิดภัย-
ธรรมชาติไม่หยุดหย่อน บวกกับคุณธรรมที่เสื่อมสลาย จิตใจมนุษย์ชั่วร้าย
มากยิ่งขึ้น ดังนั้นจึงสื่อกันว่าวันอวสานโลกกำลังจะมาถึง สวรรค์จะส่ง
'พวกเทวทัณฑ์' มาลงโทษมนุษย์ เพื่อให้โลกได้พักผ่อนและฟื้นฟูการ
เริ่มต้นใหม่

แต่มนุษย์มีปณิธานในการเอาชีวิตรอดอันแข็งแกร่ง เพื่อความ
อยู่รอดแล้ว มนุษย์ยินดีทำทุกวิถีทางเพื่อส่งพวกเทวทัณฑ์กลับสู่สวรรค์
ตั้งแต่เชื่อว่าเทวทัณฑ์คือนักรบพลังจิต ประเทศต่างๆ ทั่วโลกก็เริ่มสังหาร
ทุกคนที่มีพลังวิเศษ แม้แต่นักพยากรณ์และหมอดูก็ไม่รอด กระทั่งคนที่ใช้
อาชีพนี้นับตาคคนอื่นก็ไม่ละเว้น

เพราะคติในยุคนั้นคือ ยอมฆ่าคนผิดร้อยคน แต่จะไม่ยอมให้ผู้มี
พลังจิตหนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว ในช่วงสุดท้ายแม้แต่คนที่มีสัญญา-
ญาณแม่นยำเล็กน้อยก็ยังถูกสังหาร หายนะที่เกิดจากการที่มนุษย์เอนฆ่า
กันเอง ทำให้นักรบพลังจิตหนีไปซ่อนตัว พวกเขาหายสาบสูญไปอย่าง
ไร้ร่องรอย แต่สุดท้ายมนุษย์ก็หาตัวพวกเทวทัณฑ์พบ และมัดไว้กับเสา
ลงทัณฑ์เพื่อประหารด้วยวิธีเผาให้ตาย ที่น่าสลดก็คือ ความจริงแล้ว
หายนะเพิ่งจะเริ่มขึ้นเท่านั้น

ตอนนั้นมนุษย์ไม่ตระหนักว่า แท้จริงแล้วการเอนฆ่าแก่นักรบพลังจิต
คือจุดเริ่มต้นของเทวทัณฑ์ ก่อให้เกิดวิถีชีวิตแบบในปัจจุบันที่เรียกได้ว่า
กรรมตามสนอง!

โลกและจักรวาลมีสรรพสิ่งมากมายหลายอย่าง สิ่งมีชีวิตไม่ได้มี
แค่มนุษย์เพียงอย่างเดียว โลกในแต่ละมิติล้วนมีสิ่งมีชีวิตที่แตกต่างกัน
โลกของเทพมีเทพ โลกของมารมีมาร นรกมีผีบรรพบุรุษ ทั้งยังมีเผ่าพันธุ์ปีศาจ
ซิมิ โมเรียว และผีสูรอยู่ทุกหนแห่ง แต่เพราะมี 'กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของ
โลก' อยู่ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายจึงไม่ข้ามเขตไปรังควานกัน

เทวทัณฑ์ทำให้กฎเกณฑ์ดั้งเดิมของแต่ละมิติทวีปติพิศเพิ่มขึ้นไป การ
เอนฆ่าสังหารยิ่งทำให้ทุกอย่างเลวร้ายลงไปอีก นักรบพลังจิตต้องปกปิด

ฐานะ ไม่กล้าออกหน้าขับไล่ภูตผีปีศาจ หลังการประหารเทวทัณฑ์ กฎเกณฑ์
ดั้งเดิมของโลกก็ล่มสลาย สิ่งมีชีวิตในแต่ละมิติข้ามเขตไปสู่มิติอื่นได้
สร้างภัยคุกคามต่อมนุษย์อย่างมหันต์ ไม่ถูกฆ่า ถูกกิน ก็ถูกลั่นแกล้ง
นี่คือสิ่งที่ประวัติศาสตร์เรียกว่า 'หายนะจากเทวทัณฑ์'

ประวัติศาสตร์มีอาจย้อนกลับไปได้ไหมได้ จำนวนมนุษย์ลดลง
มหาศาล ต่างต้องเอาตัวรอดอย่างยากลำบาก ที่อยู่อาศัยของมนุษย์ต้อง
มีกำแพงเวทมนตร์อยู่รอบนอก มีการปิดผนึก มีการป้องกันต่างๆ เพื่อ
หยุดยั้งการรุกรานของเผ่าพันธุ์อื่น ที่น่าขนลุกสุดทำมนุษย์ก็ต้องพึ่งพา
นักรบพลังจิตที่ตัวเองไล่ล่าสังหารในอดีต บัดนี้พวกเขาซึ่งมีหลายระดับ
ถูกรวบรวมกันเพื่อให้เข้าใจง่ายว่า 'ผู้มีพลังจิต'

เจ็ดทวีปในอดีตเหลือแค่ห้า ทวีปแอนตาร์กติกาและภูมิภาคโอเชีย-
เนียหายไป โลกถูกแบ่งใหม่เป็นสี่ทวีป ได้แก่ ยุโรป เอเชีย อเมริกา
และแอฟริกา อาณาเขตของแต่ละทวีปหายไป ซาติพันธุ์ต่างๆ ในแต่ละ
ท้องที่ผสมผสานกัน ภาษาอังกฤษกลายเป็นภาษาทางการของโลก ภาษา
หลักของแต่ละประเทศกลายเป็นภาษาท้องถิ่น โดยมีประชากรในแต่ละ
ท้องที่พยายามอนุรักษ์และสืบทอดต่อไป

พวกเฟอร์รามิสปักหลักอยู่ในเมืองหลวงชั่วคราว เป้าหมายของ
พวกเขาก็คือ มุ่งหน้าต่อไปยังภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงเหนือในอดีต
ประเทศที่เคยมีชื่อว่า ญี่ปุ่น

"ฉันไปก่อนนะ!" เสียงฝีเท้าเร่งร้อนคงมาจากชั้นบน ชายหนุ่มร่าง
สูงใหญ่ลงบันไดมาและเห็นเจียงอวี๋เดินอยู่ในห้องอาหารทางขวามือ
"อวี๋เดิน ตอนอยู่โรงเรียนอย่าลืมช่วยคุณเฟอร์ร่าให้ฉันด้วย"

"เฮ้ พี่มารี พูดยแบบนี้เสียมารยาทมากเลยนะ!" เฟอร์รามิสแบ่ปาก
ขณะมองซากาอิที่เดินหน้าไปอีกสองก้าว "หนูทำตัวธรรมดามากๆ แล้ว"

"ลองถามແລກที่ห้องเธอดูก่อนเถอะ! ว่าธรรมดามั้ย" ซากาอิเดิน
ไปที่ราวแขวนหมวกและเสื้อผ้าข้างประตู หยิบเสื้อนอกของตัวเองมาสวม

เขาเป็นเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยในเมืองหลวง แม้จะเพิ่งเข้าใหม่ ยังไม่ได้รับมอบหมายหน้าที่สำคัญ แต่อย่างน้อยก็ม้งานทำ

คิดแล้วเฟอร์รามิสก็เต็มไปด้วยความรู้สึกผิด ในเมืองอันหลินซึ่งเป็นบ้านเกิด พี่มาริเคยเป็นหัวหน้ากองกำลังคุ้มภัยประชาชนที่ทุกคนนับหน้าถือตา แต่เพื่อเธอ...ไม่สิ! เป็นเพราะทุกคนรังเกียจผู้มีพลังจิต เขาถึงต้องจากมา แต่ตอนนี้เป็นเพราะเธอจริงๆ เขาถึงต้องเดินทางมาเมืองหลวง ทั้งยังตัดสินใจว่าจะปกป้องเธอจนกว่าจะถึงจุดหมายที่ยังไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ใดทางคอนเหนือ

ทั้งที่มีพลังวิเศษ ยังจะเสี่ยงอันตรายไปทำงานในกระทรวงความปลอดภัยซึ่งเป็นสถานที่ที่เต็มไปด้วย 'ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิต' หากไม่เพราะผู้มีพลังจิตคนอื่นงใจปกปิดและช่วยเหลือ เธอกับซากาอิจงถูกลากตัวออกไปกักกันแล้ว! ยังมีอีกคน—เฟอร์รามิสมองเจียงอวี๋เงินที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม

เจียงอวี๋เงินไม่มีพลังวิเศษ แต่สร้อยข้อมือที่เธอสวมอยู่มีวิญญาณสิงอยู่ วิญญาณนั้นมักจะเข้าสิงร่างเธอ

มนุษย์สามคนที่อยู่ในบ้านหลังนี้ล้วนเป็นผู้มีพลังวิเศษที่น่าจับตามอง ยังไม่นับ...

เฟอร์รามิสหันไปทางขวา มองเด็กชายชาวต่างชาติที่ดูไร้เดียงสา ใบหน้ากลมดิก หน้าตาน่ารักน่าชัง ใครเห็นเป็นต้องชอบ หากไม่นับที่เขาอาจมีอายุหลายร้อยปีแล้ว แถมยังเป็นแวมไพร์

คนในบ้านหลังนี้ล้วนเป็นบุคคลผิดกฎหมาย หากจับตัวได้ย่อมสามารถลงโทษได้ทันที โชคดีที่ 'ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิต' ทั้งหลายเป็นผู้มีพลังวิเศษเหมือนกัน ถึงได้ปกป้องพวกเขา

"ฉันไปก่อนนะ!" เสียงของซากาอิจงขึ้นที่ประตู จากนั้นก็มีเสียงปิดประตูตามมา

"อา...พวกเราไปได้แล้วละ" เจียงอวี๋เงินคืบหน้าทีเหลือรวดเดียวหมด "เฟอร์ร่า เร็วหน่อยสิ"

"เสร็จแล้ว! เสร็จแล้ว!" เฟอร์รามิสถูกเร่งจึงได้แต่กินอาหารเข้าอย่างรวดเร็ว แต่สายตากลับเลื้อยมองไปทางซ้าย—ทำไมผาให้ยังไม่ลงมามีคน

"นายท่านไม่ใช่คนคืนเช้า" สวีเขียนเห็นปุ๊บก็รู้ว่าเธอคิดอะไรอยู่ "นายท่านบอกว่า ไปถึงโรงเรียนแล้วต้องระวังตัวด้วย การที่โรกระบาคหายไ้เท่ากับมารโรคจะถูกกำจัด ตอนนี้ไม่เพียงมีคนที่สืบหาว่าใครเป็นคนปล่อยมารโรคเข้ามาในเมือง ยังมีการตรวจสอบว่าใครเป็นคนกำจัดมารโรคด้วย"

คนที่ปล่อยให้มารร้ายเข้ามาสมควรตาย คนที่กำจัดมารโรคย่อมต้องเป็นผู้มีพลังจิตขั้นสูง หรืออาจเป็นถึงเทพพลังจิต จึงยังต้องอยู่ภายใต้การควบคุมและสอดส่องดูแล

"กำจัดมารโรคก็ต้องตรวจสอบด้วย? นี่เป็นการช่วยเหลือทุกคนเป็นการทำความดีแท้ๆ! ถ้าไม่ฆ่ามารโรค โรกระบาคจะไม่ยุติ เข้าใจหรือเปล่า!" เฟอร์รามิสตอบไม่ได้ "พวกไม่รู้จักร่างกายของคุณ!"

เมืองหลวงเป็นสถานที่ที่วุ่นวายมาก พุคิให้คู่มือมนุษย์สามารถอยู่ร่วมกับผู้มีพลังจิตได้ แต่ความจริงแล้วเป็นการใช้ยาพิษบังคับผู้มีพลังจิตให้ทำงานตามคำสั่ง บ้างให้จับตาคู่มือพิเศษอื่นๆ บ้างให้กำจัดภูตผีปีศาจ บ้างถูกใช้งานเยี่ยงทาส หากไม่ยอมทำตาม นอกจากจะไม่ให้ยาถอนพิษแล้ว ยังเอาครอบครัวของคู่มือพิเศษมาข่มขู่ เป็นการกระทำที่น่าขยะแขยงที่สุด

เป็นมนุษย์เหมือนกัน แตกต่างกันที่พลังพิเศษเท่านั้น ไม่คิดบ้างว่าเมื่อห้าร้อยปีก่อน ตอนที่ภูตผีปีศาจและมารรุกรานโลกมนุษย์ หากคู่มือพลังจิตไม่สร้างกำแพงเวทมนตร์ขึ้นมา ป่านี่มนุษย์คงถูกฆ่าตายไปหมดแล้ว

"เพราะอย่างนี้เธอถึงบอกไม่ให้พวกเราไปโรงเรียนใช่ไหม" เฟอร์รามิสยกไหล่แล้วลุกขึ้น "หลบๆ ซ่อนๆ ยิ่งทำให้คนอื่นสงสัย คนเก่งอยู่ที่ไหนก็ปกปิดได้ทั้งนั้นแหละ"

"ปัญหาคือคุณไม่ใช่คนเก่งซะหน่อย" เด็กผู้ชายแค้นเสียง

"หน้อย!" ช่วงเป็นเด็กที่น่ารังเกียจจริงๆ! "เอาละ เธอช่วยเก็บกวาดบ้านด้วยก็แล้วกัน!"

เฟอร์รามิสหมุนตัวเดินออกจากห้องอาหาร ทางขวามือคือโซฟาในห้องรับแขก ตอนลงบันไดมาเธอโยนกระเป๋านักเรียนไว้บนโซฟา พอสวมเสื้อนอกและสะพายกระเป๋านักเรียนเสร็จ เธอก็ออกมาพบกับเจียงอวี๋เฉิน

"สวัสดี พวกเราไปก่อนนะ!" เด็กสาวสองคนร้องบอกเสียงสดใส

"อ้อ..." เด็กชายที่ถือจานขนมและกำลังจะหันไปที่เคาน์เตอร์ครัวพลันตระหนก—เคี้ยวก่อน!

เฟอร์รามิสเปิดประตูไม้อย่างเบิกบาน สายลมระลอกหนึ่งพัดเข้ามา ขณะที่เธอยื่นมือไปผลักประตูมุ้งลวดด้านนอก เงาคนคนหนึ่งก็ขวางหน้าเธออยู่!

"อ๊ะ!..." เฟอร์รามิสถูกเบียดไปข้างหลัง ก่อนจะเซล้มลงบนตัวของเจียงอวี๋เฉิน

"เอ๊ะ!" เจียงอวี๋เฉินทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน แต่ยังไม่ทรงตัวไว้ได้ จึงรีบเข้าประคองเฟอร์รามิส "อะไรกัน! ฝ่าไห้?"

ฝ่าไห้ยืนขวางเฟอร์รามิสอยู่หน้าประตูในชั่วพริบตา เฟอร์รามิสจับเสื้อเขาและลุกขึ้นยืน เธอรู้ว่าแวมไพร์เคลื่อนไหวเร็วมาก และรู้ว่าฝ่าไห้เหนือกว่าคนอื่น เขาเคลื่อนไหวได้ในชั่วเสี้ยววินาที แต่ถึงยังก็ควรให้สัมผัสให้เสียกันบ้าง!

"จะทำให้ฉันตกใจตายหรือไง!" เฟอร์รามิสอยากผลักเขา แต่มองผ่านข้างตัวเขาไปเห็นเงาร่างอันคุ้นเคยยืนอยู่ใต้แสงแดด

เอ๊ะ!?—เฟอร์รามิสเบิกตากว้าง มองเด็กหนุ่มในชุดคลุมยาวสีม่วงเข้มที่ยืนอยู่หน้าประตูบ้าน ด้านหน้าชุดคลุมที่เขาสวมมีรูปไม้กางเขนเส้นคู่ปัมทอง

"เฉาเหว่ย..."

จงเงาเหว่ย! เป็นไปได้ยังไง!—เฟอร์รามิสตะโกนในใจ

จงเงาเหว่ยมาปรากฏตัวที่นี่ได้ยังไง! เมืองหลวง? เขตเหนือ หรือ แม้แต่หน้าบ้านเธอ!

ตั้งแต่เฟอร์รามิสเผาเมืองอันหลินและเผาชาวเมืองเกือบทุกคน ตอนขาดสติ เธอไม่ได้เจอเงาเหว่ยอีก ตอนนั้นเจียงอวี่เงินเล่าถึงสภาพจิตใจของจงเงาเหว่ยให้ฟัง เขาคงจะเกลียดเธอมาก เพราะในคำคืนที่เธอเสียการควบคุม แม้เขาจะอ่อนวอนขอร้องเธอมากแค่ไหน เธอก็ยังเผากรอบครัวเขาจนตายทั้งหมด

ความแค้นใหญ่หลวงเพียงพอที่จะทำให้ลายมิตราภาพของพวกเขาคือ เติบโตมาด้วยกันจนไม่เหลือ แต่เฟอร์รามิสไม่หลบเลี่ยงและไม่นึกเสียใจ เพราะคนพวกนั้นทำให้เธอบ้านแตกสาแหรกขาด คนพวกนั้นฆ่าพ่อแม่เธอ ต่อหน้าเธอ!

ด้วยความเกลียดและความแค้นที่ยากจะคลี่คลายนี้ จงเงาเหว่ยจะมาปรากฏตัวที่นี่พร้อมรอยยิ้มได้อย่างไร

"ไม่เจอกันนานเลยนะ เฟอร์ร่า" จงเงาเหว่ยยิ้มน้อยๆ เขาปรากฏตัวได้แสงอาทิตย์ด้วยท่าทางร่าเริงเปิดเผยเหมือนแต่ก่อน ร่างกายสูงใหญ่ กำยำ เขาเคยเป็นหัวหน้าชมรมยิงธนูผู้ไฉ่คัง

เฟอร์รามิสยื่นมือไปผลักฝ่าให้ออก นี่เป็นเรื่องที่เธอควรเผชิญหน้า ด้วยตัวเอง

"ไม่เจอกันนานเลย" เธอยิ้มบางๆ แล้วผลักประตูมุ้งลวดให้เปิด ออกจนสุด "คิดไม่ถึงว่าจะได้เจอนายที่นี่"

"เธอไม่อาจจะแปลกใจนะ ฉันคอยวิ่งตามเธอมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ลืมไปแล้วหรือ" จงเงาเหว่ยจ้องเธอ "ฉันที่คอยอยู่เคียงข้างเธอมาตลอด ตั้งแต่เล็กจนโต ฉันที่ชอบเธอยังไงล่ะ"

ฝ่าให้ออนตัวพิงข้างประตู รอยยิ้มบนมุมปากไม่เลือนหายไป เขาพิจารณาจงเงาเหว่ยตั้งแต่หัวจรดเท้าและสังเกตว่าข้างล่างยังมีใครอีกบ้าง

"ข้างเป็นการแต่งตัวที่พิเศษจริงๆ! ตั้งแต่จากกันที่เมืองอันหลิน

คุณครูเปลี่ยนไปเยอะเลยนะ!" น้ำเสียงของฝ่าไฟเจือแฉวหยอกเข้า ทำเอา จงเฉาเหว่ยค่อนข้างปะหลับปะหลือก

เฟอร์รามีสมองซุกคลุมยาวสีม่วงเข้มที่เขาสวมอยู่กับรูปไม้กางเขน บั้มทองตรงหน้าอกแล้วรู้สึกประหลาดใจ

"นาย...เป็นบาทหลวงแล้วหรือ" เวลาเพียงไม่กี่เดือน ได้เปลี่ยน จงเฉาเหว่ยให้กลายเป็นบาทหลวงไปแล้ว?

"ใช่ ตอนนี้ฉันเป็นบาทหลวง แฉมยังเป็นผู้รับผิดชอบเขตเหนือของ เมืองหลวง" จงเฉาเหว่ยพูดพลางยี้คอกอย่างภาคภูมิใจ "ถ้าไม่ได้เจอบอสต์ เกรงว่าป่านนี้ฉันยังก้าวออกจากความทุกข์ของการสูญเสียครอบครัว ไม่ได้เลย"

"อ้อ!" เฟอร์รามีสอคหัวเราะเสียงเย็นไม่ได้ โลกใบนี้ไม่ได้มีเขา คนเดียวที่สูญเสียครอบครัว ตอนนั้นพ่อของจงเฉาเหว่ยเป็นหนึ่งในคนที่สนับสนุนให้ฆ่าเธอ ไม่ต้องมาฆ่าเคือนเธอหรอก

"ข้างหลังนั่นคืออวีเอดินหรือ ไฮ!" จงเฉาเหว่ยชะงักหน้าไปข้าง หลัง "คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าเธอจะตามเฟอร์รามีสมาที่นี้ด้วย แล้วครอบครัว เธอละ"

เฟอร์รามีสหันกลับไป เดิมทีคิดจะเปิดทางให้เจียงอวีเอดินเข้ามา เพราะฝ่าไฟขวางอยู่หน้าประตูไม่ยอมขยับ ทำให้หน้าประตูเหลือพื้นที่อยู่ เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

แต่แววตาของเจียงอวีเอดินไม่อ่อนโยนเหมือนยามปกติ ใบหน้าเธอ เครียดเกร็ง แทบจะเรียกได้ว่าถลึงตาใส่จงเฉาเหว่ยอยู่ เฟอร์รามีรู้สึก ถึงไอสังหารที่แผ่ออกมาจากร่างของเพื่อน จึงหันไปมองฝ่าไฟห้อย่างไม่ สบายใจ...

นี่มันอะไรกัน!

"โบสต์-แห่ง-วัน-อวสาน-โลก" เจียงอวีเอดินพูดย้ำทีละคำ ขณะ เดียวกันก็ชักมีดสปาร์ด้าที่หลังออกมา "ทำไมคนของโบสต์นี้ถึงตายไม่หมด ชะที!"

วินาทีต่อมา เจียงอวี่เฉินชักมีดและคิงเฟอร์รามิสออก สะบัดมีดหมายจะฟันใส่จางเฉาเหว่ย แต่เฟอร์รามิสรีบขยับตัวห้ามไว้ ฝ่าให้ที่อยู่ด้านหลังซ้ายคว้ามือขวาของเจียงอวี่เฉินอย่างง่ายดาย แล้วลากไปข้างหลัง

"ปล่อยนะ! ฉันเห็นเขาแล้วรู้สึกถึงความหวาดกลัวไม่สิ้นสุด!" เจียงอวี่เฉินกัดฟันคำรามเสียงดัง "ฉันต้องกำจัดเขาให้ได้!"

จางเฉาเหว่ยประหลาดใจเล็กน้อย จ้องมองตาข้างไปยังเจียงอวี่เฉินที่ถูกผลักเข้าไปในบ้าน เด็กผู้ชายปรากฏตัวขึ้นและผลักเจียงอวี่เฉินให้นั่งลงบนโซฟา ทำให้จางเฉาเหว่ยอดหัวเราะไม่ได้

"สวัสดีคุณอยู่ด้วยเหรอ หึๆ..." เขาส่ายหน้า "อวี่เฉินเป็นแบบนั้น เพราะเขาตลกอีกแล้วสินะ"

เฟอร์รามิสหันไปมองเจียงอวี่เฉินที่อยู่ในบ้าน ผิดปกติ! เจียงอวี่เฉินเป็นคนอ่อนโยนเอาใจใส่ เข้าอกเข้าใจคนอื่น เฉพาะตอนที่ถูกโจมตีหรือตอนที่เธอหวาดกลัวสุดขีดเท่านั้น วิญญาณที่สิงร่างเธออยู่ถึงจะออกมาช่วยค้ำคานทาน เธอกลัวจางเฉาเหว่ยหรือ

"เมื่อไหร่ก็ดียัง อยู่เลย เธอไม่ค่อยเป็นแบบนี้" เฟอร์รามิสพึมพำ ออกหันไปมองจางเฉาเหว่ยไม่ได้ "พอเห็นนาย เธอก็...โอ้! ไม่นะ! นายถูกอะไรสิงร่างหรือเปล่า ผีอสูร? ซิมี? นายก็รู้ว่าเธอจะเป็นแบบนี้ต่อเมื่อกลัวมากเท่านั้น!"

วินาทีต่อมา เฟอร์รามิสยื่นมือไปข้างหลังแล้วกำส้นที่ ท่าที่ระแวงระวัง

ทำไมจู่ๆ วิญญาณในร่างของเจียงอวี่เฉินถึงออกมา แฉมยังจะมีจิตโจมตีเขา—เฟอร์รามิสรู้สึกล้าคอหดหู่ เธอรู้สึกได้ว่าจางเฉาเหว่ยอาจไม่ได้ถูกซิมีหรือโมเรียวสิงร่าง แต่เขาเปลี่ยนไป!

"โบสถ์แห่งวันอวสานโลก...คืออะไร ทำไมฉันไม่เคยได้ยินมาก่อน" เฟอร์รามิสคิดถึงคำพูดของเจียงอวี่เฉินเมื่อกี้ "แต่ก่อนโบสถ์ในเมืองอันหลินไม่มีนิกายนี้"

"พวกเราดำรงอยู่เพื่อสร้างสันติสุขให้โลกมนุษย์และทำให้โลกมนุษย์

คงอยู่ต่อไป การกำจัดพวกเทวทัณฑ์เมื่อห้าร้อยปีก่อนเป็นผลงานของพวกเขา" จงเงาเหว่ยก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว "ตอนนี้สิ่งที่พวกเราต้องทำคือส่งผู้มีพลังจิตที่เป็นภัยต่อมนุษย์กลับไป ยกตัวอย่างเช่น คนที่ใช้ไฟเผาเมืองทั้งเมือง"

เฟอร์รามีสมองเข้าไปในดวงตาของจงเงาเหว่ย ในนั้นเต็มไปด้วยความเกลียดแค้นอย่างที่เธอคิดไว้ ความแค้นเหมือนท้องทะเลยามค่ำคืนที่มีมรสุม ค่ำมืดปั่นป่วน

คืนนั้นเธอไม่ได้ยินเสียงร้องไหยหวนของจงเงาเหว่ย ไม่สนใจการอ่อนวอนของเขา เสียงกรรณครางของคนในครอบครัวเขา เธอยังไม่ใส่ใจเพราะตอนนั้นพลังพิเศษของเธอขาดการควบคุม เธอรู้เพียงว่าพ่อแม่ตายไปต่อหน้าต่อตา คนที่บีบให้พวกเขาต้องตายคือชาวเมืองทั้งหมด

ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนเล่นในวัยเด็ก หรือจะเป็นเพื่อนบ้านที่ใจดี การเจ็บคือความผิด การได้ตอบก็เป็นความผิด ภายใต้อำนาจที่เลือกที่เป็นพยาน เธอไม่ละเว้นใครสักคน ดังนั้นจงเงาเหว่ยควรมีแววตาแบบนี้ตั้งนานแล้ว ไม่ใช่เด็กหนุ่มร่าเริงที่ฉีกยิ้มให้เธอเหมือนแต่ก่อน

เฟอร์รามีรอยยิ้มออกมา ในที่สุดเธอก็ยิ้ม อย่างน้อยนี่ก็เป็นการพิสูจน์แล้วว่าจงเงาเหว่ยปกติ

"แสดงว่านายตามมาฆ่าฉันสินะ" เฟอร์รามีสับสนตาจงเงาเหว่ยที่มีแต่ความแค้นโดยไม่หลบเลี่ยง "ตอนนี้พวกนายคิดว่าฉันอาจเป็นเทวทัณฑ์คนต่อไปหรือ"

"เธอเป็น" จงเงาเหว่ยพูดเสียงเรียบ "ฉันจะทำให้เธอกลายเป็นแบบนี้"

"นายมีหลักฐานอะไร" เฟอร์รามีสระงับอารมณ์จนตัวสั่น แกล้งตอบอย่างสุ่มๆว่า "นายแยกแยะไม่ได้ด้วยซ้ำว่าใครเป็นผู้มีพลังจิต นายจะทำอะไรได้ ใครจะเชื่อนาย"

จงเงาเหว่ยคลี้อยม ระบายลมหายใจออกมาพริ้วใหญ่ขณะถอยออกห่าง "เธอรอคูต่อไปเถอะ บางทีอาจเริ่มจากโรคระบาดในครั้งนี้"

"โรคระบาดไม่เกี่ยวอะไรกับผู้มีพลังจิต นั่นเป็นปัญหาของมารโรคะ" เฟอรรามิสขยับเข้าไปใกล้ฝาไห่โดยไม่รู้ตัว "อีกอย่าง โรคระบาดยุติลงแล้ว หรือนายคิดจะโทษว่าฉันเป็นคนทำให้มารโรคะเข้ามาในเมือง"

"ใช่ คอนแรกฉันคิดแบบนั้นแหละ ถึงยังงั้นโรคระบาดก็เกิดขึ้นหลังจากพวกเธอเข้ามาในเมือง" จงเฉาเหว่ยพูดยืนยันใจ "น่าเสียดายที่รัฐมนตรีกระทรวงความปลอดภัยเพิ่งบอกฉันว่าจับนักโทษที่เป็นต้นเหตุของโรคระบาดได้แล้ว ทำให้ฉันพลาดโอกาสครั้งนี้ไป"

เอ๊ะ!?—เฟอรรามิสผงะ

จับคนร้ายได้แล้ว? ใครเป็นคนนำมารโรคะเข้ามาในเมือง เมืองหลวงมีกำแพงเวทมนตร์และการป้องกันอย่างสมบูรณ์แบบ ภูตผีปีศาจและมารไม่อาจเข้ามาได้ เว้นแต่จะมีคนจงใจทำ เป็นใครกันนะ

"ตอนนี้ นักโทษอยู่ในลานของกระทรวงความปลอดภัย หลังคำตัดสินจะถูกลงทัณฑ์ทันที ดูเหมือนใกล้จะเริ่มแล้วละ" จงเฉาเหว่ยหมุนตัวแล้วก้าวลงจากบันได "ในฐานะเพื่อนเก่า ฉันควรจะไปส่งเขาหน่อย"

เฟอรรามิสกำหมัดพลางก้าวไปข้างหน้า ยืนมองจงเฉาเหว่ยเดินลงบันไดจากหน้าประตู บนทางเท้าด้านล่างมีหลายคนในชุดคลุมยาวแบบเดียวกันยืนอยู่ พวกลูกศิษย์ของโบสถ์แห่งวันอวสานโลก พวกเขาทั้งหมดต้อนรับจงเฉาเหว่ยอย่างอบอุ่น ก่อนที่คนกลุ่มนั้นจะหันหลังมุ่งหน้าไปยังกระทรวงความปลอดภัย

"จงเฉาเหว่ย!" เฟอรรามิสตะโกนไล่หลัง "นายแสดงฝีมือออกมาให้เต็มที่เลย ฉันไม่กลัวนายหรอก!"

จงเฉาเหว่ยชะงักเท่าเล็กน้อย ก่อนจะหันกลับมาทางซ้าย มองเฟอรรามิสแล้วยิ้ม จากนั้นชูมือขวาชี้ไปข้างหน้า

บนแขนขวาของเขามีรอยสักรูปไม้กางเขน

เขาไม่พูดอะไรอีกและเดินจากไป

ทำบ้าอะไร!—เฟอรรามิสสวดหายใจอย่างยากลำบาก ยามเผชิญ

หน้ากับเพื่อนในวัยเด็กที่เต็มไปด้วยความแค้นและกลักรายมาเป็นศัตรูกับเธอ แม้จะเตรียมใจมาก่อนแล้ว แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอจะยอมรับได้อย่างหน้าชื่นตาบาน น้ำตาที่เก็บกลั้นไว้เอ่อคลอ เธอเคยคิดว่าเธอควรจะเกลียดเธอแน่ แต่ไม่คิดมาก่อนว่าเธอจะเกลียดแค้นขนาดนี้!

ไหลพลันเย็นเฉียบ ฝ่าให้อบเธอเบาๆ อย่างอ่อนโยน

"นายรู้ไหมว่าเขาเปลี่ยนกลายเป็นแบบนี้ไปแล้ว" เฟอร์รามิสกอดฝ่าให้ทันทีและซุกตัวกับอกเขา

"ไม่รู้ ผมไม่สนใจเขาซะหน่อย" ฝ่าให้ตอบตามความจริง "แต่เขาเต็มไปด้วยไอสังหาร คุณคงจะมาแก้แค้นคุณจริงๆ"

เฟอร์รามิสหลับตาลงอย่างเจ็บปวด พลังซุกตัวกับแผงอกของฝ่าให้ ทั้งที่แผงอกนี้ออกจะเยียบเย็น แต่กลับทำให้เธอรู้สึกปลอดภัยได้มากที่สุด!

ฝ่าให้ลูบผมเธอเบาๆ ตอนนี้สิ่งที่เขาใส่ใจคือ 'ใคร' ไปยอมรับว่าตัวเองนำมารโรคะเข้ามาในเมืองมากกว่า แถมยังเป็น 'เพื่อนเก่า' ของจงเฉาเหว่ย

เขาอบเฟอร์รามิสพาเข้าบ้าน เจียงอวี๋เดินนั่งตัวแข็งที่อุทยานโซฟายาวตรงข้ามประตู มือขวากำมีดสปาร์ต้าแน่นและก้มหน้าจ้องพื้น เด็กผู้ชายยืนอยู่ข้างๆ คอยหยุดยังไม่ให้เธอเสียการควบคุม

"เขาไปแล้วเหรอ" เจียงอวี๋เดินถามด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำผิดปกติ ไม่เหมือนเธอคนเดิมเลย

"อือ..." เฟอร์รามิสตอบแล้วลองถามอย่างระมัดระวัง "อวี๋เดินทำไมเธอถึงมีปฏิกริยารุนแรงกับเฉาเหว่ยแบบนั้น เกี่ยวข้องกับโบสถ์แห่งวันวสานโลกหรือเปล่า"

เจียงอวี๋เดินเงยหน้า แหวดาคมกริบบ่งบอกว่าตอนนี้เธอไม่ใช่เจียงอวี๋เดิน "ฉันจะฆ่าพวกมัน"

"อวี๋เดิน!" เฟอร์รามิสตกใจ "เธอพูดอะไรของเธอ อยู่ดีๆ..."

ตึกๆ!!!—เสียงฝีเท้าเร่งร้อนดังขึ้นนอกประตู สวีเซียนรีบไปเปิด

ประตูต้อนรับคนที่วิ่งขึ้นบันไดมา พอเฟอร์รามิสหันไปมอง ก็เห็นเทียร์ยืน หอบแฮกๆ พลังใช้มือเคาะประตুমั่งลวด

"เร็วเข้า! รีบไป!" เทียร์ตะโกนปนเสียงหอบ "อาชู่! อาชู่จะถูกเผา แล้ว!"

"อะไรนะ!" เฟอร์รามิสกระโดดผล่ง "อาชู่?"

เทียร์ยื่นมือชี้ไปยังทิศที่ตั้งของกระทรวงความปลอดภัย "เขาไปรับ สารภาพ บอกว่าตัวเองเป็นคนนำมารโรคเข้ามามีในเมือง!"

อา...—ฝ่าให้เขารอขี้ม—นี่ไงละ 'เพื่อนเก่า' ที่จงเฝ้าเหวี่ยง พวกถึง

สมัยเด็กเคยใช้ชีวิตอยู่ในเมืองเดียวกัน เพราะสัญชาติญาณและ สัมผัสที่หกล่อนข้างแม่นยำ เขาทำนายหายนครั้งหนึ่งได้ตรงเผง ผู้คนจึง คิดว่าเขาจะมีพลังวิเศษ ทำให้เขาถูกไล่ออกจากเมืองในช่วงสามคืน สิบปี ใให้หลังเขาพบกับเฟอร์รามิสอีกครั้งในเมืองหลวงแห่งนี้ หากจะพูดไปแล้ว ก็นับได้ว่าเขาเป็นเพื่อนเก่าของจงเฝ้าเหวี่ยงเหมือนกัน

และเป็นเพื่อนเก่าของเฟอร์รามิสด้วย

"นายพูดว่าอะไรนะ อาชู่?" เจียงอวีเดินคิดตัวขึ้นจากโซฟา น้ำเสียง ไม่คุ้นเหมือนเมื่อกี้นี้อีก "จะเป็นไปได้ยังไง!"

วิญญาณออกไปแล้ว!

"เร็วเข้า!" เทียร์ตบประตুমั่งลวดแรงๆ แล้วหมุนตัววิ่งจากไป

ในสมองของเฟอร์รามิสพลันว่างเปล่า—เป็นไปไม่ได้! อาชู่แค่มี สัญชาติญาณแม่นยำเท่านั้น ไม่มีพลังวิเศษพอจะนำมารโรคเข้ามา หรือ แก้ไขปัญหาโรคระบาดในครั้งนี้ได้! ทั้งที่เขารู้ว่าเป็นฝีมือเธอ ทำไมถึงไป รับสารภาพ!

อาชู่!—เฟอร์รามิสผลัดประตูดึงออกไปโดยเร็ว เจียงอวีเดินมอง มีคสปาร์คำในมือด้วยความสงสัยเล็กน้อย ก่อนจะเสียบมีดลงในกระเป๋ ที่สะพายอยู่ข้างหลังโดยไม่มีเวลาคิดมาก จากนั้นวิ่งตามเพื่อนออกไป เด็กสาวสองคนวิ่งลงบันไดอย่างรวดเร็ว มุ่งหน้าไปยังกระทรวงความ

ปลอดภัย

"นายท่าน..." สวีเขียนมองไปข้างนอก เขาไม่คิดว่าการที่เฟอร์รามิสไปที่นั่นจะเป็นผลดี โบสถ์แห่งวันอาสนโลกปรากฏตัวแล้ว!

"อย่างคนจนแห่งนี้เสียค่ายออก" ฝ่าให้อัมพลางสายหน้า "พวกเราไปคู่กันเถอะ!"

"ครับ!"

เด็กหนุ่มถูกมัดอยู่กับเสาปูนไม้กางเขน ฟันค้ำล่างถูกสาธยาย
น้ำมันปิโตรเลียม ผู้ลงทัณฑ์ถือคบไฟในมือและจุดตามตำแหน่งต่างๆ

ในลานมีชาวเมืองมาชุมนุมกันมากมาย บางคนขว้างก้อนหินใส่เด็กหนุ่มอย่างโกรธแค้น บางคนแข่งเขาไม่ให้ตายดี ถึงขั้นทำให้เกิดโรคระบาดจนผู้คนล้มตายไปจำนวนมาก เพียงเพราะเมืองหลวงไม่ยุติธรรมต่อผู้มีพลังจิต

"เมืองหลวงไม่คืต่อผู้มีพลังจิตตรงไหน พวกเรายอมให้พวกเขาอยู่ที่นี้!"

"ถ้าเป็นเมืองอื่น ไม่มีทางปล่อยให้ผู้มีพลังจิตมีชีวิตอยู่หรอก ไม่รู้จักละอายใจบ้างเลย!"

"พวกเรามีของให้พวกเขากิน มีที่ให้พวกเขาอยู่ แถมยังให้งานทำ เขากลับไม่สำนึกและทำให้เมืองหลวงเกิดโรคระบาด วันนี้มีคนคิดร้ายหนึ่งคน แล้วพรุ่งนี้ละ จะมีผู้มีพลังจิตคนอื่นๆ เอาอย่างเขามากขึ้นเรื่อยๆ หรือเปล่า"

"ผู้มีพลังจิตคนอื่นอยู่ภายใต้การควบคุม แต่คนนี้ดูเหมือนเป็นพวกหลบหนี ไม่รู้ไปซ่อนตัวอยู่ที่ไหน ดังนั้นจึงไม่ถูกควบคุมด้วยยาพิษ นี่เป็นการพิสูจน์ให้เห็นว่า การควบคุมอย่างเข้มงวดเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว!"

เมื่อเฟอร์รามิสมาถึงลาน ก็ได้ยินเสียงพูดคุยและกันค้ำดังไม่หยุด ก้อนหินถูกขว้างใส่อาชญากรต่อเนื่อง สีหน้าของเขาสงบบมาก แม้จะถูกก้อนหินปาจนหัวแตกก็ไม่ปรปากร้องสักรคำ

"อ้อ!..." เฟอรรามิสตั้งท่าจะพุ่งเข้าไป แต่ถูกเจียงอวี๋เงินคึงตัวไว้ก่อน

"ไม่ได้ เฟอรร่า!" เจียงอวี๋เงินคว้าตัวเธอไว้ "ถ้าเธอพุ่งเข้าไปตอนนี้ จะถูกมองว่าเป็นผู้สมรู้ร่วมคิด!"

เจียงอวี๋เงินกระซิบข้างหู ในเมืองหลวงมีผู้มีพลังจิตกลุ่มใหญ่หลบซ่อนอยู่ใต้ดิน อาชู้เป็นหนึ่งในคนเหล่านั้น ตอนนี้ถ้าเฟอรรามิสตะโกนออกไปด้วยความเสียใจ เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยย่อมใช้เรื่องนี้เป็นข้ออ้างในการตรวจสอบ ว่าทำไมเฟอรรามิสถึงรู้จักอาชู้ แถมยังเสียใจขนาดนี้

เธอจะทำให้คนที่อาศัยอยู่ใต้ดินพลอยเดือดร้อนไปด้วยไม่ได้!

เฟอรรามิสหันไปมองเจียงอวี๋เงินพรางกึกพิน "พวกเราต้องช่วยเขา!"

ช่วย?—เจียงอวี๋เงินตกใจ มองอาชู้ที่ถูกมัดไว้บนเสาสูง

จะช่วยอย่างไร รอบค่านล้วนเป็นยอดฝีมือของกระทรวงความปลอดภัยที่พกอาวุธมาพร้อม บ้างถือปืนเตรียมยิง บ้างเหนียวสายธนูเตรียมปล่อย อาศัยแค่แรงของพวกเธอสองคนจะช่วยอย่างไร

"ใช้ว่าฉันไม่อยากช่วย แต่ทำไม่ได้!" เจียงอวี๋เงินจับมือเฟอรรามิสแน่น "เฟอรร่า เธอต้องใจเย็นๆ เธอไม่สนใจฝ่าให้หรือสวี่เซียนได้ แต่อย่าลืมพีมารี เพราะจะทำให้เขาเดือดร้อนไปด้วย!"

พีมารี...ใช่! ใช่! ถ้าบุกเข้าไปช่วยอาชู้ แน่่อนว่ายอมทำให้ทุกคนสงสัย จงเงาเหว่ยต้องฉวยโอกาสนี้หาเรื่องเธอแน่ แต่จะปล่อยให้อาชู้ถูกเผาไปต่อหน้าต่อตาเธอแบบนี้หรือ

"ฉันทำไม่ได้ ฉันจะต้อง..." เฟอรรามิสผลักเจียงอวี๋เงินออกแล้วพุ่งไปข้างหน้าอย่างเคียดแค้น มือขวากำสั้งเตรียมอาละวาดและช่วยอาชู้ออกมา

แต่พอเฟอรรามิสก้าวไปข้างหน้า มือใหญ่ข้างหนึ่งก็วางลงบนไหล่ซ้ายของเธออย่างแผ่วเบา ทำให้เธอพูดไม่ออก ขยับเขยื้อนไม่ได้ทันที

ได้แต่นิ่งขี้งงอยู่ที่เดิมเหมือนถูกแช่แข็ง

"ใจเย็นๆ มันยากนักหรือไง เจียงอวี๋เฉินยังรู้จักคิดมากกว่าคุณอีก" ฝ่าให้ปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เขายืนอยู่ทางซ้ายของเฟอร์รามีสอย่างมั่นคง ท่าที่สบายๆ ขณะที่มือวางอยู่บนไหล่เธอ "ถ้าคุณพุ่งออกไปตอนนี้ เกรงว่าคนที่จะเกลียดคุณมากที่สุดคงเป็นอาซุ"

เอ๊ะ!?—เฟอร์รามีสเบิกตากว้าง—หมายความว่ายังไง

"อยู่ดีๆ อาซุจะไปปรับสภาพทำไม คนที่มีแค่สัญชาตญาณอันแข็งแกร่งจะเรียกมารโรคะออกมาได้ยังไง จะกำจัดมารโรคะได้ยังไง เรื่องเหลวไหลทั้งเพ!" ฝ่าให้มองเปลวไฟที่ลุกฟุ้ง ใบหน้าของอาซุเริ่มบิดเบี้ยวเพราะความเจ็บปวด "แต่ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตกลับพร้อมใจกันยืนยันความผิดเขา ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตพวกนั้นดูออกไม่ใช่หรอว่าผู้มีพลังจิตแต่ละคนมีพลังพิเศษสูงต่ำแค่ไหน พวกเขาจะไม่รู้ได้ยังไงว่าอาซุโกหก แต่กลับทำตามความต้องการของเขา"

นั่นสิ คำตัดสินออกมาแล้ว ไม่เพียงเป็นคำตัดสินของมนุษย์เท่านั้น ผู้มีพลังจิตบางคนมีความสามารถในการ 'มองเห็นระดับพลังพิเศษของผู้มีพลังจิตคนอื่น' ทำไม 'ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิต' เหล่านี้จะไม่รู้ความสามารถที่แท้จริงของอาซุคืออะไร เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะรับมือกับมารโรคะ! แต่พวกเขากลับตัดสินโทษให้อาซุ!

"มีสาเหตุอะไรที่ต้องหาคนออกมารับผิดเธอ" เจียงอวี๋เฉินเอ่ยเสียงแผ่วพลางมองอาซุที่กำลังกักพินอย่างทรมาณ

"อือฮิ" ฝ่าให้มองอาซุที่อยู่ท่ามกลางเปลวเพลิงสีส้ม ไฟเริ่มเผาผิวหนังเขาจนแห้ง ทำให้เขาทรนทรายมาก "สวยงามจริงๆ เน้นนานมาแล้ว ผมเคยเห็นการลงทัณฑ์ด้วยไฟแบบนี้มาก่อน"

ห้าร้อยปีก่อน เทวทัณฑ์ที่อยู่บนจัตุรัสแห่งความปรองดอง

เฟอร์รามีสน้ำตาไหลพราก เธอแหงนหน้ามองอาซุโดยช่วยเหลืออะไรไม่ได้ สมองรับรู้ว่คำพูดของฝ่าให้มิได้เหตุผล แต่ในใจกลับมีอาจจะยอมรับ ทำไมต้องเป็นอาซุ! ทำไมถึงต้องหาคนมารับผิดแทน ขอให้

กระทรวงความปลอดภัยตรวจสอบกันมาจริงๆ ก็เป็นไปได้ว่าจะไม่พบผู้ต้องสงสัย ไม่ๆ! เธอกำลังหลอกตัวเองหรือเปล่า!

ไม่ว่าอย่างไรผู้มีพลังจิตก็ต้องถูกทำร้าย หากเรื่องนี้ลุกลามออกไปไม่แน่ว่าพวกนี้อาจใช้วิธี 'ยอมฆ่าคนผิดร้อยคนแต่จะไม่ปล่อยให้หนีรอดไปได้แม้แต่คนเดียว' อีกครั้ง!

"อากกก!!!..." อาซูร้องโหยหวนในที่สุด—ร้อนเหลือเกิน! เจ็บปวดเหลือเกิน!...

ในช่วงขณะที่เจ็บปวดสุดแสน อาซูปล้นรู้สึกถึงความเย็นฉ่ำหนึ่งร่างกายที่ร้อนระอุไปหมดพลันเย็นเฉียบเป็นน้ำแข็ง เขาไม่รู้สึกลึกลับเปลวเพลิงที่แผดเผาอีกแล้ว เขาก็มั่นหน้าขณะตัวสั่นสะท้านและนึกสงสัย ยังคงเห็นเปลวเพลิงที่กลืนกินชีวิตและผิวหนังของตัวเองอยู่

ใคร!—อาซูตกตะลึง เขามองหาว่าพลังอะไรที่ทำให้เขาไม่เจ็บปวดทรมานอีก แต่กลับเห็นคนที่เขาไม่อยากให้มามากที่สุด และเป็นคนที่เขาอยากเห็นมากที่สุดท่ามกลางกลุ่มคน

เฟอร์รามิส!

อาซูกับเฟอร์รามิสประสานสายตากัน เขายืมให้เธอ ผู้คนในลานกระซิบกระซาบกันอย่างหวาดหวั่น ถูกไฟเผาขนาดนี้แล้ว กลับไม่สะท้านสะท้าน สมแล้วที่เป็นผู้มีพลังจิตขั้นสูง

อาซู—เฟอร์รามิสพูดไม่ได้ ได้แต่มองเขาจากที่ไกลๆ

อาซูยิ้มตอบ ใบหน้าที่ถูกเผาทำลายจนแทบไม่เหลือฉีกยิ้มอบอุ่นให้เธอ—เธอต้องสู้นะ เฟอร์รามิส จะต้องเดินทางไปทางตอนเหนือให้ได้

อภัยให้ความเห็นแก่ตัวของเขาคัวย การสัมผัสที่ไม่ตั้งใจในวันนั้นทำให้เขามองเห็นหายนะในอนาคตของเธอ เห็นว่าเฟอร์ราจะต้องถูกผู้คนกล่าวหา เพราะโรคระบาดเกิดขึ้นหลังจากที่เขาเข้ามาในเมือง อีกทั้งบาดแผลบนหน้าท้องเธอจะต้องถูกตรวจพบกลิ่นอายของมารโรคะ

ต้องมีใครสักคนออกหน้ารับความผิดครั้งนี้ ใต้ดินมีคนมากมายทุกคนมีพลังพิเศษสูงกว่าเขาทั้งนั้น จะเสียสละใครไม่ได้เด็ดขาด! คนที่

เหมาะสมที่สุดมีเพียงเขา คนที่นอกจากสัญญาอนุญาตอันแน่นยำแล้ว ก็
 ไม่มีความสามารถอื่นใดอีก แม้สิ่งที่เขาเห็นจะจำกัด แต่เขายังคงหวังว่า
 เฟอรรามิสจะเดินทางไปภูเขาซาคุยะได้อย่างปลอดภัย

หวังว่าเฟอรรามิสจะเป็นคนที่ช่วยปลดปล่อยผู้มีพลังจิตในเมือง-
 หลวง...ทำให้ทุกคนได้รับอิสรภาพ...และหลุดพ้น...พ้นจากชีวิตที่เหมือน...
 อยู่ในรถแห่งนี้...

ไฟเผาคนบนท่อนไม้จนแห้ง เฟอรรามิสไม่อาจแยกแยะโฉมหน้า
 เขาได้อีก เธอหลับตาลงอย่างสิ้นหวัง เจียงอวีเดินอยู่ข้างๆ พยายามเช็ด
 น้ำตา

"ทุกคนจะแยกย้ายกันแล้ว อย่าให้คนอื่นเห็นน้ำตาของเธอ!" เจียง-
 อวีเดินเช็ดคราบน้ำตาให้เฟอรรามิส

"ไม่ต้องหรอก ไม่มีใครเห็นพวกคุณ" ฝ่าไห้ยกมือขึ้นช้าๆ "อยาก
 ร้องก็ร้องเถอะ"

จังหวะที่ความเย็นหายไปจากหัวไหล่ เฟอรรามิสทรุดลงกับพื้น
 อย่างหมดแรง เจียงอวีเดินรีบพุงเธอไว้ เด็กสาวสองคนนั่งอยู่บนพื้น
 ร้องไห้อย่างเจ็บปวดและเศร้าโศก

เด็กผู้ชายคิงชายเสื้อของฝ่าไห้แล้วเงยหน้าขึ้นมาพูด "เสร็จแล้ว
 ครับ"

"เห็นแล้วละ ไม่ได้ให้เขาเจ็บปวดมาก" ฝ่าไห้เลิกคิ้วเหมือน
 ตระหนักถึงบางอย่าง เขาหันจากขวาไปทางซ้าย

ด้านข้างศพใหม่เกรียมที่ติดอยู่กับเสามีคนสวมชุดคลุมสีม่วงยืน
 เรียงหน้ากระดาน จงเฉาเหว่ยอยู่ตรงกลาง กำลังจ้องมาที่เขาตาไม่กะพริบ
 เมื่อก่อนเขาเป็นศัตรูกับฝ่าไห้เพราะเฟอรรามิสชอบฝ่าไห้ ตอนนี้เขาเป็น
 ศัตรูกับฝ่าไห้เพราะฐานะอันเป็นปรีศนาของอีกฝ่าย จงเฉาเหว่ยรู้สึกว่
 ฝ่าไห้จะเป็นอุปสรรคที่สำคัญของเขา

จงเฉาเหว่ยประหลาดใจมาก ค่ายนิสยของเฟอรรามิส เธอไม่มา
 ช่วยอาชู่ที่ลานหรือ เสียโอกาสไปอีกครั้งหนึ่งแล้ว

ฝ่าให้ฉึกยั่มน้อยๆ ก้มศีรษะให้เขาอย่างสง่างาม

"เป็นคนที่น่าสนใจมาก" เขาบีบแก้มสวีเซียน

"เขาเปลี่ยนไป กลายเป็นคนที่น่ารังเกียจจริงๆ!" สวีเซียนกำมือ
ฝ่าให้แน่น "นายท่าน เขาจะทำร้ายพี่เฟอร์ร่าจริงๆ หรือเปล่า"

"วางใจเถอะ" ฝ่าให้คลี่ยั่มอย่างมั่นใจ "เขาไม่มีทางทำร้ายเฟอร์ร่า
ได้ตลอดกาล"

บทที่ 2

เมืองหลวงยามค่ำคืนมักจะสงบเงียบ หลังพระอาทิตย์ตกดินไม่มีคนกล้าไอ้เอ้อยู่ข้างนอก แม้เมืองหลวงจะมีกำแพงเวทมนตร์และการป้องกันอันแข็งแกร่ง แต่ทุกคนก็ยังกลัวความมืดพลัด หากออกมาเดินข้างนอกแล้วเจอมนุษย์ก็แย่นะสิ

ข้างนอกเหลือเพียงแสงสว่างจากโคมไฟบนเส้นทางศักดิ์สิทธิ์ เส้นทางศักดิ์สิทธิ์ตั้งอยู่บนถนนสายหลัก โคมไฟถนนบนถนนทั้งสายมีเครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์และมีการรายมนตร์ลงคาถาไว้ ระหว่างไฟแต่ละดวงจะผูกด้วยเชือกศักดิ์สิทธิ์ที่ร่ายคาถาปราบมารและคาถาป้องกันตัวไว้ ทำให้เจ้าหน้าที่เดินตรวจตราได้อย่างสบายใจ

ได้ยินเสียงเจ้าหน้าที่ตรวจตรากลุ่มหนึ่งเดินผ่านไป เฟอรรามีสยืนอยู่ข้างหน้าต่างค่อยๆทำทีเป็นกังวล

วันนี้พวกเธอสองคนไม่ได้ไปรายงานตัวที่โรงเรียนและไม่คิดจะไปโรงเรียนแล้ว จากสถานการณ์ตอนนี้ ในเมื่อจงเฝ้าห่วยปรากฏตัว เป้าหมายคือล้างแค้นที่เฟอรรามีสเผากรอบครัวของเขา เช่นนั้นเขาต้องคิดหาวิธีการจับเฟอรรามีสทั้งแน่ ภายใต้เงื่อนไขแบบนี้ จะทำตัวเป็นจุดเด่น

หรือไม่ก็ไม่สำคัญอีกแล้ว

แบบนี้อยู่บ้านดีที่สุด อย่างน้อยก็ปลอดภัยกว่า

"ฉันว่าไม่ควรวิ่งรอกต่อไปแล้ว พวกเราควรออกจากเมืองหลวงโดยเร็วที่สุด" เจียงอวี่เงินไคร่ครวญมาทั้งวัน ไม่ว่าจะใช้เส้นทางไหนก็ต้องออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุดถึงจะปลอดภัย "ไว้หาเวลาเหมาะๆ สักคืน เราไปป่าต้องห้ามทางตอนเหนือคุ ฝ่ากำแพงเวทมนตร์และมุ่งหน้าไปสู่ดินแดนที่เคยเป็นประเทศญี่ปุ่นในอดีต"

"ง่ายขนาดนั้นที่ไหนล่ะ จำคราวก่อนตอนเราไปเขตเชื้อโรคแถวนั้นได้ไหม ที่นั่นมีเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยเฝ้าอยู่! ความจริงเฟอร์รามิสสับสนมาก สภาพจิตใจของเธอหดหู่อยู่ตลอดเวลาบ้ายและเพิ่งจะดีขึ้น "ตอนแรกเพราะฝ่าไปได้ยาก พี่ใหญ่ถึงได้ให้พวกเราพักอยู่ในเมืองหลวงก่อน"

คำสั่งเสียของพ่อเฟอร์รามิสคือ ให้เธอเดินทางข้ามป่าต้องห้ามทางตอนเหนือและมุ่งหน้าไปดินแดนที่เคยเป็นประเทศญี่ปุ่นในอดีต แต่ก่อนตอนอยู่ในเมืองอันหลิน ทุกคนหวาดกลัวป่าต้องห้ามที่เต็มไปด้วยภูตผีปีศาจมากที่สุด ได้แต่ใช้เงินจ้างผู้มีพลังจิตให้สร้างกำแพงเวทมนตร์ที่แน่นหนา และหวังว่าจะไม่มีสิ่งใดเล็ดลอดเข้ามาได้ จุดประสงค์เพื่อไม่ให้สัตว์ประหลาดในป่าเข้ามาในเมือง แต่ไม่เคยส่งกำลังทหารไปเฝ้าเหมือนอย่างที่นี่

ทำแบบนี้เพราะคำนึงถึงความปลอดภัยเป็นสิ่งที่ถูกต้อง แต่เฟอร์รามิสมักรู้สึกว่าการส่งคนจำนวนมากไปเฝ้าปากทางเข้าของเขตแดนแห่งหนึ่งออกจะมากเกินไป

เอ๊ะ!?—เฟอร์รามิสอดเงยหน้าไม่ได้ "จงเฉาเหว่ยจะหาเรื่องพี่มารีหรือเปล่า"

คำพูดนี้ทำให้เจียงอวี่เงินตัวแข็งทื่อ หันมามองเธอด้วยสีหน้าหวาดหวั่น "ฉันไม่รู้ เฉาเหว่ยคนนั้นดูไม่เหมือนคนที่พวกเราเคยรู้จักเลย!"

"คุณจำได้ด้วยเหรอ" เด็กผู้ชายน่ารักออกแรงป็นขึ้นมานั่งบนโซฟา

มือถือมันฝรั่งที่เพิ่งทอดเสร็จ "ตอนนั้นผมคิดว่าเป็นอีกคนกำลังพูดเสียอีก"

หน้อย!—เฟอร์รามีส่งสายตาให้ส่วเขียน—จะพูดเรื่องที่ไม่ควรพูดทำไมนะ! อวี่เงินกลัวการถูก 'วิญญาณ' อีกคนในร่างตัวเองยึดครองร่างกายเป็นที่สุด เขายังจะพูดถึงอีก!

"จำได้นิดหน่อย เฟอร์ร่า อย่าโทษส่วเขียนเลย ฉันเองก็รู้ว่าตอนสูญเสียความทรงจำเป็นเพราะถูกผู้หญิงคนนั้นยึดครองสติรับรู้ไป" เจียงอวี่เงินมีท่าทีหคหู่ "ฉันบังคับไม่ให้เธอยึดครองสติรับรู้ของฉันไม่ได้เมื่อก่อนเธอมักจะปรากฏตัวตอนที่ฉันหวาดกลัวมาากจริงๆ แต่เมื่อเช้ากลับ...เธอกำลังโมโห"

"อืม...พูดไม่ถึงสองคำก็เง่มีคทำท่าจะพันคนแล้ว! ไม่รู้ทำไมถึงโมโหขนาดนั้น..." เฟอร์รามีสถอนใจ "ตอนนี้ฉันอยาก让她สำรวจหน้อยถ้างานเธอห่วยคิคจะหาเรื่องจริง เรื่องที่เธอถูกสิงร่างก็เอามาเป็นประเด็นได้!"

"จะ...เขาจะพุ่งเข้ามาที่ฉันด้วยหรือ" เจียงอวี่เงินหวั่นใจ "ความจริงฉันไม่มีอะไรขัดแย้งกับเขา หรือเป็นเพราะฉันยืนอยู่ฝั่งเดียวกับเธอ..."

"ฉันไม่รู้จริงๆ ตอนนี้คิดอะไรไม่ออกเลย!" เฟอร์รามีส่ายหน้าอย่างจนใจ "ตอนบ่ายฉันเจอข้อมูลของโบสถ์แห่งวันอวสานโลกในหนังสือที่พ่อทิ้งไว้ให้ พวกเขาเป็นศัตรูที่ทำให้มนุษย์เข่นฆ่ากันรบปลั่งจิต เป็นผู้ส่งพวกเทวทัณฑ์กลับสู่สวรรค์เมื่อห้าร้อยปีก่อน"

เจียงอวี่เงินกลืนน้ำลาย "ห้าร้อยปีแล้ว หลังเกิดเทวทัณฑ์ ทุกคนต้องใช้ชีวิตอย่างไรก็เห็นแล้ว พวกเขายังไม่ยอมหยุดอีก"

เฟอร์รามีสอคหัวเราะไม่ได้ "ดูเหมือนจะยัง"

หากจะพูดแบบเป็นกลาง เธอเป็นศัวยายนะจริง ไม่ว่าจะคนรู้จักหรือไม่รู้จัก หลายร้อยชีวิตในเมืองอันหลินตายด้วยน้ำมือเธอ เธอมีพลังที่เป็นไฟ ไฟสามารถขับไล่ภูตผีปีศาจได้ แผลเผาได้แม้กระทั่งมาร นับประสาอะไรกับมนุษย์ที่อ่อนแอ!

ให้เปลวไฟเริ่มแผดเผาจากข้างในร่างกาย เผาวัชระภายในก่อน แล้วค่อยลามออกมาข้างนอก ทำให้เมืองอันหลินเกิดเสียงร้องโหยหวน ดังระงม เสียงร้องให้คร่ำครวญดังไม่หยุด แต่เธอกลับไม่ได้ยินอะไร ทั้งนั้น จะต้องเผาจนกว่าจะไม่เหลือสิ่งมีชีวิตใดๆ อีก หากไม่ใช่เพชรฆาตแล้ว จะเรียกว่าเธอเป็นอะไร

โบสถ์แห่งวันอวสานโลกสามารถตัดสินว่าเธอเป็นเทวทัณฑ์ได้โดยไร้ข้อกังขา หลักฐานแน่นหนาเสียขนาดนี้

ผู้มีพลังจิตที่เป็นภัยต่อมนุษย์และโลกเป็นแบบนี้แหละ ที่น่าขันก็คือ ตั้งแต่รู้ว่าตัวเองมีพลังวิเศษ เฟอรรามีสเคยคิดอย่างไรเคียดสว่จะสามารถใช้พลังวิเศษนี้ช่วยเหลือทุกคน ต่อต้านภูตผีปีศาจและมารที่คิดจะทำร้ายมนุษย์ สุดท้ายเพราะความคิดแบบนี้ทำให้เธอถูกบีบจนถึงทางตัน พี่น้องต้องพลัดพรากจากกัน พ่อแม่ต้องตายอย่างอนาถ...

"เฟอรร่า?" เจียงอวี๋เงินรู้สึกกลัวเมื่อเห็นเธอเจ็บไม่พูดไม่จา โดยเฉพาะเมื่อที่ปลายผมของเฟอรร่าเปลี่ยนเป็นสีแดง นั่นเป็นสัญลักษณ์ที่บ่งบอกว่าพลังวิเศษพุ่งออกมา

"ฉันไม่ลังเลแน่นอน..." เธอพิมพ์กับตัวเอง "ไม่ว่าใครที่ขวางทางฉัน ฉันจะไม่ใจอ่อนอีกแล้ว"

ต่อไปนี้จะเป็นจรรยาเหว่ยก็เถอะ หากเขาคิดจะขัดขวางไม่ให้เธอไปดินแดนที่เคยเป็นญี่ปุ่นในอดีต เธอก็สามารถเผาเขาได้เหมือนกัน

"เอ๋?" สตรีเขียนหันไปทางซ้าย นั่นเป็นทิศทางของบันได แต่การหันขวับกะทันหันทำเอาพวกเธอสะดุ้ง "มีคน!"

เขากะโคดลงจากโซฟาทันที แล้ววิ่งตึกๆ เข้าไปในครัว พื้นที่ส่วนนั้นขนานกับบันได เป็นห้องเก็บของขนาดเล็กแคบ ลึกเข้าไปอีกเป็นประตูหลังที่ปิดสนิทอยู่ตลอด

ประตูหลัง!—เฟอรรามีสกับเจียงอวี๋เงินมองหน้ากัน—มีตรอกอยู่ตรงประตูหลัง!

"พี่เฮยงัก!" เฟอรรามีสเห็นคนที่เดินเข้ามาแล้วตกตะลึง เขาเป็น

ผู้นำของผู้มีพลังจิตได้กินในตอนนี้ "พี่มาด้วยตัวเองได้ยังไง!"

"ซากาอิกเกิดเรื่องแล้ว! พวกเธอรู้อหรือเปล่า" แต่ไหนแต่ไรมาพี่เฮยกังไม่ชอบพูดเรื่องไร้สาระ "เขาถูกรายงานว่าเป็นผู้มีพลังจิต ตอนนี้ถูกคุมขังเพื่อสังเกตการณ์ พวกเรามั่นใจว่าเป็นฝีมือของโบสถ์แห่งวันอวสานโลก"

"พี่มาริ!" เฟอรัมิสตกใจ "จงเฉาเหว่ยถึงขั้น..."

เฮยกังนินหัว "เธอรู้อจักหัวหน้าที่ของโบสถ์แห่งวันอวสานโลกด้วยหรือ"

"เขามาเพราะฉัน เป็นเพื่อนเล่นที่โตด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก" เฟอรัมิสยิ้มขึ้น "แต่ฉันเผakorบครัวของเขาทั้งหมด คังนั้น..."

"อืม... พวกเขาต้องฉวยโอกาสนี้แน่ โบสถ์แห่งวันอวสานโลกเชี่ยวชาญเรื่องนี้แน่" พี่เฮยกังขมวดคิ้วมองพวกเธอ "พวกเราเพิ่งพบว่าการเดินตรวจตราบริเวณนี้รัดกุมกว่าเดิม น่าจะตั้งใจจับคาคุพวกเธอ อีกเคียวคงส่งคนมาแจ้งข่าวเรื่องซากาอิก พวกเธอต้องระวังตัว"

"จะพาพวกเราไปด้วยหรือเปล่า แล้วใครเป็นคนรายงานพี่มาริ" เจียงอวี่ฉินคิดขังใจก็รู้สึกไม่ถูกต้อง "ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตรู้ตั้งแต่พวกเราเข้าเมืองแล้วว่าพี่มาริเป็นผู้มีพลังจิต พวกเขาปกปิดให้พวกเรามาตลอดทำไมตอนนี้ถึง..."

"ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตคนนั้นเป็นคนที่โบสถ์แห่งวันอวสานโลกพาตัวเอง" พี่เฮยกังพูดอย่างหนักใจ "ฉันคิดว่าอีกเคียวเขาคงมายืนอยู่หน้าบ้านพวกเธอ ถ้าแน่ใจว่าพวกเธอเป็นผู้มีพลังจิต ก็จะพาตัวไปด้วยเลย"

พาตัวไป? จากนั้นละ ฉิดยาพิษและควบคุมเหมือนที่ทำกับคนอื่นา่ะหรือ ไม่! ไม่ง่ายคายอย่างนั้นหรือ โบสถ์แห่งวันอวสานโลกอยากกำจัดผู้มีพลังจิตทั้งหมดให้สิ้นซาก คังนั้นพวกเขาจะต้องหาความผิดที่ร้ายแรงกว่านั้นมายัดเยียดให้เธอ แล้วค่อยเผาเธอจนตาย

"รัฐมนตรียปล่อยให้เขาทำตามอำเภอใจด้วยหรือ" เฟอรัมิสถามเบาๆ "ฉันจำได้ว่าหัวหน้าที่ของเขตเหนือไม่ใช่คนที่เชื่อฟังโบสถ์นี้"

"อืม... ตรงนี้ทำให้พวกเราได้เปรียบและเป็นเหตุผลที่ทำให้ซากาอิ ยังปลอดภัยชั่วคราว รัฐมนตรีไม่พอใจการกระทำของโบสต์แห่งวันอวสาน โลกซักเท่าไร" พี่เฮยกังยิ้มอย่างเห็นค้วย "แต่วิธีการของพวกเขาต่ำช้า มาก ทางที่ดีคือหาวิธีหลบเลี่ยง ถ้าถูกจับขังจะยิ่งยุ่ง"

เจียงอวี่เงินบิกขายเสื้ออย่างร้อนใจ คิดไม่ถึงจริงๆ ว่าจะมีวันนี้ แกมคนที่ปองร้ายพวกเธอยังเป็นเพื่อนที่โคมาด้วยกัน เฟอ์รามิสมอง พี่เฮยกังที่อุทิศส่าห์มาเตือนค้วยตัวเอง แล้วผินฉกยิ้มให้

"เรื่องแบบนี้พี่ใหญ่ไม่ควรมาค้วยตัวเอง อาซู่ฝากอะไรถึงฉันทั้ง หรือเปล่า" เฟอ์รามิสต้องใช้ความพยายามอย่างยิ่งยวด ถึงจะข่มความ เสร้าเอาไว้ได้

พี่เฮยกังถอนใจอย่างเสร้าหมอง "นี่เป็นการตัดสินใจของอาซู่ พวกเราไม่อาจมองเห็นในสิ่งที่เขาเห็น แต่เขาบอกแล้วว่า นี่เป็นหนทาง เดียวที่จะปกป้องเธอได้"

"ปกป้อง... ฉันทั้ง?" น้ำตาเอ่อขึ้นมาในดวงคาวอย่างห้ามไม่อยู่ "ทำไม! ทำไมอาซู่ต้องปกป้องฉันทั้ง เขา..."

"เพราะเธอเป็นคนที่จะปลดปล่อยพวกเราได้" พี่เฮยกังมองเฟอ์- รามิสค้วยแวตาทหนักแน่น "ปลดปล่อยผู้มีพลังจิตในเมืองหลวง ทำให้ พวกเราได้เห็นแสงตะวันอีกครั้ง"

เฟอ์รามิสพลันรู้สึกถึงแรงกดดันมหาศาล เธอส่ายหน้า ปากสั่น "นี่มันอะไรกัน ทำไมอาซู่ถึงคิดว่าฉันทั้ง..."

มือใหญ่หยาบกร้านจับไหล่สองข้างของเธอไว้ "เฟอ์รามิส สัญชาต- ญาณของอาซู่ไม่เคยผิดพลาด เขาค้องมองเห็นอะไรแน่ พวกเราเชื่อเขา และเชื่อมั่นในตัวเธอ"

อาซู่มองเห็นอะไร ป่ายวันนั้น อาซู่หน้าซิกและบอกให้เธอดูแล ตัวเองให้ดี สีหน้าเขาเปลี่ยนไปกะทันหันเมื่อแตะตัวเธอ วันนั้นเขาเห็น อะไรถึงได้ตัดสินใจเสียสละตัวเอง

ผลกระทบอันยิ่งใหญ่มาให้เธอทั้งหมด!

"ฉันไม่รู้ ฉันไม่มีหนทาง...ฉัน..." เฟอร์รามิสสายหน้า ตอนนี้ลำพัง เธอเองยังเอาตัวรอดลำบาก แล้วจะช่วยเหลือคนอื่นได้อย่างไร!

"เฟอร์รามิส!" พี่เฮยกังทวาดเบาๆ "พวกเราทุกคนเชื่อมั่นในตัวเธอ!"

นี่ไม่ได้ขึ้นอยู่กับว่าเชื่อมั่นหรือไม่เชื่อมั่น! จะโยนปัญหามาที่เธอแบบนี้ได้ยังไง!

เฟอร์รามิสกัดริมฝีปาก เธอยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะไปยังดินแดนที่เคยเป็นประเทศญี่ปุ่นในอดีตอย่างไร ไม่รู้สักนิดว่าจะช่วยพี่มารีออกมาได้อย่างไร แล้วจะไปช่วยเหลือผู้มีพลังจิตทั้งหมดได้อย่างไร!

เหลวไหลเกินไปแล้ว!

"มีคนมาครับ!" ศิระะเล็กที่มีเส้นผมสีทองชะงักเข้ามา

"เอ๋?" เจียงอวี๋เงินรีบแยกทั้งสองออกจากกัน "พี่เฮยกัง พี่ไปก่อน!"

"ไม่ได้ ข้างหลังก็มีคนเฝ้าอยู่" สวีเซียนกระโดดโลดเต้นเข้ามาในห้องเก็บของ "สงสัยกลัวพวกเราอะหนิ!"

"หา! จั๊นไปหลบที่ห้องฉันเถอะ!" เฟอร์รามิสพูดแล้วคั่งท่าจะวิ่งเฮยกังไปกับเธอ

"ไม่ได้! ถ้าพวกเขาคิดจะค้นบ้าน ต้องค้นห้องพวกเรานั่นเอง!" เจียงอวี๋เงินร้องห้ามพลางเดินเข้าไปใกล้ สองตากลอกไปมา "รอดูสถานการณ์ก่อน พี่เฮยกังอยู่ในนี้แหละ"

เธอเดินไปตรงมุมที่วางกล่องกระดาษอยู่ ตรงนั้นมีพื้นที่ให้ซ่อนคนได้คนหนึ่ง พี่เฮยกังพยักหน้าอย่างเคร่งเครียด ตอนนี้ไม่มีวิธีอื่นแล้ว ในเมื่อออกไปไม่ได้ ก็คงต้องหลบอยู่ในนี้ก่อน

พอหลบเข้าไปแล้ว เฟอร์รามิสกับเจียงอวี๋เงินรีบขนข้าวของมา กองไว้ตรงนั้น จากนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าข้างนอก ยังมีเสียงคาบถูกชักออกมาและเสียงเตรียมปืนของเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยดังมาจากตรงบันได

พวกเธอปิดประตูห้องเก็บของ หวังว่าจะไม่หลงเหลือร่องรอยใดๆ ก่อนจะกลับไปนั่งบนโซฟาและกินผลไม้ บ้างก็อ่านหนังสือในมือเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

สวี่เซียนยืนอยู่ตรงเชิงบันไดและมองไปข้างบน นายท่านไม่อยู่บ้าน อีกเคียวถ้ามีคนจับเฟอร์รามิสไปจะอย่างไร เขาจะแกล้งทำตัวเป็นเด็กชายผู้น่ารักไร้เดียงสา หรือจะกินทุกคนให้เกลี้ยงคินะ

ปึกๆ!!!—เสียงทุบประตูดังขึ้น ฟังจากเสียงก็รู้แล้วว่าไม่เป็นมิตร มากแค่ไหน นั่นเป็นการใช้ฝ่ามือทุบประตุมุ่งลวด

"ใคร!" เฟอร์รามิสแกล้งถาม

"กระทรวงความปลอดภัย! กรุณาเปิดประตู" ผู้มาตะโกนเสียงดัง ลั่น ตอนนี้หน้าต่างถูกปิดด้วยบานเกล็ดไม้ พวกเธอมองไม่เห็นสถานการณ์ข้างนอก

"นายบอกว่าเป็นกระทรวงความปลอดภัยก็เป็นกระทรวงความปลอดภัยงั้นเหอ" เฟอร์รามิสเอ่ย "อวี๋เฉิน อย่าไปตอบพวกเขา ไม่แน่ว่าอาจเป็นพวกปีศาจ!"

"อ้อ!" เจียงอวี๋เฉินมองไปนอกประตูอย่างประหม่า พุคแบบนี้มีเหตุผล ตกกลางคืนข้างนอกเต็มไปด้วยภูตผีปีศาจ ที่ทุกคนยังตัวเองอยู่ในบ้านล้วนมีเหตุผล

"พวกเราคือกระทรวงความปลอดภัย!" อีกฝ่ายคำรามเสียงต่ำ "เฟอร์รามิส เจียงอวี๋เฉิน ซากาอิผู้ปกครองของเธอถูกผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตคัดสินเมื่อตอนบ่ายว่าเป็นผู้มีพลังจิต พวกเราจำเป็นต้อง..."

จำเป็นต้อง...จำเป็นต้องอะไร!—เฟอร์รามิสกลอกตา—ต่อจากนั้นล่ะ

เจียงอวี๋เฉินชะเง้อคอออกไปที่ประตูพลาเงียหูฟัง—ทำไมไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยล่ะ

เนิ่นนาน นานเกินไปแล้ว! ข้างนอกเงียบสนิทเหมือนทุกคนยืนนิ่งไม่ขยับ พวกเขายังไม่ได้จากไป เพราะเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัย

ต่างพากันวู้อี้ไปกับตัว ทั้งคาบ มิคสัน กุญแจมือ และปืน ของพวกนี้เวลา
กระทบกันจะเกิดเสียงดังชัดเจน แต่ตอนนี้กลับเงียบสนิท

"นี่มันอะไรกัน" เจียงอวี๋เดินถามเบาๆ

"ไม่รู้สิ!" เฟอร์รามิสชักไหล่ ปัญหาคือตอนนี้จะอย่างไร "แอบ
ดู?"

เจียงอวี๋เดินพลิกตัวข้ามโซฟาอย่างแผ่วเบา แล้วออกไปตรงหน้าต่าง
มุมห้อง ก่อนจะเปิดบานเกล็ดไม้ออกดู จากมุมนี้สามารถมองเห็นได้ว่า
นอกประตูเกิดอะไรขึ้นบ้าง เฟอร์รามิสอยู่ข้างๆ เธอ ทั้งสองค่อยๆ เปิด
หน้าต่างบานเกล็ดไม้ช้าๆ อย่างเบามือที่สุด—เอ๊ะ!?

เด็กสาวสองคนอดตกใจไม่ได้ ต่อให้ตำแหน่งนี้เอียงแค่ไหนก็ต้อง
มองเห็นหน้าประตูสิ เฟอร์รามิสวิ่งไปที่หน้าต่างข้างประตูทันที แล้วเปิด
หน้าต่างบานเกล็ดไม้ออกจนสุด นอกหน้าต่างว่างเปล่าไร้คน!

"เป็นไปได้ยังไง!"

"เอาลง!" เจียงอวี๋เดินเดินเข้ามาอย่างร้อนใจและปิดหน้าต่าง
บานเกล็ดไม้ดังเคิมน "อย่ามัวแต่ห่วงดูเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัย
หน้าต่างต้องปิดสนิท กำแพงเวทมนตร์ถึงจะสมบูรณ์ ถ้าบังเอิญข้างนอก
มีอะไรอยู่ จะทำยังไง"

"เมืองหลวงป้องกันแน่นหนาขนาดนี้ มาที่นี้ตั้งนาน แม้แต่ผีรกล
สักตนก็ยังไม่เคยเห็นเลย!" เฟอร์รามิสลั่นเลสองวินาที ร้องอ๊ะ! ขณะหัน
ไปมองห้องเก็บของ

ที่เฮยกังยังกองซ่อนตัวอยู่หลังกล่อง แม้จะได้ยินเสียงคนเข้ามาก็ไม่
เคลื่อนไหว เฟอร์รามิสวิ่งไปที่ประตูหลังทันที ข้างประตูหลังไม่มีหน้าต่าง
ให้แอบมองออกไปได้ ทำให้เธอทำอะไรไม่ถูก

"สวี่เซียน!" เธอหันไปร้องเรียก

"ไม่มีคนหรอกครับ!" สวี่เซียนยืนอยู่หน้าประตูด้วยท่าทางเกียจ-
คร้าน "อาศัยจังหวะที่ไม่มีคน รีบไปเถอะ!"

เอ๋!—เฟอร์รามิสกะพริบตา นึกถึงคนที่ซ่อนตัวอยู่ในห้อง "พี่

เฮยกัง! คอนนี่!"

พี่เฮยกังได้ยื่นก็ปัดกลองเปล่าออก ใบหน้าเต็มไปด้วยความสงสัย "เมื่อไหร่จะไรขึ้น ทำไมคนของกระทรวงความปลอดภัยไม่ได้เข้ามาละ"

"ไม่รู้สิ พูได้ครั้งเดียว คนก็หายไปแล้ว!" เฟอร์รามิสเปิดประตูหลังอย่างระวัง พบว่าหลังบ้านว่างเปล่า "พี่ไปก่อนเถอะ วันหลังค่อยคุยกัน"

"ระวังตัวด้วย" ก่อนจากไป พี่เฮยกังกุมมือเฟอร์รามิสแน่น "เธอต้องระวังตัวให้มาก เมืองหลวงยังมีอย่างอื่นอยู่อีก!"

"อ้อ...ฉันรู้" เฟอร์รามิสพยักหน้าแรงๆ อดมนุษย์มักแฝงตัวอยู่กับมนุษย์ เธอชินแล้วละ

เธอตัดใจปิดประตูไม่ลง มองส่งพี่เฮยกังวิ่งจากไปได้แสงไฟจากเส้นทางศักดิ์สิทธิ์จนกระทั่งถึงทางเข้าออกท่อระบายน้ำใต้ดินห่างออกไป เหลียวซ้ายแลขวามองถนนจนมั่นใจแล้วว่าไม่มีเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยอยู่จริงๆ และไม่ได้ยินเสียงเคาะตรวจตรา เธอถึงปิดประตูลงกลอน นำแปลกเหลือเกิน

เธอลากเท้าเดินออกจากห้องเก็บของอย่างงุนงง เจียงอวี่เดินยืนอยู่หน้าโต๊ะรับแขกอย่างประหม่าพลาจ้องของที่อยู่บนโต๊ะ

เมื่อไหร่ที่ไม่มีเลยนี่นา เฟอร์รามิสเห็นแล้วหน้าซีด "เอามาจากไหนนะ"

"เมื่อไหร่เห็น...คอนเปิดประตู" เจียงอวี่เดินบิดมือทั้งสองข้าง "มันหล่นอยู่หน้าบ้าน ฉันรู้สึกผิดปกติเลยเก็บเข้ามาก่อน"

เป็นไปได้อย่างไร!—เฟอร์รามิสมองเสื้อกั๊กสีแดงของเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยบนโต๊ะรับแขก นั่นเป็นชุดเครื่องแบบที่เธอเคยใฝ่ฝันถึง เธอฝันอยากเป็นเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยในเมืองหลวงมาตั้งแต่เด็กแล้ว แม้ผู้หญิงในโลกยุคนี้จะมีหน้าที่แค่ผลิตทายาทสืบเผ่าพันธุ์เท่านั้นก็ตาม

เจ้าหน้าที่กองกำลังคุ้มกันฯ ในท้องถิ่นสวมเสื้อกั๊กสีเหลือง ส่วน

เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยของเมืองหลวงสวมเสื้อกั๊กสีแดง นี่คือการภาคภูมิใจของเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัย พวกเขามักสวมเสื้อกั๊กสีแดง แบกปืน คาบ หรือหอกไว้ข้างหลัง เสื้อกั๊กนี้จะถอดออกไม่ได้!

เว้นแต่...—เฟอร์รามิสอดนิ้วหน้าไม่ได้ ขณะหยิบเสื้อกั๊กตัวนั้นขึ้นมาพิจารณา

"ไม่มีร่องรอยฉีกกระชาก เสื้อกั๊กตัวนี้ถูกถอดออกมา..." เฟอร์รามิสกลืนน้ำลาย "อะไรที่สามารถปลดอาวุธพวกเขาออกได้ในหนึ่งวินาทีแล้วค่อยถอดเสื้อกั๊กออก"

เจียงอวี๋เดินสูดหายใจอย่างตื่นตระหนก ออกไม่ได้ที่จะหันไปมองเด็กผู้ชายหน้าตาเหมือนตุ๊กตาที่ป็นจั่นไปนั่งบนโซฟาอีกครั้ง

"ไม่ต้องมองผม ไม่ใช่ผมซะหน่อย" เขายักไหล่ "นายท่านไปเคตและสั่งไว้ว่าห้ามยุ่งเรื่องของพวกคุณ"

ถ้าไม่ใช่ฝ่าไฟ ความเร็วระดับนี้เธอเคยเห็นมาก่อน—เฟอร์รามิสเบิกตาอย่างตกใจ แวมไพร์ไม่ได้มีเฉพาะที่อยู่นในบ้านเธอ!

คืนนี้ฝ่าไฟไม่กลับมา เฟอร์รามิสรออยู่บนโซฟาจนหลับไป เจียงอวี๋เดินห่มผ้าให้เพื่อนอย่างอ่อนโยน ตัวเธอเองก็นอนไม่หลับทั้งคืน นอกจากเป็นห่วงซากาอิแล้ว ยังเป็นห่วงตัวเองด้วย!

เจียงอวี๋เดินไม่เคยรู้สึกอย่างชัดเจนมาก่อนว่าในร่างกายตัวเองมีคนอยู่อีกคน แต่ก่อนตอนอีกคนออกมา เธอจะอยู่ในภาวะหมดสติไม่รับรู้อะไร ดังนั้นอารมณ์ความรู้สึกของคนคนนั้นจึงไม่มีอิทธิพลกับเธอ ปัญหาที่น่าหนักใจมีเพียงสูญเสียความทรงจำในช่วงนั้นไป

ท่าที่น่าเกรงขามยามสูญเสียความทรงจำ การสะบัดมีดสปาร์ด้าอย่างคล่องแคล่ว เฟอร์รามิสบอกว่าเธอจะหิวเครื่องคำรามและบอกว่าตัวเองกลัวมาก ขณะเดียวกันก็ฟาดฟันฟันรถหรือมือสุรออกเป็นชิ้นๆ เกมยังน่าตาโหลด้วย แต่อาวุธที่เธอถนัดคือมีดบิน เธอไม่เคยเชี่ยวชาญ

ใช้มีดสปาร์ต้า

ตอนแรกเจียงอวี๋เงินรู้สึกหวาคหวน คั่นกลัว จนภายหลังเธอยอมรับเรื่องนี้ได้แล้ว เคมีที่คิดว่าตัวเองมีสองบุคลิก แต่ตอนนี้เธอเริ่มรู้สึกว่าไม่ใช่แบบนั้น มีบางอย่างอยู่ในร่างกายเธอ ไม่ว่าจะเป็นอะไร อย่างน้อยเธอไม่ได้รับอันตราย แคมวิญญาณนั้นยังช่วยเหลือเธอไว้หลายครั้ง

อาศัยแค่ความสามารถของเธอไม่มีทางรอดชีวิตมาได้ทุกครั้งเวลาเจอผีรบกวน และไม่มีทางจะต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่เฟอร์รามิสได้ด้วย ไม่ว่าเฟอร์รามิสหรือจงเฉาเหว่ย ทักษะการต่อสู้ของพวกเขาแข็งแกร่งกว่าเธอมาก แคมเธอยังชักมัด เวลาเจอสัตว์ประหลาดมักตกใจจนเป็นลม

ในเมื่อร่างกายไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เธอจึงเลือกที่จะไม่ใส่ใจ... จนกระทั่งตอนนี้!

เจียงอวี๋เงินมักรู้สึกอึดอัดในโพรงอก อารมณ์ฉุนเฉียวไม่ไหว ความไม่พอใจบางอย่างซ่อนอยู่ในส่วนลึกของหัวใจ ทำให้เธอหงุดหงิดเป็นพิเศษ

ความรู้สึกนี้ส่งผลต่อการกระทำ การขังตัวอยู่ในบ้านแบบนี้สร้างความทรมานให้เธอ!

"ออกไป?" สวีเซียนกับเฟอร์รามิสร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกัน พลังมอเงอด้วยแววตาแปลกประหลาด

"อ้อ...พวกเราไปโรงเรียนกันเถอะ!" เจียงอวี๋เงินพยักหน้าเคັเค็ย "หลบอยู่ในบ้านแบบนี้ไม่ใช่วิธีแก้ปัญหา อีกทั้งพวกเราน่าจะไปสืบดูสถานการณ์ของพี่มาริตอนนี้ด้วย"

"ฉันคิด...คิดจะไปอยู่เหมือนกัน!" เฟอร์รามิสยกแก้วนมขึ้นดื่มอีกใหญ่ "แต่ฉันประหลาดใจมากที่เธอเห็นด้วย...ไม่สิ! เธอเป็นฝ่ายเสนอเองด้วยซ้ำ!"

"ฉันอยู่ไม่ได้" เจียงอวี๋เงินยกมือทาบหน้าอกด้วยสีหน้าย่ำแย่ "ฉันรู้สึกโกรธตลอดเวลา"

"เอ๊ะ!?" เฟอร์รามิสตระหนักทันที เหลือบมองสร้อยข้อมือที่เจียง-

อวีเดินสวมอยู่โดยอัตโนมัติ "เป็นความโกรธของอีกคนหนึ่งหรือ"

นั่นเป็นสร้อยข้อมือที่พ่อของอวีเดินซื้อให้ แต่สร้อยนั้นมีวิญญาณสิงอยู่

เจียงอวีเดินพยักหน้า "อารมณ์ของเธอซัดเจนนมาก เหมือนเธอจะหงุดหงิดที่พวกเราไม่ทำอะไรเลย ฉันคิดดูอย่างละเอียดแล้ว พวกเราควรใช้ชีวิตตามปกติ"

เฟอร์รามิสเห็นด้วยอย่างยิ่ง เธอเป็นคนอยู่ไม่สุขมาแต่เดิม พวกเธอเตรียมตัวออกจากบ้านตั้งแต่เช้าตรู่ แต่สิ่งที่ทำให้เธอหนักใจคือฝาไหไม่กลับบ้านทั้งคืน

"เขาไปหาแฟนคนใหม่อีกแล้วเหอ" เฟอร์รามิสทำปากย่นขณะมองสวี่เซียนที่ง่วนอยู่กับการบ้าน

"ผมจะก้าวร่างกายของนายท่านได้ยังไงละ" สวี่เซียนทำท่าไม่พอใจ

"เฮ้!..." เฟอร์รามิสร้องขึ้นก่อนจะถามอีกครั้ง "ตกลงมีแวมไพร์ตัวอื่นอยู่ในเมืองหลวงอีกหรือเปล่า"

สวี่เซียนกะพริบตา มองเจียงอวีเดินพลางยิ้ม "ผมเตรียมข้าวกล่องให้พวกคุณแล้ว! แฮมเบอร์เกอร์ของสวี่เซียน!"

"ว้าว!" เจียงอวีเดินโผล่เข้าไปอย่างคึกคักใจ "ลำบากเธอแล้ว! คิจัง!"

"กินให้มึนหน่อย จะได้มีแรงรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน!" สวี่เซียนไม่คิดจะสนใจเฟอร์รามิส เอาแต่ยุ่งกับข้าวกล่องของตัวเอง "อา...จะได้เวลาแล้ว เมื่อวานพวกคุณโคเคเรียนไปแล้ว วันนี้อย่าไปสายอีกล่ะ!"

เมื่อเห็นเขากระโดดลงจากม้านั่งและถือกล่องข้าวสองใบเดินเข้าไปในห้องรับแขก เฟอร์รามิสก็เบ้าปากใส่ สวี่เซียนไม่ตอบ แสคงว่ามีปัญหา ไม่งั้นเขาสามารถตอบอย่างหนักแน่นว่า ไม่มี! เป็นไปไม่ได้! ผมกับนายท่านมาอยู่ที่นี่ก่อนแล้ว!

ไม่บอกก็อย่าบอก รอดฝาไหกลับมา เธอจะถามเขาเอง เฮอะ! อยู่

คีย์ ออกไปหาแฟนคนใหม่อีกแล้ว วางแผนอะไรอยู่อีกล่ะ คราวก่อน ผู้หญิงที่เขาคบหาด้วยอย่างสนิทสนมถูกใช้เป็นเครื่องสังเวยทั้งหมด คิคคูแล้วน่าสงสารเหลือเกิน

"หลังเลิกเรียน พวกเราจะไปเยี่ยมพี่มารี มีคหน้อยถึงจะกลับนะ!"
เฟอร์รามิสพูดพลางสวมเสื้อนอก

"อ้อ..." สวีเขียนพยักหน้าและเดินไปส่งพวกเธอที่ประตู "ระวังตัวหน้อยล่ะ!"

ระวังตัว?—เฟอร์รามิสเปิดประตูไม่รับแสงแดด จะให้ระวังอย่างไร ถ้าอีกฝ่ายเป็นผีนรก ผีอสูร ปีศาจ หรือมาร ยังพอป้องกันได้ อย่างน้อยเธอสามารถมองเห็นสิ่งผิดปกติและมีพลังวิเศษในการรับมือ!

แต่ถ้าอีกฝ่ายเป็นคน ก็ยากจะป้องกันแล้วละ

พอจูนรถจักรยานออกจากบ้าน ยังต้องลงบันไดอีกสิบกว่าขั้น บ้านของพวกเขาส่งสูงกว่าพื้นถนน ต้องลงบันไดมาถึงจะเจอทางเท้า เฟอร์รามิสตั้งใจหันมองไปรอบๆ รู้สึกได้ว่าถนนหนทางไม่ต่างไปจากปกตินัก แต่ก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย

เหมือนมีคนมองพวกเธออยู่!

สองสาวขึ้นขี่จักรยานแล้วมุ่งหน้าไปโรงเรียน ระหว่างทางเจอผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิต ความตระหนักที่ฉายขึ้นบนใบหน้าพวกเขาอยู่ในสายตาเธอทั้งหมด พวกเขาคงอยากถามว่า ทำไมเธอถึงออกมาข้างนอกล่ะ เฟอร์รามิสไม่ตอบอะไร มุมปากคลี้อยมบางๆ ถึงอย่างไรก็ควรให้โอกาสจงเฉาเหว่ยหน้อยไม่ใช่หรือ

เธอจะช่วยซากาอิและจะหาโอกาสไปที่กำแพงเวทมนตร์ทางตอนเหนือ ไปดูกำลังคนที่เฝ้าอยู่ที่นั่นสักหน้อย เธออยากรู้การเคลื่อนไหวของโบสถ์แห่งวันอวสานโลกด้วย พวกเขาคิดจะทำอะไรเธอกับผู้มีพลังจิตทั้งหลาย

หนังสือของพ่อเขียนไว้อย่างชัดเจน ห้าร้อยปีก่อน โบสถ์แห่งวันอวสานโลกเช่นฆ่าและทำลายล้างนักรบพลังจิตอย่างสุดกำลัง

ตอนจอร์จรถจักรยานและเดินเข้าไปในโรงเรียน เฟอรรามิสรู้สึกได้ว่ามีสายตาพุ่งเข้ามาหาเธอมากกว่าเดิม นักเรียนหลายคนมองพวกเธออย่างตื่นตระหนกและกระซิบกระซาบกัน เฟอรรามิสยิ้มทักและกล่าวอรุณสวัสดิ์ "ไม่ว่า 'ความพิเศษ' นี้มาจากตัวเธอหรือเป็นเพราะพี่มาริ"

"เฟอรรามิส!" พอเดินเข้ามาในอาคารเรียน ผู้อำนวยการก็พุ่งเข้ามาหาเธอทันที "อะ...อะ...อะ...อะ...เธอ พวกเธอมาได้ยังไง"

"หืม? วันนี้ไม่มีเรียนหรอคะ" เฟอรรามิสแก้มอง "เมื่อวานอวี่เงินไม่ค่อยสบาย หนูเลยลาหยุดเพื่อดูแลเธอ!"

"หือ? อา...เจียงอวี่เงิน" ผู้อำนวยการมองข้ามไหล่เธอไปยังเจียงอวี่เงินที่อยู่ข้างหลัง สีหน้าลำบากใจ "ฉันคิดว่าพวกเธอจะหยุดพักการเรียนเสียอีก"

"จะเป็นไปได้ยังไง" เฟอรรามิสก้าวเข้าไปใกล้เพื่อมองผู้อำนวยการที่มีเหงื่อซึมไม่หยุด "มีอะไรไม่สะดวกหรอ หรือว่าพวกเราถูกไล่ออกแล้ว"

"ไม่ใช่ พวกเธอ..." ผู้อำนวยการมองเฟอรรามิสแล้วพูดต่ออย่างหนักใจว่า "เกี่ยวกับผู้ปกครองของพวกเธอ..."

"อืม...รู้แล้วละ" เจียงอวี่เงินพูดต่อทันที "แต่ยังอยู่ระหว่างการตรวจสอบไม่ใช่หรอ อีกอย่าง...พี่มาริส่วนพี่มาริ พวกเราก็ส่วนพวกเรา หรือว่า...พอพี่มาริถูกสงสัยว่าเป็นผู้มีพลังจิตแล้ว พวกเราจะมาเรียนไม่ได้"

"ไม่ใช่แบบนั้น" ผู้อำนวยการเลิกคิ้ว แวตาเต็มไปด้วยความสงสัย "ตามหลักแล้ว ฉันคิดว่าพวกเธอน่าจะอยู่ระหว่างการตรวจสอบนะ"

หา! ผู้อำนวยการกำลังพูดถึงเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยที่มาเคาะประตูบ้านพวกเธอเมื่อวาน! ดูเหมือนจะมีเรื่องแบบนั้นจริงๆ แต่คนพวกนั้นกลับหายสาบสูญไป

"ดูเหมือนจะไม่มีนะ" เฟอรรามิสยกไหล่ "ผู้อำนวยการ จะเข้าเรียนแล้ว หนูกับเจียงอวี่เงินได้อยู่ห้องเดียวกันหรือเปล่า"

ผู้อำนวยการล้งเลอยู่หลายวินาที มองเด็กสาวสองคนที่ควรถูก
ตรวจสอบยืนอยู่ตรงหน้าตัวเองอย่างปกติ นั้นหมายความว่ากระทรวง
ความปลอดภัยไม่ได้ไปหาพวกเธอใช่ไหม

"ก็ได้ พวกเธอสองคนอยู่ห้องเดียวกัน ตอนนี้ย้ายไปห้องเรียน
หมายเลขหนึ่ง" ผู้อำนวยการชี้ไปยังชั้นสอง "ที่เดิมบนชั้นสอง ใบลา
เมื่อวานส่งที่คุณครูนะ"

"คะ!" เด็กสาวสองคนวิ่งขึ้นบันไดอย่างร่าเริง เด็กนักเรียนข้างหลัง
อดวิพากษ์วิจารณ์ไม่ได้

ถ้าผู้ปกครองของพวกเธอเป็นผู้มีพลังจิต เธอสองคนจะ 모르หรือ
รู้เรื่องแต่ไม่รายงานก็เป็นความผิดร้ายแรงเช่นกัน แถมไม่แน่ว่าพวกเธอ
อาจเป็นผู้มีพลังจิตด้วย! ตามหลักแล้วควรได้รับการตรวจสอบทันทีเลย
นี่นา ทำไมยังมาโรงเรียนได้อีกละ

เฟอร์รามิสกับเจียงอวีเดินวิ่งขึ้นชั้นสอง แต่กลับได้ยินเสียงอัน
คุ้นเคยดังมาจากชั้นบน ทั้งสองเงยหน้ามองขึ้นไปพร้อมกัน แต่บนบันได
ที่วกวนหลายชั้นกลับมองไม่เห็นอะไร

"ได้ยินหรือเปล่า" เฟอร์รามิสถามเบาๆ

"อือ..." เจียงอวีเดินพยักหน้า นั่นเป็นเสียงจากตัวเจ้าหน้าที่
กระทรวงความปลอดภัย แม้ใครๆ จะพกอาวุธป้องกันตัวเอง แต่มีเพียง
เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยที่จะได้ยินเสียงกระทบกันดังซัดขนาด
นี้ เพราะคาบ หัวเข็มขัด และเป็นของพวกเขาก็จะเสียคสีกัน

เด็กสาวสองคนไม่พูดอะไร เพียงสบตากันที่ชั้นสองโดยไม่หยุดเดิน
อยากดูว่าใครอยู่ตรงนั้น!

พวกเธอเดินขึ้นไปเรื่อยๆ จนถึงชั้นห้า คนที่อยู่ข้างบันไดตกใจ
สะดุ้ง! พวกเธอสองคนเคยเจอเขาแล้ว เป็นเพื่อนเก่าของพีมารี ชื่อหลี่-
เซียนเซียน

"พวกเธอ..." หลี่เซียนเซียนเบิกตากว้าง "ขึ้นมาได้ยังไง!"

เมื่อกี้เขามองลงไปจากราวจับบันไดและเห็นพวกเธอ จึงรีบหลบ

"พี่หมี!" เฟอร์รามิสเห็นเขาแล้วโผล่เข้าไปหาอย่างคึกใจ "พี่มาริ..."

"ตอนนี้ยังไม่เป็นไร!" เขาพุดซัดเฟอร์รามิสพลางกวาดตามองทั้งสองอย่างไม่สบายใจ "เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นกันแน่"

หมี?—สองสาวเบิกตากว้าง มองเขาอย่างไม่ค่อยเข้าใจนัก "เรื่องอะไรขึ้นเหรอ ก็พี่มาริถูกจับตัวไปไงล่ะ!"

"ใครบอกพวกเธอ" หลี่เซี่ยนเสียนขมวดคิ้ว ร่างกายเกร็งเกร็งไปหมด

"กระทรวงความปลอดภัย พวกเขามาเคาะประตูอยู่หน้าบ้าน แต่ฉันกับเฟอร์ราไม่กล้าเปิด ตอนกลางคืนบ้านเป็นเขตแดนที่สมบูรณ์ ถ้าเปิดหน้าต่างหรือประตูแม้แต่บานเดียว เขตแดนศักดิ์สิทธิ์จะถูกทำลาย ถ้าเป็นมือสุรจะท่างไร" เจียงอวี่เดินชี้แจงอย่างฉะฉาน "ฉันได้ยินพวกเขาบอกว่า พี่มาริถูกสงสัยว่าเป็นผู้มีพลังจิตและถูกจับตัวไป ตอนนี้อยู่ระหว่างการตรวจสอบ แล้วจู่ๆ ก็จับ พวกเราถามคนที่อยู่ข้างนอกก็ไม่ได้รับคำตอบ เราเลยคิดว่าพวกเขาน่าจะกลับไปแล้ว!"

ว้าว! ให้อวี่เดินพูดคล่องกว่าจริงๆ ด้วย ถ้าเป็นเธอจะต้องคิดอย่างแน่

"อืม...เดิมทีคิดว่าพวกเขาจะพูดอะไรอีก แต่จู่ๆ ก็ไม่มีเสียงเลยจากไปเร็วมาก!"

"แค่นี้เหรอ" หลี่เซี่ยนเสียนเดินไปด้วยความสงสัย

"ไม่นั่นควรจะเป็นยังไงล่ะ" เจียงอวี่เดินบิคมือด้วยความเกรียก "พี่มาริไม่เป็นไรจริงๆ ไข้ไหม พวกคุณต้องระวังพวกโบสถ์แห่งวันอวสานโลกนั่นนะ ฉันกลัวพวกเขาจะ..."

"เคียวๆๆๆ!" หลี่เซี่ยนเสียนพุดซัดเจียงอวี่เดินที่แสดงความวิตก "เรื่องของมาริ พวกเธอไม่ต้องห่วง หัวหน้าหน่วยลูซิเฟอร์ให้การสนับสนุนเขามาก พวกเราก็จะไม่ปล่อยให้พวกโบสถ์ที่ไหนไม่รู้เข้ามาก้าวก่าย แต่เจ้าหน้าที่สืบคนเมื่อวานหายไปไหน"

เด็กสาวสองคนเบิกตากว้างอย่างสมจริง แกล้งเช่จนถึงที่สุด

"ไอ้สวรรค์! แสดงว่าพวกเธอไม่ได้เปิดประตูเธอ" หลี่เซียนเสียน ยกฝ่ามือคบหน้าผาก

"เปิดไม่ได้หรอก!" เจียงอวี่เดินตอบอย่างจริงจัง "หลังพระอาทิตย์ตกดิน ไม่มีอะไรผ่านอยู่ข้างนอกบ้าง บ้านที่ล็อกไปแล้วจะให้เปิดได้ยังไง"

"ใช่ๆ พวกเธอไม่ควรมีความกล้าที่จะเปิด..." หลี่เซียนเสียนมองพื้นพลาจพิมพ์ "สืบนหายสาบสูญไปแบบนี้ เป็นไปได้ยังไงนะ..."

หายไป?—เฟอร์ร่ากลืนน้ำลาย

ใช่! เรียกว่าหายไปในช่วงพริบตาเลยละ เพียงแต่เธอไม่คิดว่า กระบวนการปลดปล่อยจะส่งกำลังออกมาถึงสืบน เพียงเพราะพวกเธอสองคน...อ้อ! ยังมีสวี่เซียนกับฝ่าไหที่ 'ดูเหมือน' ไม่เป็นพิษเป็นภัยอีก

"พี่หลี่ พี่กำลังบอกว่าเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยที่ไปหาเราเมื่อวานหายตัวไปเธอ" เจียงอวี่เดินเล่นละครต่ออย่างจริงจัง "จะเป็นไปได้ยังไง! ไอ้สวรรค์! ฉันไม่รู้ว่ามีคนมาเยอะขนาดนี้ ทำไมมาแจ้งข่าวต้องใช้คนเยอะขนาดนี้ด้วยละ อ๊ะ!"

หลี่เซียนเสียนมองพวกเธออย่างเคร่งขรึม "พวกเธอก็ต้องได้รับการตรวจสอบ วันนี้ฉันมาเพื่อเก็บข้อมูลทั่วไปตอนพวกเธออยู่ในโรงเรียน"

"ข้อมูลทั่วไปตอนพวกเธออยู่ในโรงเรียน..." เฟอร์รามิสทวนคำอย่างยากลำบาก—สืบท่อไปแบบนี้คงไม่เป็นผลดีเท่าไร

เธอกับเจียงอวี่เคยมีประวัติการทะเลาะวิวาทที่โรงเรียน แคมเธอยังใช้ได้ดีมาก ทั้งยังเคยพมูเพื่อนนักเรียนที่รังแกคนอื่นแกว่า...

"ในเมื่อพวกเธอมาแล้ว อีกเคียวไปกระทรวงความปลอดภัยกับฉันเถอะ"

"ไม่!" สองสาวตอบเป็นเสียงเดียวกัน "ไม่มีเหตุผล พวกเราไม่ไปหรอก!"

"พวกเธอสองคนนี่..." หลี่เซียนเสียนพูดยังไม่จบ เฟอร์รามิสก็ดึงเจียงอวี่เดินให้หันหลังวิ่งลงบันได "เฮ้! เฟอร์รามิส! เจียงอวี่เดิน!"

ไม่มีใครหยุด ล้อเล่นอะไรกัน พวกเธอจะยอมให้คนของกระทรวงความปลอดภัยจับตัวไปแบบนี้ได้ยังไง! หากเข้าไปก็เท่ากับสูญเสียอิสรภาพ!

ไม่ว่าคนที่ลักพาตัวสิบคนไปเมื่อวานเป็นใคร เธอหวังว่าฝ่าไปจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ แน่จริงก็ลองมาจับพวกเธอดูสิ!

เฟอร์รามีสกับเจียงอวีเดินวิ่งกลับเข้าไปในห้องเรียน สิ่งที่เห็นคือแวตาประหลาดใจของพวกนักเรียน สองสาวมองที่นั่งในห้องเรียนและเลือกที่ว่างสองที่ด้านหลังสุด คุณครูเดินตามเข้ามาพอดี เห็นพวกเธอแล้วทำหน้าประหลาดใจเช่นกัน แต่แกล้งทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นและเริ่มสอน

ไม่่ายเลยกว่าจะสงบใจและเปิดหนังสือเรียนได้ คุณครูทบทวนสิ่งที่สอนไปเมื่อวานอยู่หน้าชั้นเรียน นักเรียนที่นั่งเยื้องไปข้างหน้าหีบขวดน้ำออกจากกระเป๋านักเรียน เปิดขวดและยกขึ้นจดปาก เค็มทีนี่เป็นการกระทำอันเป็นธรรมชาติ แต่เฟอร์รามีสรู้สึกสงสัยสีน้ำที่อยู่ในขวด น้ำผลไม้เธอ—เธอเคยเสียสมาธิไม่ได้ นั่งคิดว่าน้ำผลไม้จะไปถึงได้มีสีเขียวเหมือนขนนกยูงแบบนั้น

น้ำผัก?—นั่นก็ควรจะเป็นสีเขียวใบหญ้าสิ สีเขียวแบบขนนกยูงสวยมากก็จริง แต่พอมาเป็นเครื่องดื่มกลับดูแปลกประหลาด เธอเริ่มสังเกตนักเรียนคนอื่นที่วางขวดน้ำอยู่บนโต๊ะ ทุกคนใจตรงกันหมด ต่างพกน้ำสีเขียวมาดื่ม

เฟอร์รามีสสันสะท้อนอย่างไม่มีสาเหตุ ไม่รู้ทำไมเธอถึงรู้สึกวุ่นวายมีปัญหามาก

ขณะกำลังคิด เจียงอวีเดินที่อยู่ขวามือดูเหมือนจะหิวน้ำ เธอยื่นมือไปข้างหลัง หยิบกระติกน้ำในกระเป๋านักเรียนออกมาอย่างใจเย็น แล้วเฟอร์รามีสก็พบว่าน้ำเป็นสีเขียวเหมือนขนนกยูงเช่นกัน!

เจียงอวีเดิน!—เฟอร์รามีสรีบยื่นมือขวาไปตบขอบโต๊ะ เจียงอวีเดินมองเธออย่างไม่เข้าใจทันที เห็นเฟอร์รามีสพูดโดยไม่มีเสียงว่า ห้าม—ห้าม

จากนั้นชี้มือมายังกระตักน้ำ

น้ำ?—เจียงอวี่เงินมองน้ำใสสะอาดในมือตัวเอง ทำไมดื่มไม่ได้ล่ะ เธอเห็นว่า แม้จะเต็มไปด้วยคำถาม แต่สุดท้ายก็วางกระตักน้ำไว้ข้างๆ

เฟอร์รามิสแอบมองคุณครูแวบหนึ่ง ก่อนส่งกระตักให้เจียงอวี่เงิน เธอเขียนมาถามว่า 'น้ำเป็นสื่ออะไร'

เจียงอวี่เงินมองน้ำบนโต๊ะตัวเองอย่างตะลึงงัน ไม่ว่ามองอย่างไร ก็ใสสะอาดไร้สี! เธอเขียนตอบไปอย่างไม่เข้าใจ แต่เฟอร์รามิสยังไม่ทันเปิดอ่านว่าเจียงอวี่เงินเขียนอะไร ก็มีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้นก่อน

คิง!—เมื่อกี๊เขียวเหมือนขนนกยูงหยดลงมาจากข้างบน ทับข้อความบนกระตักไปจนหมด

หา!—เฟอร์รามิสเลื่อนเก้าอี้ไปข้างหลังทันที ตอนนี้เธอไม่กระโดดลุกขึ้นอย่างวู่วามอีกแล้ว ประสบการณ์ที่ผ่านมาสอนให้เธอปรับตัว เธอเพียงแค่ถ่าน้ำหนักไปที่สองขาหลังของเก้าอี้ ทำให้สองขาหน้าของเก้าอี้ลอยขึ้น ปลายเท้าเกี่ยวอยู่กับที่พักเท้าใต้โต๊ะ

ไม่เค่นเกินไป แต่สามารถอยู่ห่างจากโต๊ะเรียนได้

คุณครูยังคงเขียนกระดานคำอยู่ ดูเหมือนนักเรียนทุกคนกำลังตั้งใจเรียน เฟอร์รามิสค่อยๆ เงยหน้ามองไปบนเพดาน ข้างบนมีวัตถุสีเขียวเหมือนขนนกยูงกองใหญ่ขยับตัวอยู่ ยิ่งก่อกว้างยิ่งเพิ่มมากขึ้น ค่อยๆ รวมตัวกันเป็นรูปวงรี แล้วก็มีความหนาผุดออกมา ทำทางเหมือนพยายามเบียดแทรกสู่คาลัง

ดวงดา จมูก และปากในรูปวงรีนั้นเริ่มมีมิติ เฟอร์รามิสเบิกตากว้างมองคันกำเนิดของเมื่อกองนั้น จากเพดานยื้กไปที่ผนัง ไหลเอื้กลงมาตามผนัง เรื่อยมาจนถึงพื้นห้องเรียน เธอมองตามร่องรอยนั้น เมื่อกี๊เขียวของเธออยู่บนพื้นแล้ว กำลังไหลเป็นทางไปบนพื้นห้องสีเทา เมื่อกี๊เขียวนั้นไหลไปหานักเรียนคนที่สามจากแถวสอง

เด็กสาวคนนั้นกำลังก้มหน้าคัดลอกสิ่งที่คุณครูเขียนบนกระดานคำ

แต่ร่างกายเธอกลับมีของเหลวสีเขียวหยดตึงๆ—นั่นมันอะไร!

"ฉันทเกลียดผู้มีพลังจิตที่สุด!" เสียงหนึ่งพลันดังมาจากข้างบน "ผู้มีพลังจิตไม่ควรอยู่ในเมืองหลวง ชั่วร้ายเกินไปแล้ว!"

เฟอร์รามิสแหงนหน้ามอง ศิระสีเขียวกำลังพูด! ใบหน้าของมันเหมือนกับของเด็กสาวคนนั้น คงไม่ใช่ร่างแยกของนักเรียนหญิงคนนั้นหรอกนะ ไม่น่าใช่หรอก อยู่ดีๆ เด็กนักเรียนจะเกิดอาการผิปกติได้ยังไง!

"พวกเธอจะต้องมีปัญหาทั้งครอบครัวแน่!" หัวนั้นคำรามใส่เธออย่างโกรธแค้น "เผาทิ้งให้หมดเลยดีกว่า!"

ตัวบ้ออะไร!—เฟอร์รามิสยังไม่ทันตั้งตัว หัวนั้นก็พุ่งลงมาจากเพดาน ลำคอของมันมีความยืดหยุ่นเหมือนเชือกที่ยืดหดได้ แล้วยังหมุนวนอยู่กลางอากาศเหมือนบ่วงที่กำลังเหวี่ยงเข้าหาเป้าหมาย บ่วงนั้นเหมือนจะกว้างมากล้องคอเธอ!

เฟอร์รามิสไม่ลังเลแม้แต่น้อย มือขวาชักมีดทองที่พกติดตัวออกมาทันที แล้วสะบัดออกไปตัดคอสีเขียวที่น่าขยะแขยงนั้น!

การกระทำของเธอชัดเจนไม่อาจลบล้าง ทุกคนตกใจและหันกลับมามอง คุณครูหยุดสอน

"มีอะไร" คุณครูนี้หน้าตาถามด้วยน้ำเสียงเหมือนจะโกรธนิดๆ "นี่เวลาเรียนนะ เธอทำอะไรอยู่!"

มือขวาของเฟอร์รามิสพลิกกลับมาจับมีดไว้ เธอลุกขึ้นยืนพลางมองศิระสีเขียวบนโต๊ะของเจียงอวี๋เงินที่ละลายกลายเป็นของเหลวอย่างรวดเร็ว จากนั้นไหลลงข้างล่าง พอหยดลงบนพื้นก็ไหลไปรวมตัวยังคันกำนิค! เธอไม่สนใจคุณครู แต่แหงนหน้ามองเพดานกับผนังทันที เมื่อกลสีเขียวพวกนั้นตอนนี้กลายเป็นของเหลวและ 'ไหลกลับไป' ที่นักเรียนหญิงคนนั้น

"เฟอร์รามิส!" คุณครูร้องเรียกเสียงเฉียบ

"เดี๋ยว!..." เฟอร์รามิสยื่นมือออกไปหยุดคุณครูและก้าวไปหาเด็ก

นักเรียนแถวสองคนนั้น เพราะตอนนี้เธอเป็นเพียงคนเดียวที่ไม่ได้หันกลับมา

เฟอรร่า!—เจียงอวี่เดินมองเพื่อนขณะเดินผ่าน แล้วตัดสินใจจึงมือเฟอรร่ามิสไว้ทันที

เวลานี้ของเหลวสีเขียวเหมือนขนนกยูงไหลกลับเข้าไปในร่างกายของเด็กผู้หญิงหมดแล้ว เฟอรร่ามิสแค่อยากรู้ว่ามันเป็นตัวยอะไรกันแน่

แต่ยังไม่ทันเอ่ยปาก วูๆ นักเรียนหญิงที่หันหลังให้เธอก็หัวหลุกกลิ้งไปบนพื้น!

เลือดพุ่งทะลักออกมาจากลำคอ นักเรียนทั้งชั้นเจียบกริบเพราะความตกตะลึง วินาทีต่อมาแม้แต่เฟอรร่ามิสยังอดหวีคร้องไม่ได้

"ว้ากกก!!!"

"กรี๊ดดด!!!" เลือดสาดๆ สาดใส่นักเรียนที่นั่งอยู่รอบๆ แต่ละคนกระโดดหนีอย่างหวาดกลัวพลางยกมือขึ้นเช็ดของเหลวบนใบหน้า มองเพื่อนนักเรียนที่เมื่อกี๋ยังนั่งอยู่ดีๆ ตัวอ่อนล้มลงกับพื้น

โครม!—ร่างไร้ศีรษะล้มกระแทกพื้น ก่อให้เกิดเสียงหวีคร้องอีกระลอก นักเรียนพากันวิ่งหนีออกจากห้อง!

"ใจเย็นๆ! ตั้งสติก่อนทุกคน!" คุณครูร้องเสียงดัง เสียงร้องนั้นสั่นสะท้านจนไม่น่าเชื่อฟัง "อย่าวิ่ง! นักเรียน!"

วินาทีต่อมา คุณครูมองเฟอรร่ามิสที่ถือมีดยืนอยู่ข้างหลัง

"เฟอรร่า!" เจียงอวี่เดินจับมือขวาของเธอกันมีควไว้ "เก็บมีดก่อน"

"ไม่ใช่ฉันนะ..." เฟอรร่ามิสสูดหายใจลึกอย่างอดไม่ได้ รีบเสียบมีดเข้าไปในฝัก "มีดฉันไม่ได้เปื้อนเลือด!"

"นั่นไม่ใช่ประเด็น" เจียงอวี่เดินพุดพลางดึงเธอให้ถอยไปข้างหลัง

ศพบนพื้นนอนแน่นิ่ง เลือดพุ่งทะลักออกมาหมดแล้ว เฟอรร่ามิสอดย้อนคิดไม่ได้ว่าเมื่อกี๋เธอฟันของเหลวสีเขียวใช้ไหม แม้จะรูปร่างเหมือนลำคอ แต่เธอก็ไม่ได้ฟันลำคอของนักเรียนคนนั้น!

ทว่าเธอหันคอสีเขียวนั้นจนขาดสะบั้นจริงๆ เมื่อกสีเขียวแปลก

ประหลาดนั้นมาจากเด็กผู้หญิงคนนั้น มันกระจายไปบนพื้น ไต่ขึ้นไปบนเพดาน ถึงขั้นมาอยู่บนหัวเธอและพูดภาษาคน แถมยังคิดจะโจมตีเธอ!

เธอไม่ได้ฆ่าคน! แต่ทำไม...พอเธอหันคอสีเขียวนั้นไปแล้ว มนุษย์ที่เป็นต้นกำเนิดของเมือกสีเขียวนั้นถึงคอบาปไปด้วย!

บทที่ 3

เด็กผู้หญิงคนนั้นชื่อ อู๋เพ่ยหลุน เป็นนักเรียนที่เฟอรัรามิสยังไม้ทัน ได้ทำความรู้จักด้วยซ้ำ เธอย้ายมาจากห้องอื่น มองหัวที่ขาของเธอแล้ว ใบหน้าคล้ายคลึงกับเมือกสีเขียวนั้นจริงๆ แถมยังต้องยอมรับว่าแผลที่คอเรียบมาก เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยลงความเห็นในสถานที่เกิดเหตุว่า นั่นเป็นแผลจากคาบเคียวที่พื้นลงมาอย่างไม่ลังเล

คาบเคียวว—เฟอรัรามิสอดคิดไม่ได้ว่าเธอก็พ้นไปแค่ครั้งเดียวเหมือนกัน

ทว่าแม้มีคทองจะคม แต่ก็ยังเป็นเพียงมีดสั้นที่ยาวประมาณยี่สิบ เซนติเมตรเท่านั้น ไม่มีทางตัดหัวคนได้อย่างง่ายดายแบบนี้ แต่หากเป็นการตัดเชือกเส้นเล็กที่เป็นเหมือนเมือก นั้นยอมเป็นเรื่องที่ง่ายดาย

นักเรียนในห้องต่างย้ายไปอยู่ในห้องว่างห้องอื่น กระทรวงความปลอดภัยส่งเจ้าหน้าที่มาสอบถามรายละเอียดของเหตุการณ์ ตอนนั้นแทบทุกคนกำลังตั้งใจเรียน ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น นักเรียนรอบๆ อู๋เพ่ยหลุน ที่ถูกเลือกสาธิตยังตกใจไม่หาย ไม่รู้เลยว่าทำไมจู่ๆ เธอถึงคอขาด

คุณครูเป็นคนเดียวที่มองเห็นนักเรียนทั้งชั้น เธอไม่ลืมการกระทำ

ของเฟอร์รามิส และยืนยันว่าก่อนอู่เพย์หลุนจะล้มลง เฟอร์รามิสยืนถือมีคอยู่

"ระหว่างเข้าเรียน เธอหยิบอาวุธออกมาทำไม" หลี่เซี่ยนเสียนถามพลางขมวดคิ้ว เขาอยู่ในโรงเรียนพอคี้ จึงได้เป็นผู้รับผิดชอบคดีนี้

"แค่หยิบออกมาเล่นนะ..." เฟอร์รามิสอ้างเรื่อยเปื่อย "ฉันชอบหยิบมีคออกมาเล่นอยู่แล้ว ถ้ามอว์เงินคุได้..."

"คุณครูเห็นเธอทำท่าสะบัดมีคออกไปอย่างคล่องแคล่วสุดแรง" หลี่เซี่ยนเสียนทำท่าทำให้ดู สะบัดแขนจากซ้ายไปขวา "แบบนี้ใช่ไหม"

"อืม...แค่สะบัดคุณนะ ถือเป็นการออกกำลังกายไม่ได้หรอก" ความจริงเฟอร์รามิสกระวนกระวายมาก "ถึงฉันจะพันอะไรกลางอากาศ ก็เป็นไปไม่ได้ที่ฉันจะฆ่าอู่เพย์หลุน!"

"ใช่ พี่หลี่ เรื่องนี้ไม่น่าคิดใจเลย อู่เพย์หลุนนั่งแถวสองคนที่สาม เฟอร์รามิสนั่งแถวเจ็ดคนสุดท้าย อยู่ห่างกันครึ่งโกล เธอเองก็ไม่ได้ลุกจากที่นั่งเดินไปอยู่ข้างๆ อู่เพย์หลุนสักหน่อย" เจียงอวี่เงินช่วยพูด "อีกอย่างอาวุธของเธอคือมีคสั้น ต่อให้คมแค่ไหนก็ไม่มีทางตัดคอใครได้โดยพันครึ่งเดียวหรอก"

หลี่เซี่ยนเสียนขมวดคิ้วแน่น เขากับซากาอิเป็นเพื่อนเก่า หลังพบกันอีกครั้งในเมืองหลวง เขาหางานให้อีกฝ่ายทำ เด็กสาวสองคนนี้เป็นคนที่ซากาอิพามาด้วย เขาจะต้องช่วยดูแล แต่ตอนนี้สถานการณ์คับขัน ซากาอิถูกรายงานว่าเป็นผู้มีพลังจิต แล้วเฟอร์รามิสคนนี้ยังทำตัวเป็นจุกเค้นเงินไปอีก!

"เป็นแบบนั้นก็จริง แต่ว่า..." หลี่เซี่ยนเสียนครุ่นคิด "ไม่ว่าจะน่าสงสัยแค่ไหน แต่เป็นไปไม่ได้จริงๆ ที่เฟอร์รามิสจะเป็นฆาตกร! "ยังงั้นพวกเธอสองคนก็ต้องตามฉันกลับไปที่กระทรวงความปลอดภัย"

"เพราะอะไร พวกเราไม่ได้เป็นผู้ต้องสงสัยสักหน่อย!" เจียงอวี่เงินแย้งทันที "พวกเราไม่ได้ฆ่าคน พวกเราปฏิเสธค่ะ"

"นั่นก็ไม่นั่นหรอก!"

เสียงอันคุ้นเคยดังมาจากชั้นล่าง พร้อมด้วยเสียงผ้าคลุมลากพื้น ดังสวบสาบ คนที่ยืนอยู่บนระเบียงหันไปมองบันไดอย่างพร้อมเพรียง เพอร์รามิสแอบกำหมัด จงเฝ้าเหว้ยนั้นเอง

แววตาของเจียงอวี๋เดินเปลี่ยนไปแทบจะทันที บรรยากาศนั้นแม้แต่เพอร์รามิสเองยังรู้สึกว่ามีผิดปกติ จึงรีบดึงเธอให้ขยับมาทางซ้ายของตัวเอง เพื่อไม่ให้เธอปะทะกับจงเฝ้าเหว้ยซึ่งๆ หน้า!

"เป็นอะไรไป" เพอร์รามิสดึงตัวเจียงอวี๋เดินมาอยู่ทางซ้าย "ตอนนี้เธอคือเจียงอวี๋เดินนะ อย่าก่อเรื่อง!"

สีหน้าอ่อนโยนของเจียงอวี๋เดินก่อนหน้านี้หายไปแล้ว ดวงตาเต็มไปด้วยเพลิงโทสะเค้นระริก แม้แต่หลังเขียนเขียนยังอดมองด้วยความสงสัยไม่ได้

กลุ่มคนสวมชุดคลุมยาวสีม่วงปรากฏขึ้นและยืนเรียงหน้ากระดานอย่างน่ารังเกียจ จงเฝ้าเหว้ยเดินนำลูกศิษย์ของโบสถ์แห่งนั้นอวดसानโลกเข้ามา ดวงตาได้หมวกกวาดมองนักเรียนและคุณครูที่รวมตัวกันอยู่บนระเบียงทางเดิน

"คูสิ ทุกคนตื่นตระหนกหวาดกลัวไปหมดแล้ว เพอร์รามิส ทำไมเธอชอบทำให้คนอื่นไม่สบายใจอยู่เรื่อยเลยนะ" จงเฝ้าเหว้ยก้าวเข้าไปซ้ำๆ "เธอน่าจะรู้ว่าทุกคนหวาดกลัวผู้มีพลังจิตขนาดไหน"

"ฉันรู้ แต่มันเกี่ยวอะไรกับฉันล่ะ" เพอร์รามิสสวนกลับตรงๆ "ฉันไม่ใช่ผู้มีพลังจิตสักหน่อย"

คนจากโบสถ์แห่งนั้นอวดसानโลกมีทั้งหมดสิบคน พอขึ้นมาก็ยืนเรียงแถวกันเหมือนวางแผนไว้ก่อนแล้ว เจียงอวี๋เดินมองไปรอบบริเวณ สังเกตว่าพวกเขาแทบจะโอบล้อมทุกคนไว้ อย่างน้อยทางเข้าออกก็ถูกปิดหมดแล้ว

กลัวพวกเขาจะหนีเหวอ พวกเขาไม่หนีหรอก เพราะถ้าหนีก็เท่ากับยอมรับผิดทางอ้อม

"ใช่หรือไม่ใช่ ตัวเธอพูดเองไม่ได้หรอก จนบัดนี้ซากาอียังไม่

ยอมรับเลย แต่เขาเป็นผู้มีพลังจิต" จงเงาเหวี่ยงถอกหมวกออก เผยแววตาที่เย็นชาจนเฟอร์รามิสแทบจำไม่ได้ "ส่วนพวกเธอจะใช้ผู้มีพลังจิตหรือเปล่า พวกเรามีผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตที่บอกได้"

"ฟีมารีไม่ใช่ผู้มีพลังจิต! เมืองหลวงมีผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตตั้งเท่าไร ก่อนหน้านั้นพวกเขาตรวจสอบพวกเราแล้ว เราไม่ใช่!" เฟอร์รามิสกำหัดแน่น เมื่อก็เขาบอกว่าฟีมารีเป็นผู้มีพลังจิตหรือ "นายมีสิทธิ์อะไรมาตัดสินว่าพวกเราเป็น!"

"ใช่! ทุกคนก็รู้นี้ ตามท้องถนน หน้าโรงเรียน และอีกหลายแห่งมีผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตอยู่ พวกเราเป็นผู้มีพลังจิตหรือเปล่า พวกเขามองปราศเคียวก็รู้แล้ว!" เจียงอวี่เดินหันไปตะโกนบอกคุณครูและเพื่อนนักเรียนทันที "พวกเราใช้ชีวิตอยู่ที่นี่มาสองเดือนแล้ว พวกเขาจะดูไม่ออกได้อย่างไร!"

พวกนักเรียนมีที่ท่าสงสัย ความจริงพวกเขาก็กลางแกลงใจอยู่เหมือนกัน ซากาอิกคนนั้นเป็นคนของกระทรวงความปลอดภัย ได้ยินว่าแต่ก่อนยังเคยเป็นหัวหน้าหน่วยของกองกำลังคุ้มภัยประชาชนด้วย คนแบบนี้จะเป็นผู้มีพลังจิตได้หรือ อีกอย่างเจียงอวี่เดินก็พูดถูก ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตมีอยู่ทุกที่ จะดูไม่ออกได้อย่างไรว่าพวกเขาเป็นใคร กลับเป็น...บาทหลวงไม่กี่คนที่เพิ่งมาถึงจะเป็นผู้ตัดสินได้หรือ

"เรื่องนี้พวกเราสงสัยอยู่เหมือนกัน บางทีผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตของเมืองหลวงอาจมีพลังพิเศษไม่เพียงพอ หรืออาจเป็นเพราะ..." จงเงาเหวี่ยงก้าวไปข้างหน้าพลาจายิ้มเย็น "จงใจปกปิด?"

"ปกปิด?" หลี่เซียนเสียนฟังแล้วโมโห "เฮ้! คุณพ่อ! พวกอะไรต้องมีหลักฐานนะ จู่ๆ มายัดเหยียดความผิดให้ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตได้อย่างไร พวกเราจะปิดบังไปทำไม ถ้าถูกตรวจพบ..."

"อย่าเพิ่งร้อนใจ ผมแค่บอกว่าเป็นไปได้" จงเงาเหวี่ยงมองหลี่เซียนเสียนที่อยู่ด้านหลังทางซ้ายมือแล้วยิ้ม "โชคคิที่โบสถ์แห่งวันอวสานโลกมีผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตของตัวเอง"

เอ๋!—เฟอร์รามิสเบิกตากว้าง พยายามข่มความหวาดกลัวสุดความสามารถ จงใจหลบสายตาและมองออกไปไกลๆ แต่กลับยากที่จะปิดบังความหวาดหวั่นในใจ!

เพราะผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตในเมืองหลวงคอยปกป้องพวกเขาอยู่! ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตเป็นผู้มีพลังจิตเหมือนกัน เพียงแค่พลังพิเศษของพวกเขาจะสามารถดูออกว่าใครมีพลังพิเศษ และค่าพลังพิเศษนั้นอยู่ในระดับใด ที่มารีกับเธอถูกมองออกตั้งแต่แรกแล้ว วิญญาณที่อยู่ในร่างของเจียงอวี่เงินยิ่งใหญ่แล้วใหญ่ แค่มิตาพิพย์ก็มองเห็นได้ ถ้าไม่เพราะพวกเขาช่วยปกปิด พวกเขาจะอยู่มาจนปานนี้โดยไม่ถูกจับกุมได้อย่างไร!

เป็นผู้มีพลังจิตเหมือนกัน ใครจะอยากถูกควบคุม ใครจะอยากรายงานพวกเขาด้วยกัน! แต่นั่นเป็นเพียงความคิดของผู้มีพลังจิตในเมืองหลวง ไม่รวมถึงผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตของโบสถ์แห่งวันอวสานโลก!

พวกเขามาจากต่างถิ่น เป็นผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตที่ทำงานให้โบสถ์แห่งวันอวสานโลก เฟอร์รามิสหันไปมองเจียงอวี่เงินซ้ำๆ สีหน้าของอีกฝ่ายไม่ดีขึ้นกว่ากันนัก ดูหวาดหวั่นกว่าเธอเสียอีก แม้จะไม่เข้าใจว่าทำไมถึงมีผู้มีพลังจิตยินดีทำงานให้โบสถ์ที่คอย 'เล่นฆ่าสังหารผู้มีพลังจิตโดยเฉพาะ' แต่สิ่งที่พวกเขาจะต้องคิดตอนนี้คือจะเอาตัวรอดได้อย่างไร

เฟอร์รามิสพยายามสูดลม อึมน้อยๆ และแก้มแข็งตัว "ฉันรู้สึกได้ว่านายกำลังหาเรื่องฉัน! คดีฆาตกรรมที่ไม่ใช่ฝีมือฉัน จำเป็นต้องใช้ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตของพวกนายด้วยหรือ"

หางตาเหลือบมองไปข้างหลัง เธอพบว่าทางข้างหลังถูกปิดแล้ว ทำไมทุกหนแห่งถึงมีแค่คนของโบสถ์แห่งวันอวสานโลก พวกเขายืนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลังของระเบียงทางเดิน ปากบันไดก็ถูกปิด จงณาเหว่ยเตรียมการมาก่อนแล้วจริงๆ ค่าย

ที่นี่คือชั้นสอง ถ้าเธอกับเจียงอวี่เงินพุ่งเข้าไปในห้อง บางทีอาจจะโคดลงไปทางหน้าต่างได้ ไม่สิ ข้างล่างจะต้องมีคนรอจับพวกเขาอยู่ไม่น้อยแน่!

"เพราะฉันมั่นใจว่าพวกเธอมีปัญหา โบสถ์แห่งวันอวสานโลกยึดหลักการที่ว่า จะปล่อยให้นักบพลังจิตที่เป็นภัยต่อมนุษย์หลงเหลืออยู่บนโลกนี้ไม่ได้เด็ดขาด" จงเฉาเหว่ยพูดอย่างหนักแน่นและซื่อสัตย์

บุคคลในชุดคลุมยาวที่ยืนอยู่ข้างหลังก้าวเข้ามา หมวกคลุมปิดบังใบหน้าทำให้มองเขาได้ไม่ชัด แต่รู้ว่าเป็นผู้ชาย รูปร่างค่อนข้างสูงใหญ่ กายา

"จิมมี รีบรวนคุณด้วย" จงเฉาเหว่ยพูดและถอยไปด้านหลัง "เฟอร์รามิสกับเจียงอวี่เงิน...อ้อ! ถ้าคุณพบผู้มีพลังจิตในกลุ่มนักเรียนพวกนี้ด้วย ก็รายงานมาให้หมด"

ผู้ชายที่ชื่อจิมมีพยักหน้าและถอดหมวกคลุมออกด้วยท่วงท่าสง่างาม เผยให้เห็นใบหน้าเชื้อสายยุโรป หน้าเหลี่ยมเล็กน้อย ผมสั้นกับหนวดสีน้ำตาลทอง ดวงตาเป็นสีฟ้าอ่อน ดูแล้วน่าจะอายุราวสามสิบเศษ เขาพยักหน้าให้จงเฉาเหว่ย จากนั้นค่อยๆ เงยหน้ามองเฟอร์รามิส

เฟอร์รามิสรู้สึกเหมือนหัวใจจะกระดอนออกมา! เหงื่อเย็นไหลซึมตามเสื้อผ้าห่มแล้ว แต่ยังต้องฝืนสูดม เจียงอวี่เงินที่อยู่ด้านหลังทำท้ใจเย็นและก้าวเข้าไปคล้องแขนเธอเงียบๆ หากถูกจับได้ต้องหนีไปจากที่นี่ทันที!

เฟอร์รามิสมองไปที่เชิงบันได การกระโดดหน้าต่าเป็นความคิดที่ไม่ดีแน่นอน จงเฉาเหว่ยฉลาดมากและมีประสบการณ์ในการต่อสู้จริง เขาต้องคิดได้แน่ๆว่าเธอจะหลบหนีทางไหน เธอต้องหาเส้นทางที่จะมีโอกาสรอดได้มากที่สุด...

ฝ่าไฟ! นายหายไ้ไหน นายรู้ไหมว่าตอนนี้พวกเรากำลังตกอยู่ในอันตราย ฝ่าไฟ!

จิมมีจ้องเฟอร์รามิส พิจารณาเธออย่างละเอียดตั้งแต่หัวจรดเท้า ก่อนจะหันไปมองเจียงอวี่เงิน เห็นเธอสั่นสะท้านโดยไม่รู้ตัว คล้องแขนเฟอร์รามิสแน่นด้วยความหวาดกลัว

"จันเริ่มละนะ" จิมมีหิบบแถบผ้ายาวออกจากกระเป๋าและปิดตา

ตัวเองอย่างใจเย็น

เอ๋! เมื่อที่ที่จ้องเธอจนเธอตกใจแทบแย่ ที่แท้ยังไม่เริ่มหรือหรือ
เฟอร์รามิสเครียดเกร็งไปทั้งตัว เธอตัดสินใจแล้ว! ขอเพียงไม่ฆ่า
คนก็พอ จัดการลูกศิษย์ของโบสถ์แห่งวันอวสานโลกที่อยู่ตรงเชิงบันได
สองคนนั้นให้สลบ แล้วเธอกับเจียงอวี๋เฉินก็วิ่งหนีลงไป!

เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยที่อยู่ข้างหลังพื้หลักลุ่มนั้นน่าจะ
แอบปล่อยพวกเธอ คงไม่ถึงขั้นยิงปืนใส่หรือกมั้ง

จิมมีปิดตาและเผชิญหน้ากับพวกเธออีกครั้ง ขณะเดียวกันคุณครู
ก็กั้นนักเรียนออกไปข้างหลังอย่างหวาดหวั่น จิมมีเหยียดแขนขวาวออกมา
เด็กสาวสองคนตกใจจนสะดุ้ง มือขวาที่แบออกหันมาทางพวกเธอ เฟอร์-
รามิสไม่รู้ว่เขาใช้ดวงคาสม์ผัสหรือใช้มือกันแน่ ทำไมไม่ลูกเล่นเยอะ
ขนาดนั้น!

เรื่องพวกนี้ไม่สำคัญอีกแล้วละ เธอบีบมือเจียงอวี๋เฉินตอบแรงๆ
เหมือนต้องการบอกอีกฝ่ายให้เตรียมพร้อม พวกเธออาจต้อง...

"พวกเธอไม่ใช่ผู้มีพลังจิต"

คำพูดที่ไม่น่าเชื่อคังมาจากปากของจิมมี "ไม่มีคำพลังวิเศษแม้แต่
น้อย"

เฟอร์รามิสเข่าอ่อนทันที เธอเอนพิงเจียงอวี๋เฉิน หัวสมองเต็มไปด้วย
ด้วยความสับสน

นี่...นี่มันอะไรกัน! การรับรู้ของเธอผิดพลาด หรือว่าผู้ตรวจสอบ
ผู้มีพลังจิตคนนี้มีใจเมตตา

เจียงอวี๋เฉินพนมมหายใจออกมาพริ้วใหญ่ เหงื่อเย็นผุดซึมออกมา
ในหัวเต็มไปด้วยเสียงหึ่งๆ เมื่อที่เธอฟังผิดหรือเปล่า จริงอยู่ที่เธอไม่ใช่
ผู้มีพลังจิต แต่ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตคนนี้มีมองไม่เห็นวิญญาณที่อยู่
ว่างเธอหรือ

"อะไรนะ!" จงเฉาเหว่ยถามอย่างเกรี้ยวกราด "คุณตั้งใจดูให้ค้แล้ว
หรือยัง!"

"ผมรู้แล้ว แต่สัมผัสถึงอะไรไม่ได้เลย!" จิมมีคำนับจนเฉาเหว่ยด้วยความเคารพ "เป็นแค่เด็กสาวธรรมดาสองคน หากจะพูดถึงของที่มีพลังทุกคนต่างมีเครื่องมืออาคมไว้ป้องกันตัวเองทั้งนั้น มีคที่เอวเธอมีพลังที่น่าตกใจมาก"

"เป็นไปไม่ได้! ผมเคยเห็นพลังของเธอด้วยตาตัวเอง!" จงเฉาเหว่ยหงุดหงิดหัวเสีย "คุณคือเป็นหรือเปล่า เฟอร์รามิสเป็นผู้มีพลังจิต แฉมไม่แน่ว่าอาจเป็นถึงเทพพลังจิตด้วยซ้ำ!"

ทูต?—คุณครูสุทธหายใจอย่างตระหนก ผลักนักเรียนให้ถอยหลังไปไกลกว่าเดิม เป็นเรื่องจริงหรือเปล่า เทพพลังจิตคือคนที่มีความพิเศษสูงสุด พบเห็นได้น้อยนัก!

"คุณพ่อ ต้องขอโทษด้วยจริงๆ ผมสัมผัสไม่ได้จริงๆ ว่าร่างกายพวกเธอมีอะไรผิดปกติ" จิมมียังคงยืนกราน "หากคุณพ่อไม่เชื่อ จะลองหาผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตคนอื่นมาคุยก็ได้"

"หลีกไป!" จงเฉาเหว่ยผลักจิมมีไปข้างหลังอย่างไม่เกรงใจ "ไม่เอาถ่าน! ยังจะอวดว่าตัวเองเป็นผู้มีพลังจิตซุกซนคนน้ำเงิน พลังพิเศษน้อยจนดูไม่ออก!"

แต่ไหนแต่ไรมา ผู้มีพลังจิตถูกแบ่งเป็นระดับต่างๆ โดยใช้สีผ้าคลุมเป็นตัวบ่งบอกระดับสูงต่ำของพลังพิเศษ ผู้มีพลังจิตผ้าคลุมสีเทาเป็นผู้มีพลังจิตอิสระ พูดย่างๆ คือสามารถรับมือกับภูตผีระดับต่ำได้เท่านั้น ต่อมาเป็นผ้าคลุมสีน้ำเงิน สามารถรับมือกับปีศาจที่พลังไม่สูงนัก จิมมีและวิญญาณคนตาย สูงขึ้นไปอีกเป็นผ้าคลุมสีแดง ซึ่งใกล้เคียงกับระดับสูงสุดแล้ว สามารถปราบมารระดับต่ำได้

ระดับสูงสุดคือ 'เทพพลังจิต' ว่ากันว่าผ้าคลุมที่เป็นสัญลักษณ์ของพวกเขาคือสีดำ แต่เทพพลังจิตที่แท้จริงไม่มีทางสวมผ้าคลุมสีดำเพื่อเปิดเผยฐานะของตัวเอง น้อยคนที่จะรู้ว่าพวกเขาอยู่ไหน นอกจากมหาเศรษฐีหรือหน่วยงานของรัฐแล้ว ไม่มีใครมีปัญญาจ้างพวกเขา

แม้ผ้าคลุมจะเป็นตัวแทนของระดับพลังพิเศษ แต่สาเหตุหลักเป็น

เพราะหลายคนรู้สึกว่ามีพลังจิตเป็นตัวยับยั้ง การเห็นใบหน้าหรือสัมผัสร่างกายพวกเขาเป็นสิ่งที่ไม่ควรอย่างยิ่ง ดังนั้นจึงมีข้อกำหนดอย่างเข้มงวดให้ผู้มีพลังจิตต้องสวมผ้าคลุม เพียงแต่ผู้มีพลังจิตในเมืองหลวงอาศัยอยู่ร่วมกับมนุษย์ ดังนั้นจึงแทบไม่มีการแบ่งแยกด้วยผ้าคลุม คนทั่วไปจึงดูไม่ออกว่าพลังพิเศษของพวกเขาสูงหรือต่ำ

จงณาเหว่ยพุ่งเข้าไปใส่เฟอร์รามิสอย่างเคียดแค้น แต่หลี่เซียนเสียนไวกว่า ปรากฏเข้าไปขวางตรงกลางระหว่างทั้งสอง

"คุณพ่อ! จำเป็นต้องโมโหขนาดนี้ด้วยหรือ พวกเธอไม่ใช่ก็คือไม่ใช่ คุณพ่อทำแบบนี้ก็ชัดเจนเกินไปแล้วว่าต้องการใส่ร้ายนักเรียน ม.ปลายสองคนนี่" หลี่เซียนเสียนฟาดคาบใส่จงณาเหว่ยอย่างไม่เกรงใจ "ยังกล้ากล่าวหาผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตของเราว่าปกปิด...จู้!"

อี!—จงณาเหว่ยคว้าคาบเล่มยาวไว้ทันที แล้วผลักหลี่เซียนเสียนออกไปอย่างแรงด้วยความโมโห

"จะใช้การกล่าวหาหรือเปล่า ก็รอคุณต่อไปเถอะ โปสถ์แห่งวันอวสานโลกไม่ได้มีผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตแค่คนเดียว" เขากัดฟันขณะจ้องหน้าเฟอร์รามิส "แต่เมื่อไหร่ที่มีผู้ถึงมิดที่มีพลังพิเศษสูง คุณครูเห็นเธอสะบัดมิด สุดท้ายนักเรียนหัวขาด ถ้ามีคิมพลังอยู่จริง ไม่นานอาจฆ่าคนได้โดยไม่ต้องเปลืองแรง"

คำพูดนี้สร้างความตื่นตระหนก เขาพุดถูก เครื่องมืออาคมของทุกคนล้วนผลิตจากผู้มีพลังจิตหรือผ่านการปลุกเสก จุดประสงค์คือเพื่อให้ปกป้องตัวเองเวลาเจอภูตผีปีศาจ ในเครื่องมือเหล่านั้นมีพลังอยู่ด้วยต่างกันที่มากหรือน้อยเท่านั้นเอง

"เหลวไหลเกินไปแล้ว นายรู้ว่ามีคทองนี้เป็นแค่ของขวัญ ใช้ได้ผลกับผีอสูรและซิมิเท่านั้น จะฆ่าใครได้ยังไง!" เฟอร์รามิสคำรามอย่างเคียดแค้น "จงณาเหว่ย นายอย่าคำซ้ำไม่เลือกวิธีการแบบนี้!"

"รับมือกับซิมิได้?" หลี่เซียนเสียนกับเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยอดูท่านไม่ได้ "จริงหรือเปล่า เธอมีเครื่องมืออาคมที่แข็งแกร่ง

ขนาดนี้เสียเวลาหรือ"

"เธอเคยจัดการกับมือสูร ปีศาจ และซิมิด้วยตัวเอง พวกคุณไม่รู้หรือว่าพลังกำลังของพวกมันน่ากลัวขนาดไหน เกรงว่าผู้มีพลังจิตทั่วไปยังทำอย่างเธอไม่ได้ด้วยซ้ำ"

"เฉาเหว่ย! นายโกหก! พวกเราเจ็บหนักทุกครั้ง เฟอร์ราก็เหมือนกัน ครั้งไหนบ้างที่ไม่เกือบจะเอาชีวิตไปทิ้ง!" เจียงอวี่ฉินโกรธจนได้แต่กอดเฟอร์รามิสไว้แน่นๆ "ธนูของนายก็แม่นยำมากเหมือนกันนี่ ยิ่งคงคาของมือสูรจนทะเล ทำให้มันเจ็บปวดทรมานได้ไม่ต่างกัน แล้วนายเป็นผู้มีพลังจิตหรือเปล่า"

"ของฉินเป็นเพราะมีเครื่องมืออาคม ลูกธนูทุกดอกของฉินร้ายกาจปาลูกเสกไว้แล้ว แต่ของเฟอร์รามิสไม่ใช่!" จงเฉาเหว่ยชี้เธอ "มีดเล่มนั้นคงไม่สามารถทำให้มือสูรแตกสลายเป็นผุยผงได้หรอกนะ"

แตกสลายเป็นผุยผง! แม้มือสูรจะเป็นอมมนุษย์ชั้นต่ำที่สุด แต่มีกำลังในการทำลายล้างสูงมาก มันเป็นผืนรกที่กลายร่างหลังจากกินมนุษย์เข้าไป เป็นสิ่งมีชีวิตที่กระหายเลือดเนื้อ สูงใหญ่แรงเยอะ ชอบกินคนปกติต้องกำจัดด้วยคาถาและเครื่องมืออาคมเท่านั้น แต่การทำให้สลายเป็นเถ้าถ่านไม่ยากคายขนาดนั้น!

หลี่เซียนเสียนหันกลับมาในที่สุด แล้วยื่นมือไปหาเฟอร์รามิส "เฟอร์ร่า ฉินขออุมิดหน่อยสิ!"

เฟอร์รามิสกักพิน แม้จะไม่เต็มใจอย่างยิ่ง แต่ก็ยังหยิบมีดทองเล่มนั้นออกมาจากหลังเอว และวางลงบนฝ่ามือของหลี่เซียนเสียน

"แค่คาถาแข็งแกร่งมากเท่านั้น เลยทำให้ฉินรับมือกับอมมนุษย์ได้" เฟอร์รามิสพูดพลางจ้องจงเฉาเหว่ย "แม้จะมีเครื่องมืออาคม แต่ฉินต้องไปวนเวียนอยู่หน้าประตูผีทุกครั้ง"

หลี่เซียนเสียนถอนใจพลางมองมีดทองในมือ มีดทั้งเล่มรวมถึงใบมีดหลักคาถาที่คูคล้ายลวดลายไว้ จงเฉาเหว่ยคอยสังเกตอยู่ข้างหลังแน่นอนว่าเขาอยากยืมมีดเล่มนี้ไว้ ค่อยให้เฟอร์รามิสแข็งแกร่งแค่ไหน

หากไม่มีมือก็รับมือกับภูตผีปีศาจไม่ได้หรอก

แต่พอจะก้าวเข้าไป หลี่เซี่ยนเสียนกลับกระดิกนิ้ว เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยที่อยู่ข้างหลังพลันกรูเข้ามาล้อมเขาไว้และเบียดจนเฉาเหยว่ยออก

"ว้าว! คากานี้สลักลงไปหรือ!"

"เป็นเครื่องมืออาคมที่แข็งแกร่งจริงๆ ซื้อมาจากใครนะ ราคา น่าจะไม่ค่อยเลยทีเดียวนะ"

"หวัหน้าหน่วย คุณว่าผู้มีพลังจิตในเมืองเราจะสามารถทำมิดแบบนี้นี่ขึ้นมาได้หรือเปล่า"

"อืม...นี่อาจต้องเป็นพุทธพลังจิตถึงจะทำได้ เมืองเรายังไม่มีพุทธพลังจิต!"

คนกลุ่มนั้นพูดกันคนละประโยคสองประโยค คงคาดาววับขณะผลัดกันจับจ้องมิดทองที่สลักลวดลายประณีต ขอบรูปดูเหมือนก็ยังดี ถ้าทุกคนสามารถเป็นเจ้าของอาวุธอันตรายอานุภาพแบบนี้ได้ ต่อให้มีผีรอกสิบคน ปีศาจสิบคน ก็ไม่ใช่ปัญหาอีกแล้ว

"ไม่มีรอยเลือด บนนี้ไม่มีอะไรเลย" หลี่เซี่ยนเสียนลูบหลังมิดกับใบมิดอย่างระมัดระวัง

"เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เฟอร์ร่าจะเป็นคนฆ่า!" เจียงอวี่เถียงพูดอย่างไม่พอใจ

"พูดยากนะ...กับของที่มีพลังวิเศษ ไม่น่าว่าอาจมีคาถาที่ทำให้มันฆ่าคนกลางอากาศได้" จงเฉาเหยว่ยพูดซ้ำๆ อยู่ข้างหลัง

หา! คำพูดนี้ฟังขึ้น—ทุกคนกระซิบกระซาบกัน คากากับพลังอันแข็งแกร่งสามารถทำอย่างนั้นได้ นี่เป็นสาเหตุที่ทำให้ทุกคนหวาดกลัวผู้มีพลังจิต

"แล้วไงล่ะ!" เฟอร์รามีสถามเสียงเย็น "นายจะยึดเหยียดข้อหานี้ให้ฉันให้ได้ใช่ไหม"

"ไม่หรอก ฉันจะเป็นคนแบบนั้นได้อย่างไร ฉันเป็นบาทหลวงนะ"

จงเนาเหว่ยพุกยี้มๆ เดินไปข้างหน้าหลายก้าว แล้วหยุดข้างเจ้าหน้าที่
กระทรวงความปลอดภัย "ฉันแค่รู้สึกว่ บางทีเราอาจจะตรวจสอบมิดทอง
เล่มนี้น้อย ถ้าไม่ใช่ฝีมือเธอ จะได้คืนความบริสุทธิ์ให้เธอด้วย"

พุกจบ จงเนาเหว่ยก็ยื่นมือออกไปหาฝ่ามือของหลี่เซียนเสียนอย่าง
ใจเย็น คิดจะคว้ามิดทองไป

ไม่ได้!—เฟอร์รามิสปราดเข้าไป ต่อให้แย่งก็ต้องแย่งกลับมา

ทว่าพอก้าวไปข้างหน้า หลี่เซียนเสียนกลับกำมิดทองแน่น แล้วโยน
สลบจากมือซ้ายไปมือขวา ทำให้จงเนาเหว่ยคว้าได้เพียงอากาศ

"ผู้มีพลังจิตจะขายคาถาอันตรายแบบนั้นให้พวกเราได้อย่างไร ถ้า
พวกเราเอามาฆ่าพวกเขาจะทำยังไง เครื่องมืออาคมที่พวกเขามอบให้
พวกเราใช้ต้านทานมนุษย์ได้เท่านั้นแหละ!" หลี่เซียนเสียนยิ้มพละมวง
จงเนาเหว่ย "คุณพ่อจินตนาการล้ำเลิศเกินไปแล้ว มิดทองเล่มนี้ไม่มี
ปัญหาอะไร"

พุกพลงโยนมิดทองขึ้นเพื่อเปลี่ยนมาจับด้านปลายมิด ก่อนจะ
ส่งคืนให้เฟอร์รามิส

เฟอร์รามิสรับไว้อย่างดีใจและเก็บใส่ฝักโดยเร็ว สองตาจับจ้อง
จงเนาเหว่ยอย่างระแวงระวัง เห็นเขาโมโหแต่ทำอะไรไม่ได้

"ขอบคุณพี่หลี่" เฟอร์รามิสไม่ลืมฉีกยิ้มเจิดจ้าให้หลี่เซียนเสียน

"เรื่องนี้ไม่จบลงง่ายๆ หรือ พวกเราจะทำการตรวจสอบ พวกเธอ
สองคน..." หลี่เซียนเสียนหันไปมองเด็กนักเรียนข้างหลัง "ยังมีคุณครู
และนักเรียนทั้งห้องที่ต้องเตรียมรับการสอบปากคำทุกเมื่อ! เอาละ ไป
เข้าเรียนเถอะ!"

"หัวหน้าหลี่!" จงเนาเหว่ยกำหมัดแน่น หมายถึงก้าวเข้าไปหา

"คุณพ่อ!" หลี่เซียนเสียนหันกลับมายกฝ่ามือห้ามไว้ "โบสถ์แห่ง
วันอวสานโลกยังไม่มีสิทธิ์เข้ามาก้าวร้าวเรื่องต่างๆ ในเมืองหลวง"

จงเนาเหว่ยมองหลี่เซียนเสียนอย่างโมโห แต่กลับถุกยี้มเยาะ

"กรุณาให้เกียรติกระทรวงความปลอดภัยด้วย"

โอ้!—เจียงอวี่เงินอกระบายยี้มไม่ได้ เธอแอบคิงเฟอร์รามิสถอยมาข้างหลัง คุณครูกำลังตะโกนบอกทุกคนให้เข้าไปในห้องเรียนห้องใหม่ เสียเวลาไปสองคาบแล้ว ต้องรีบสอนหนังสือต่อ

แม้พวกนักเรียนจะยังคงมองเฟอร์รามิสด้วยแววตาแปลกๆ แต่เมื่อก็ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตของโบสถ์แห่งวันอวสานโลกก็บอกแล้วว่า พวกเธอไม่ใช่ผู้มีพลังจิต นั่นคงเป็นเพียงข่าวลือ

"ยี้มอะไรเธอ!" เฟอร์รามิสหันกลับไปยกศอกกระทุ้งเจียงอวี่เงิน "เสื้อผ้าฉันทิ้งไปหมดแล้ว!"

"ฉันรู้สึกว่ามีกระทรวงความปลอดภัยอยู่ พวกเราอาจไม่ต้องกังวลเรื่องฉาเหว่ยมากแล้วละ"

ถึงอย่างไร เสื้อสองตัวก็อยู่ถ้าเดียวกันไม่ได้!

เมื่อเลิกเรียนคอนบ่ายสามโมงครึ่ง เฟอร์รามิสกับเจียงอวี่เงิน
ไม่คิดจะอยู่ต่อเพื่อฝึกวิชาหรือหัดงานบ้านงานเรือน พวกเธอคว้ากระเป๋าเดินออกจากโรงเรียนทันที

"เฟอร์รามิส!" คุณครูคนหนึ่งร้องเรียกเสียงดัง "เธอจะไปไหน! ไปฝึกวิชาที่สนาม! หรือไม่ก็ไปตึก B เรียนวิชางานบ้านงานเรือน!"

"ครูคะ พวกเรามีธุระต้องกลับก่อน!" เฟอร์รามิสหันกลับไป ถอยหลังพลาจโบกมือ "วันหลังค่อยมาชดเชย!"

"ชดเชย...ชดเชยอะไรกัน! ไม่ฝึกวิชา ถ้าเจอผีรอก คนที่ล่าบากจะเป็นตัวเธอเอง...นี่! เฟอร์รามิส! เจียงอวี่เงิน!" คุณครูร้องเรียกอย่างร้อนใจ แต่นักเรียนสองคนนั้นหายออกไปจากโรงเรียนแล้ว สองสาวจุจกัรยานแล้วชี้ออกไปอย่างรวดเร็ว

พอออกนอกโรงเรียนก็เห็นผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตหลายคนสังเกตการณ์อยู่ฝั่งตรงข้าม คนของกระทรวงความปลอดภัยอยู่ใกล้ๆ คงจะมาตรวจสอบเพื่อความมั่นใจอีกครั้งว่าพวกเธอไม่ได้มีพลังวิเศษใดๆ กระมัง ผู้มีพลังจิตไม่มีเหตุผลที่จะต้องรับการคุก ฎกใช้เยี่ยงทาส หรือ

ถูกข่มขู่จะเอาชีวิต ขอเพียงเป็นผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตในเมืองหลวง เธอ
ก็วางใจ เพราะทุกคนลงเรือลำเดียวกันแล้ว ไม่มีใครรายงานเธอแน่

ที่ทำให้เธอประหลาดใจคือผู้มีพลังจิตที่ชื่อจิมมีคนนั้น

"เฟอร์ร่า เธอรู้จักจิมมีนั่นด้วยเหรอ" เจียงอวีเดินเอ่ยถามตามที่
เธอคาดไว้ หลังจากขี่จักรยานออกมา

"ไม่รู้จักรอก ฉันยังอยากถามเธออยู่เลยว่ารู้จักรีเปล่า" ทั้งสอง
ขี่จักรยานเคียงกันไปบนถนนด้วยความเร็ว

"ฉันไม่รู้จัก! แต่...แต่ว่า..." เจียงอวีเดินแปลกใจ "ถ้าเราไม่รู้จัก
แล้วทำไมเขา..."

เฟอร์รามิสสายหน้า เธอก็ไม่รู้เหมือนกัน! คิดแทบตายก็ยังไม่
ออก คนที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แถมยังทำงานให้โบสถ์แห่งวันอาสาน
โลก ทำไมต้องช่วยปกปิดให้พวกเธอด้วย

"หรือว่าพี่มาริจะรู้จัก หรือว่าเป็นสายของใครบางคน ฉันคิดไม่ออก
เลย!" เฟอร์รามิสกัดริมฝีปาก "ไม่ว่าอย่างไร แต่อย่างน้อยฉันก็ขอบคุณ
เขามาก"

เธอเป็นผู้มีพลังจิต พี่มาริเคยบอกว่าพลังพิเศษของเธอค่อนข้างสูง
สูงกว่าระดับผ้าคลุมสีน้ำเงินหรือสีแสดด้วยซ้ำ พ่อเธอเป็นทูตพลังจิตที่มี
พลังพิเศษขั้นสูงสุด ไม่น่าว่าเธออาจสืบทอดพลังนั้นมา เมื่อเป็นเช่นนี้ย่อม
เป็นไปได้ที่ผู้ตรวจสอบผู้มีพลังจิตจะมองไม่เห็นว่ามีพลังพิเศษ

"ขนาดฉัน เขายังไม่พูดอะไรสักคำ ทั้งที่มีวิญญาณสิงอยู่ในร่างฉัน
ชัดๆ" เจียงอวีเดินพูดซ้ำๆ "หวังเหลือเกินว่าเขาจะยืนอยู่ฝ่ายเดียวกับ
พวกเรา"

"แต่เขารายงานพี่มาริ" เฟอร์รามิสปรายตามองเธอ "ฉันยังคง
เหมือนที่ไม่ออก พวกเราระวังตัวไว้ก่อนดีกว่า เขาเป็นคนของโบสถ์แห่งวัน
อาสานโลกนะ"

"อืม..." เจียงอวีเดินสูดหายใจลึก มองเพื่อนด้วยสีหน้าลำบากใจ
"เฟอร์ร่า ฉันรู้สึกเหมือนจงใจแหย่...จะเปลี่ยนไปเป็นคนละคน"

เฟอร์รามีสทอคสายตามองไปไกลๆ หัวใจเธอหนักอึ้งกว่าทุกคน พอหันมามองเจียงอวีเงินค่านขา จึงเค้นรอยยิ้มฝืนๆ ออกมา "ใช่ แพบ จะไม่รู้จักเลย"

เจียงอวีเงินเล็กคิ้ว ไม่รู้จะปลอบเฟอร์ร่ายังไงดี นี่เป็นความแค้น และปมที่ยากจะคลี่คลาย

จงเฉาเหว่ยไม่มีทางอภัยให้เฟอร์ร่าที่ทำลายครอบครัวเขา เฟอร์ร่าเองก็ไม่ได้เรียกร้องให้เขาให้อภัย เพียงแต่เธอมักจะคิดถึงตอนที่พวกเขาสามคนอยู่ด้วยกัน ร่วมเป็นร่วมตายมาด้วยกัน จนกระทั่งเกิดความเปลี่ยนแปลงในตอนนี้ เจียงอวีเงินคิดแล้วอยากร้องไห้

สองสาวขี่จักรยานมาจนถึงสถานกักกันผู้มีพลังจิต เคมีทีคิดว่า ซากาอิจจะอยู่ที่นี้ แต่เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยซึ่งอยู่หน้าประตู กลับขวางพวกเธอไว้ทันที เฟอร์รามีความรู้สึกเหมือนเจ้าหน้าที่ทั้งกระทรวง ต่างรู้จักเธอกันหมด โชคดีที่อีกฝ่ายไม่ได้มีเจตนาร้าย แค่แอบกระซิบบอกเธอว่า ต่อให้ซากาอิจอยู่ข้างใน พวกเธอก็พบเขาไม่ได้

ลูซิเฟอร์ที่เป็นหัวหน้าหน่วยใหญ่ของกระทรวงความปลอดภัยและเป็นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของซากาอิจยังปกป้องเขาอยู่ ดังนั้นตอนนี้ซากาอิจจึงปลอดภัย ได้กินคืออยู่ดีโดยไม่มีใครกล้าทำอะไรเขา ขอให้พวกเธอสบายใจได้

เห็นชาวเมืองคนอื่นๆ เข้าออกสถานกักกันได้อย่างอิสระและสามารถ 'เลือก' ผู้มีพลังจิตที่ต้องการได้ มีแค่พวกเธอสองคนที่เข้าไม่ได้แล้ว พวกเธอรู้สึกหดหู่ ไม่ว่าเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยจะพูดดีแค่ไหน ถ้าไม่ได้เห็นกับคำว่าพินาโรปลอดภัย พวกเธอก็ทำใจเชื่อได้ยาก

"แล้วหัวหน้าลูซิเฟอร์อยู่ที่ไหนเหรอ" เคมีทีเฟอร์รามีสจะกลับแล้ว แต่อดถามไม่ได้

"หัวหน้าลูซิเฟอร์ ตอนนี้เฝ้าป่าทางตอนเหนืออยู่!" เจ้าหน้าที่นี้หน้า "เออคงไม่คิดจะไปหาเขาหรอกนะ เพราะคงไปไม่ทันแล้ว กว่าพวกเธอจะขี่จักรยานไปและกลับมา พระอาทิตย์ก็ตกดินแล้ว อันตราย

เกินไป"

อา...—เฟอร์รามิสมองท้องฟ้า เป็นความจริงที่เส้นทางไปป่าทางตอนเหนือไกลมาก ไปกลับบวกเวลาที่ไอ้เอ้อยู่ที่นั่น เกรงว่าฟ้าคงมืดแล้ว

แต่...เธอไม่กลัวหรอก

"รู้แล้วละ ขอขอบคุณมาก!" เฟอร์รามิสขึ้นจี้จักรยานและเลี้ยวขวาเข้าไปในตรอกด้านข้างสถานกักกันผู้มีพลังจิต

เจียงอวี๋เดินที่ตามมาข้างหลังไม่ถามอะไรสักคำ เธอรู้ว่าเฟอร์รามิสคิดจะทำอะไร ก่อนหน้านี้หัวหน้าลูซิเฟอร์คอยดูแลพี่มารีกับพวกเธอมาตลอด คราวนี้พี่มารีถูกจับ เขาก็ยังคอยปกป้อง ดูว่าการปกป้องเขตแดนทางตอนเหนือจะสำคัญมาก คราวก่อนตอนเขตเชื้อโรคตั้งอยู่ที่นั่น คนเฝ้าก็เป็นเขา โรคระบาดควบคุมได้แล้ว เขายังประจำการอยู่ที่นั่นอีกเหรอ

พอดีเลย!—เจียงอวี๋เดินเร่งความเร็วขึ้นให้ทันเฟอร์รามิส การไปกินแดนที่เคยเป็นประเทศญี่ปุ่นของพวกเขาต้องผ่านเขตแดนตรงนั้น ถือโอกาสไปคุลาคเลาสักหน่อย!

เฟอร์รามิสเห็นเจียงอวี๋เดินไล่ตามมา เด็กสาวสองคนมองหน้ากันแล้วยิ้ม ไม่ต้องพูดอะไรให้มาก ความรู้ว่ามีคนคอยสนับสนุนอย่างเต็มที่นั่นมีความหมายที่สุดแล้ว

พวกเขาขี่จักรยานไปตามตรอก เฟอร์รามิสสังเกตเห็นว่า ผู้คนที่เธอขี่รถผ่าน มีของเหลวสีเขียวเหมือนขนนกยูงเปื้อนอยู่ตามร่างกาย ทำให้เธอออกเสียสมาธิไม่ได้

"อวี๋เดิน เธอเห็นอะไรแปลกๆ หรือเปล่า" เฟอร์รามิสหันไปพูดไป "เธอคูสิ ผู้ชายที่สวมเสื้อนอกสีส้มทางซ้ายมือโกลา นั่น ใต้เท้าเขามีแค่ของเหลวสีเขียวเหมือนขนนกยูง!"

"ซ้ายมือ? อะไรเหรอ!" เจียงอวี๋เดินหรีตา มีผู้ชายสวมเสื้อนอกสีส้มอยู่จริงๆ เขาไว้หนวดเล็กน้อยและเดินมาควักคิ้วหน้าอยู่บนถนน แต่

สีเทียวเหมือนขนนกยูงอยู่ตรงไหน แม้จะขี่จักรยานผ่านผู้ชายคนนั้นมาแล้ว แต่เจียงอวี่เงินก็ยังไม่เห็นอะไร เธอส่ายหน้าให้เฟอร์รามิสด้วยความฉงน

"ทางขวามือของเธอ! ขาของคุณยายคนนั้นเหยียบอยู่บนแอ่งน้ำสีเทียวเหมือนขนนกยูง!" เฟอร์รามิสรีบร้องบอก ของเหลวที่ไหลออกจากร่างของคุณยายคนนั้นมีไม่น้อย แถมยังไต่ขึ้นไปบนกำแพงด้วย

เจียงอวี่เงินมองตามอย่างจริงจัง "ก็เป็นแค่พื้นหินธรรมดาที่นี่นา!"

อวี่เงินมองไม่เห็น!—เฟอร์รามิสรู้สึกไม่ดี สิ่งที่เธอเห็นแค่คนเดียวไม่เคยดีเลย! "จำไว้ว่าตอนนี้อย่าเพิ่งคืบหน้า จะคืบอะไรต้องให้ฉันดูก่อน"

"สีเหมือนน้ำในกระติกของฉันเธอ" ตั้งแต่เกิดเรื่องนักเรียนคอบาต เฟอร์รามิสเตือนไม่ให้เธอคืบน้ำในกระติก บอกว่าน้ำเป็นสีเทียว! แต่ไม่ว่าเธอคุ้ยงไถ่ก็ใสสะอาดเป็นปกติ!

"อืม...เรื่องนี้ไว้ค่อยกลับไปถามสวี่เซียนก็แล้วกัน" เฟอร์รามิสตอบ ในขณะที่สังเกตได้ว่า ทุกคนที่มีของเหลวสีเทียวเหมือนขนนกยูงเปื้อนอยู่กำลังมองมาที่เธอ...ไม่ใช่สิ! พวกเขาจ้องมองเธออย่างเอาจริงเลยละ

เฟอร์รามิสบอกให้เจียงอวี่เงินปั่นจักรยานเร็วขึ้น สายตาเหล่านั้นที่มั่งแมงเกินไป พวกเขาออกจากตรอกอย่างรวดเร็วและมุ่งหน้าไปตามเส้นทางเปลี่ยว เร่งรุดไปเขตแดนของป่าต้องห้ามที่อยู่ทางตอนเหนือ

ป่าต้องห้าม ป่าสูงเสียดฟ้าที่ทึบหนาเหมือนกำแพง ไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืน ต้นไม้ข้างในล้วนมีเพียงสีเขียว นั่นคือสีคำ นั่นเป็นป่าไม้ที่เต็มไปด้วยกลิ่นอายความชั่วร้าย ได้ศพเป็นปุ๋ยและเจริญเติบโตขึ้นมาด้วยคาถาชั่วร้ายภายในคืนเดียว ในป่าเป็นที่อยู่ของภูตผีปีศาจและมารร้าย ที่นั่นมีกลิ่นอายของมนุษย์รุนแรงมาก มีสิ่งที่น่ากลัวทุกอย่างรวมอยู่ในนั้น

บริเวณใกล้ๆ ที่อยู่อาศัยของมนุษย์ทุกหนแห่งล้วนมีป่าต้องห้ามอยู่ ว่ากันว่าที่นั่นเคยเป็นทะเล มนุษย์จะเชิญผู้มีพลังจิตมาสร้างกำแพงเวทมนตร์ใกล้ๆ ป่าต้องห้าม เพราะกลัวว่ามนุษย์ในป่าจะรุกรานที่อยู่

ของมนุษย์

ตอนเหนือสุดของเขตเหนือในเมืองหลวงคือป่าต้องห้าม เป็นเส้นทางที่ใกล้ที่สุดในการเดินทางไปดินแดนที่เคยเป็นประเทศญี่ปุ่นในอดีต ขอเพียงเดินทางผ่านป่านี้ไปได้

สองสาวยังไม่ทันเข้าใกล้เขตแดน ก็พบว่ามีเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยกลุ่มหนึ่งเฝ้าอยู่แล้ว พวกเขาทางเค้นท์อยู่ที่นั่น บ้างพูดคุยบ้างหัวเราะ ดูไม่เคร่งครัดและไม่ค่อยเตรียมพร้อมอย่างที่คิดไว้เลย

"เฮ้! หยุด! หยุดก่อน!" พวกเขาโบกมือบอกให้หยุดตั้งแต่เห็นพวกเธอจากที่ไกลๆ "ไม่เห็นป้ายบอกหรือไง นี่เป็นเส้นทางที่จะมุ่งไปสู่ป่าต้องห้าม!"

"ไฮ!" เฟอร์รามิสเบรกจักรยาน "ฉันมาหาหัวหน้าลูซิเฟอร์! เขาอยู่ที่นั่นหรือเปล่า"

"มาหาหัวหน้า?" เจ้าหน้าที่นิวหน้า "เธอมาหาลูซิเฟอร์ทำไม"

เจ้าหน้าที่อีกคนพิจารณาพวกเธออยู่หลายวินาทีและก้าวเข้าไปกระซิบบอก "พวกเธอกับซากาอิ..."

"อ้อ!" เจ้าหน้าที่ทำหน้าที่นอก แถมยังชี้แจงอวีเดิน "อา...ฉันจำเธอได้! ขนมาเคอลิน!"

เจียงอวีเดินอดหัวเราะไม่ได้ คราวก่อนตอนเธอกับเฟอร์รามิสมาบุกเขตเชื้อโรคที่นี่ เธอเอาขนมาเคอลินร้อนๆ มาฝากเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยพวกนี้ด้วย พวกเขาเป็นลูกน้องลูซิเฟอร์ จึงจำพวกเธอได้

"วันนี้เพิ่งกลับจากโรงเรียน ไม่มีขนมร้อนๆ แล้วละ" เจียงอวีเดินกระโดดลงจากจักรยานและหยิบกล่องใบหนึ่งออกมาจากถุงที่แขวนอยู่กับแฮนด์ "แต่เมื่อวานฉันอบขนมไว้เล็กน้อย ถ้าทุกคนไม่รังเกียจล่ะก็..."

"โอ้ๆๆ!!..." เสียงให้ร้องดังขึ้น ทำเอาเฟอร์รามิสนึกขำ

"ทำอะไร! ทำอะไรกัน! เจอของกินก็เป็นแบบนี้!" เสียงนำเกรงขามดังมาจากข้างหลัง ทำเอาพวกเจ้าหน้าที่ตกใจจนไม่กล้าบุ่มบ่าม รีบ

ถอยออกจากกล่องขนมทันที

"ฟี่ลูซิเฟอร์!" ตอนนี้เฟอร์รามิสเจอใครก็เรียกฟี่ไปหมด เธอจึงเขาคัวยควงตาวาววับ

พวกลูกน้องถอยออกไปและให้ลูซิเฟอร์เข้ามาหาพวกเธอ เขาชะงักทันที ขมวดคิ้วคัวยท่าที่เหมือนจะถามว่า พวกเธอมาที่นี่ทำไมกัน ถึงขั้นลั้งเลวว่าจะก้าวเข้ามาคิหรือไม

"กินขนมหน้อยไหมคะ" เจียงอวี๋เดินรีบเปิดกล่อง แล้วหยิบออกมายื่นให้ลูซิเฟอร์

"พวกเธอนี้่น้ำ! เป็นตัวแทนของคำว่าคันทุรังได้คิจริงๆ" ลูซิเฟอร์ส่ายศีรษะ หน้าเครียด ก่อนจะก้าวเข้ามาหาอย่างจนใจ "โดยเฉพาะเธอเฟอร์รามิส ฉันว่าเจียงอวี๋เดินต้องโดนเธอลากมาแน่"

"ฉันเปล่า่นะ!" เฟอร์รามิสเบิกตาโต มองเจียงอวี๋เดินอย่างหาเสียงสนับสนุน

"ฉันเต็มใจมาเองคะ" เจียงอวี๋เดินตอบอย่างจริงจัง "ไม่มีการบังคับอะไรทั้งนั้น"

ลูซิเฟอร์กระตุกมุมปากและยื่นมือไปหยิบขนมหลายชิ้นพลงโบกมือ "เอาไปกิน! เอาไปกินเถอะ!"

เจียงอวี๋เดินรีบส่งกล่องขนมให้เจ้าหน้าที่ค้านข้าง เมื่อเห็นลูซิเฟอร์หมุนตัว พวกเธอก็หันมาสบตากัน แล้วรีบตามไป

"ตอนนี้ซาการายังไม่เป็นไร และฉันยังไม่รู้ว่าโบสถ์แห่งวันอวสานโลกจะทำถึงขั้นไหน!" ท่าทีของลูซิเฟอร์พลันเปลี่ยนเป็นเคร่งขาริม "รัฐมนตรียังไม่ถึงขั้นเชื่อพวกเขาทุกอย่าง แต่ก็ไว้ใจทีเดียว ถ้ารัฐมนตริวางมือและยอมให้โบสถ์เข้ามาจัดการทุกอย่าง ถึงตอนนั้นแม้ฉันจะเป็นหัวหน้าหน่วย ก็ไม่แน่ว่าจะทำอะไรได้บ้าง"

เฟอร์รามิสฟังแล้วรู้สึกแยกว่าเดิม "เอาเป็นว่า ยังไงก็ขอบคุนมากอย่างน้อยตอนนี้ฟี่มาริกิปลอดภัย"

"รับรองว่าปลอดภัยแน่ ยุงสักตัวก็ไม่กล้ากัดเขา" ลูซิเฟอร์มีสีหน้า

มันอกมันใจ "ด้านอาหารการกินก็มีคนที่ไว้ใจได้คอยจัดให้ พวกเธอสบายใจได้"

"ขอบคุณค่ะ!" หางตาของเจียงอวี๋เงินมีน้ำตาซึม "พวกเรากลัวจริงๆ ว่าฉาเหว่ยจะ..."

"ช้าเร็วเราต้องทำแน่" ลูซิเฟอร์เอ่ยเสียงเรียบ "ฉันคิดว่า การทรمانซากาอิกทำให้เธอเจ็บปวดยิ่งกว่าเธอถูกทรมานเสียเอง ไซโหมเฟอร์รามิส"

เฟอร์รามิสสุดหายใจ อดสู้นสะท้านไม่ได้ ทรมานพีมาริอย่างนั้น หรือ เธออดคำนึกแนแนไม่ได้ ถ้าจงฉาเหว่ยกล้ำทำแบบนั้น เธอจะไม่มีทางละเว้นเขาแน่

"ใช่ เป็นแบบนี้แหละ" เจียงอวี๋เงินตอบเสียงแผ่ว "แม้แค่ฉันก็จะกลายเป็นจุดอ่อนของเฟอร์รามิส..."

ลูซิเฟอร์มองเจียงอวี๋เงินที่อยู่ข้างขวา ยิ้มน้อยๆ ขณะคบหลังเธอ "สำหรับเธอ ฉันไม่กังวลหรอก"

หืม?—เจียงอวี๋เงินกะพริบตาอย่างตกตะลึง ลูซิเฟอร์มั่นใจในตัวเธอถึงขนาดนี้เสียหรือ เธอ...แข็งแกร่งกว่าพีมาริอีกหรือ

ลูซิเฟอร์พาพวกเธอเดินไปข้างหน้า เฟอร์รามิสพบว่าเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยที่เฝ้าเขตเหนือมีไม่ถึงสิบคน ท่าทีของทุกคนค่อนข้างผ่อนคลาย ในระยะห่างจากเขตแดนสองเมตร เฟอร์ราพบว่าไม่มีใครขวางพวกเธอเลย

"ฟีลูซิเฟอร์ ฉันแปลกใจจัง พวกพีมีกันแค่สิบคน จะพอเหรอ" เธอเอียงศีรษะ "ยกตัวอย่างผีนรกก็แล้วกัน ถ้าสิบคนพุ่งเข้ามาพร้อมกัน พวกเรารับมือไม่ทันแน่!"

"ใช่ ไม่ต้องสิบคนหรอก แค่ผีสุรสองคนก็ไม่ว่าพวกพีจะรับมือไหว!" เจียงอวี๋เงินมองออกเช่นกัน "ทางเข้าออกนี้ใหญ่มาก เป็นเหมือนถนนสายหนึ่ง ถ้ามีตัวอะไรบุกเข้ามาก็ป้องกันไม่ทันเลย!"

ลูซิเฟอร์มองพวกเธออย่างงงๆ เหลียวซ้ายแลขวาก่อนจะหัวเราะ

อย่างออกไม่ได้ "ฮ่าๆ! บุก? ฮ่าๆ!"

หวัระะ? หวัระะอะไร!—เฟอร์รามิสกับเจียงอวี๋เดินมองหน้ากัน
เรื่องแบบนี้เอามาล้อเล่นได้ค้ายเธอ

"พวกเธอดึกว่าเราเฝ้าอยู่ตรงนี้เพื่อป้องกันมนุษย์บุกรุกเธอ"
ลูซิเฟอร์มองพวกเธออย่างนึกขัน "พวกเธอสมเป็นคนต่างถิ่นจริงๆ!"

เฟอร์รามิสเห็นเขาหวัระะไม่หยุดก็อดนึกหน้าไม่ได้ "หรือว่า...
ไม่ใช่" แล้วพวกเขาเฝ้าอยู่ตรงนี้ทำไมละ

"ในป่าต้องห้ามมีภูตผีปีศาจมากมาย ไม่ป้องกันพวกมัน แล้วพวกพี่
จะป้องกันอะไรละ"

"คน" ลูซิเฟอร์ตอบคำเดียว

"คน?" เฟอร์รามิสหันไปมองถนนใหญ่ตรงหน้าทันที ถนนคินสี
น้ำตาลคูปกติ เขตแดนเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น ก่อนถึงเขตแดนไม่กี่ก้าว
มีกรอบไม้สี่เหลี่ยมขวางอยู่ ด้านหลังเป็นถนนยาวที่มุ่งสู่ป่าทึบ ลึกเข้าไป
ไปเป็นถนนมีคสนิทและป่าสูงหนาแน่น "ถ้ามีคนมา จะไม่ต้อนรับหรือ"

"เฮ้อ! พวกเธอสองคนเข้าใจผิดแล้ว! ที่นี้ห้ามไม่ให้มนุษย์ผ่าน รวม
ถึงผู้มีพลังจิตที่ไร้เคียงสาถึงขั้นคิดว่าจะผ่านเขตแดนนี้ไปได้ และเข้าสู่ป่า
ทางตอนเหนือเพื่อเดินทางไปยังดินแดนของผู้มีพลังจิตในตำนาน!"

เอ๋!?—คำพูดนี้เหมือนคาบคมสองเล่มที่แทงเข้าสู่หัวใจของ
เฟอร์รามิสกับเจียงอวี๋เดินพร้อมกัน

"ดินแดนของผู้มีพลังจิต...ในตำนาน..." เฟอร์รามิสพูดอย่างอ่อนแรง
แม้แต่ลูซิเฟอร์ก็รู้เธอ

"เขตแดนทางตอนเหนือนี้ไม่เหมือนเขตแดนที่พวกเธอรู้จัก เขต
แดนอื่นๆ ที่ขวางอยู่หน้าป่าต้องห้ามล้วนมีจุดประสงค์เพื่อป้องกันไม่ให้
มนุษย์ผ่านเข้ามาทำร้ายมนุษย์ แต่อันนี้ป้องกันไม่ให้คนผ่านเข้าไป"
ลูซิเฟอร์ชี้ถนนข้างหน้า "ความจริงภูตผีปีศาจทั้งหลายล้วนตระหนักถึง
อันตรายของเขตแดนนี้มากกว่าเราทั้งนั้น ไม่มีมนุษย์คนไหนผ่านเข้ามา
ทางนี้ หรือแม้แต่เข้าเมืองทางนี้แน่นอน"

"ป้องกันไม่ให้มนุษย์ผ่าน? เขตแดนนี้จิตใจไม่ให้คนผ่านเหรอ" เฟอร์รามิสตะลึง แต่เส้นทางเดียวที่จะนำพวกเขาไปสู่ดินแดนที่เคยเป็นประเทศญี่ปุ่นในอดีตคือที่นี่!

"อืม...พวกเธอคุณะ" ลูซิเฟอร์เดินไปด้านข้าง หยิบไปไม้ใหญ่ที่หล่นอยู่บนพื้นขึ้นมาห่อก้อนหินไว้ แล้วขว้างไปบนถนนใหญ่ด้านหลัง

แทบจะในเวลาเดียวกับที่ก้อนหินผ่านกรอบไม้ไป พวกเธอก็เห็นกับตาว่าก้อนหินสีเขียวยระเบิดกระจาย แตกสลายกลายเป็นเศษหินเล็กๆ และกระเด็นไปรอบทิศทาง

สองสาวตกใจกลัว แทบจะไม่เชื่อในสิ่งที่ตาเห็น ก้อนหินกับไม้ที่หล่นพื้นแตกสลายจนแยกชิ้นส่วนไม่ออก

"เขตแดนนั้นคืออะไร..." เฟอร์รามิสกลืนน้ำลาย เพราะแค่แตะก็แตกละเอียดถึงขนาดนั้น

"เขตแดนนี้มีมานานแล้ว ไม่แน่ว่าอาจยาวนานถึงห้าร้อยปี ยาวห้าเมตร เป็นมิติที่แตกต่าง ดังนั้นทุกอย่างที่เข้าไปจะบิดเบี้ยว ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือผืนกระจกชั้นค่าพวกนั้น" ลูซิเฟอร์มองถนนยาวข้างหน้าพลางพูดด้วยน้ำเสียงชื่นชม "พวกเธอไปตามผู้มีพลังจิตบางคนแล้วจะรู้ บางคนแค่มองด้วยตาเปล่าก็เห็นแล้วว่าความหนาแน่นของมวลอากาศไม่เท่ากัน นั่นเป็นเขตแดนที่ทั้งกว้างและใหญ่ หยุคยังไม่ให้ทุกอย่างผ่านเข้าไป"

ตาเปล่า?—เฟอร์รามิสหรีตอย่างตั้งใจและค่อยๆ ปรับองศา เธอมองเห็นแล้ว การไหลเวียนของมวลอากาศหลังกรอบไม้แตกต่างออกไปจริงๆ ด้วย ย่อตัวลงจะมองเห็นว่าภาพข้างหลังกรอบบิดเบี้ยว

"เพราะอะไร!" เจียงอวี๋ฉินประหลาดใจ "ทำไมถึงสร้างเขตแดนแบบนี้ขึ้นมา ไม่มีใครทำลายได้หรือ"

"ถ้าทำลายได้ พวกเราคงไม่มาอยู่ตรงนี้แล้วละ เราต้องหยุคยังคนองไม่ให้ผ่านเข้าไป ส่วนใหญ่เป็นผู้มีพลังจิตที่อวก่ง" ลูซิเฟอร์ยิ้มเยาะ "ต่อให้พลังวิเศษสูงแค่ไหน ก็ผ่านมิติที่บิดเบี้ยวในระยะห้าเมตรนี้ไปไม่ได้หรอก!"

เขาผูกพลาญยื่นมือชี้ไปบนพื้นและสองฝั่งถนน

เฟอร์รามีสกับเจียงอวีเดินก้าวไปข้างหน้าอย่างระมัดระวัง ขอเพียงไม่ข้ามกรอบไม้ไปเป็นใช้ได้ พื้นดินสีน้ำตาลตรงนั้นสูงกว่าพื้นส่วนที่ไกลออกไป เพราะบนพื้นมีเศษกระดูก เสื้อผ้า หรือแม้แต่สัมภาระกองอยู่ ปาสองข้างทางก็มีกะโหลกกองอยู่มุมหนึ่ง ในระยะห้าเมตรหลังกรอบไม้ไปมีสภาพไม่ต่างจากสุสานรวม!

"ข้างในนั้น เวลาหมุนเร็วมาก ไม่แน่ว่าหนึ่งวินาทีของเราอาจเท่ากับหลายพันปี ดังนั้นพอเข้าไป มนุษย์จึงแตกสลาย พริบตาเดียวก็กลายเป็นเถ้า ไม่เหลือเลือกเนื้อ" ลูซิเฟอร์มองพวกเธอพลาญยิ้มน้อยๆ "พอคิดเลย จะได้บอกให้พวกเธอรู้ พวกเธอเพิ่งย้ายมาใหม่ ฉันทักพวกเธอจะคิดอย่างพาเชื่อว่าสามารถออกไปจากทางนี้ได้"

พวกเธอคิดจะออกไปจากทางนี้แหละ! ที่นี้เป็นประเทศเกาะ ทะเลที่เคยคั่นระหว่างประเทศญี่ปุ่นในอดีตกลายเป็นป่าค้องห้ามผืนนี้แล้ว ถ้าไม่ออกไปจากตรงนี้ จะให้อ้อมไปทางทิศตะวันออกเป็นวงใหญ่นั้นหรือ

"เฮ้..." เจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยวิ่งเข้ามาพลาญตะโกนเสียงดัง "พระอาทิตย์จะตกดินแล้ว พวกเธอรีบกลับไปเถอะ!"

ลูซิเฟอร์มองท้องฟ้าทันที เริ่มมีเสียงคำรามน่ากลัวดังมาจากป่าค้องห้าม ไม่ใช่เสียงคนและไม่ใช่เสียงสัตว์ ไม่รู้ว่าเป็นเสียงของตัวอะไร

"ใช่ พวกเธอควรไปได้แล้ว" ลูซิเฟอร์เร่ง "ฉันทักแค่คุยเรื่องเขตแดนจนลืมเวลา เคียวฉันทให้เจ้าหน้าที่สองคนไปส่งพวกเธอก็แล้วกัน!"

"ไม่ต้อง!" เฟอร์รามีสปฏิเสธอย่างรวดเร็ว "ไม่ต้องเลย!"

เจ้าหน้าที่คนอื่นมองเธออย่างสงสัย แม้ทักษะการใช้สัของเฟอร์รามีสจะเลื่องลือไปไกล แต่เธอจะกล้าเกินไปหรือเปล่า

"เฟอร์ร่าหมายความว่า เธอไม่อยากจะอภิสิทธิ์ ตอนนี้โบสถ์แห่งวันอาสนโลกกำลังหาเรื่องพวกเรา รักษาระยะห่างไว้หน่อยจะช่วยพวกเราได้มากกว่า" เจียงอวีเดินรีบชี้แจง "ไม่ควรเปิดโอกาสให้โบสถ์มีเหตุผล

ในการโจมตีพวกเรา"

"ก็ถูก ฉันเข้าใจแล้ว" ลูซิเฟอร์ส่งกล่องเปล่าคืนให้เจียงอวี๋เดิน "ขอบคุณสำหรับขนม ตอนนี้ไม่ต้องเป็นห่วงมารี พวกเธอทำอะไรก็ระวังตัวหน่อยแล้วกัน!"

เฟอร์รามิสขึ้นจี้จักรยานและพยักหน้าให้ลูซิเฟอร์อย่างจริงจัง "ขอบคุณค่ะ พี่ลูซิเฟอร์!"

"ลาก่อน!" เจียงอวี๋เดินยิ้มขอบคุณ เด็กสาวสองคนปั่นจักรยานกลับทางเดิม

"ระวังตัวด้วย!" เฟอร์รามิสหันกลับมามองลูซิเฟอร์อีกครั้ง เขาตะโกนเสียงดัง แต่มือขวากลับชี้ขึ้นไปบนท้องฟ้า

หึม?—เธอเงยหน้าอย่างงุนงง ระวังอะไร ลูซิเฟอร์จ้องใจซีแบบนั้น
อา...ให้ดูท้องฟ้าใช่ไหม—เธอลุกขึ้นยืนปั่นจักรยาน ลูกไฟสีส้มกำลังจะตกดินแล้ว

"เฟอร์ร่า! พวกเราเข้าไปในเขตเส้นทางศักดิ์สิทธิ์เถอะ!" เจียงอวี๋เดินร้องบอก "อย่างน้อยก็ต้องรีบปั่นไปตรงบริเวณที่มีเส้นทางศักดิ์สิทธิ์"

ความจริงจะขี้อยู่ในเส้นทางศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ก็ไม่เป็นไรหรอกมั้ง!
—เฟอร์รามิสคิด

เมืองหลวงแน่นหนาขนาดนี้ ผู้มีพลังจิตมีจำนวนมากมายขนาดนี้ โอกาสที่เมืองจะถูกภูตผีปีศาจโจมตีมีเพียงน้อยนิด แต่ผู้คนก็ยังหวาดกลัว ต้องอยู่ในบ้านที่เป็นเขตแดนศักดิ์สิทธิ์ถึงจะสบายใจ

เมื่อรวมกับเรื่องที่ว่า บนท้องถนนมีเจ้าหน้าที่กระทรวงความปลอดภัยเดินตรวจตราอยู่เป็นประจำ เธอจึงคิดว่าสิ่งที่น่าเป็นห่วงไม่ใช่เรื่องที่ตอนกลางคืนจะมีภูตผีปีศาจออกมาเพ่นพ่านหรือเปล่า

สำหรับเธอนั้น สิ่งที่น่ากังวลในตอนนี้ก็คือ จะเดินทางไปยังดินแดนที่เคยเป็นประเทศญี่ปุ่นในอดีตได้อย่างไร!